

Giới thiệu Điền Viên Cẩm Tú

Điền Viên Cẩm Tú - Đang ra - Mộ Dạ Hàn Phong

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Cũng như bao bộ tiểu thuyết điền văn khác, Điền Viên Cẩm Tú mang theo một câu chuyện tuy dài nhưng lại có âm hưởng nhẹ nhàng và thanh khiết về những chuyện dung dị trong đời sống của cô gái Từ La - một nữ nhân từ thế kỉ 21 bỗng nhiên xuyên không về thời cổ đại xa xưa. Qua cách nhìn của cô, mọi tình tiết tưởng như đơn giản lại được điểm thêm vô số sắc màu khác nhau, trở nên thật phần mới lạ và đặc sắc.

Đó nào chỉ đơn giản là tình yêu thương và chở che giữa người thân với nhau, cũng không chỉ dừng ở mỗi tình đoàn kết giữa hàng xóm láng giềng, mà các bạn sẽ được theo chân cô nàng Từ La ngay từ phần đầu câu chuyện để có thể chứng kiến vô vàn tình tiết thú vị như cảnh sáu vị huynh muội cùng nhau đứng lại đối phó với nhị bá cực phẩm bằng trí không của mình - một kẻ nhẫn tâm và tàn độc đến mức sẵn sàng đem cháu gái còn chưa lên sáu đây xuống sông chỉ để giành được phần lương thực mà đứa bé mồ côi nghèo đói đó gìn giữ vô cùng cẩn thận.

Đến cuối cùng, cảnh đối trí đó liệu có thành công đúng như mong đợi? Kế hoạch bán đi cháu gái của lão nhị bá cực phẩm có hoàn thành hay không? Trước những khó khăn bất ngờ ập đến, Từ La cùng sáu huynh đệ tỷ muội của mình có thể vượt qua và bước tiếp trên con đường làm giàu đầy gian lao và vất vả chứ?

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bước Sang Thế Giới Khác

Trung Thu vừa qua, tiết trời càng trở nên lạnh giá. Sau giờ Ngọ, thôn Hòe Hoa yên tĩnh lạ thường. Ông mặt trời lười biếng treo mình đầu ngọn cây. Ở đầu khác của thôn Hòe Hoa lại xảy ra một chuyện như thế này.

Đồng Từ La hôn mê tỉnh lại. Nàng phát hiện có ba đứa trẻ gầy yếu mặc áo quần rách rưới như dân chạy nạn đang xúm lại quanh mình. Bọn nhỏ lo lắng thấy Đồng Từ La tỉnh lại thì vui mừng, tíu tít vây quanh, hỏi thăm nàng liên tục. Có đứa sốt sắng hỏi Đồng Từ La có thấy khó chịu ở đâu không. Một đứa bé khá lớn khác chạy ra ngoài của phần khởi hô to: “Đại tỷ, đại ca, tiểu muội tỉnh lại rồi.”

Ngay sau đó, có hai tiểu cô nương khoảng chừng mười tuổi và một bé trai sai bước chạy vào. Bé trai nọ kích động ôm lấy Từ La, nói: “Tiểu muội, muội không sao rồi, tốt quá, tốt quá rồi, tốt quá rồi!” Cậu nói liên tiếp ba lần câu tốt quá rồi không khỏi nghẹn ngào. mấy đứa trẻ xung quanh cũng đồng loạt khóc theo.

Từ La thấy đứa bé trai chừng mười tuổi ôm lấy mình thì cũng thoáng giật mình, đầu óc mơ màng dần tỉnh táo. Ngay sau đó, nàng phát hiện mặc dù mấy đứa trẻ kia mặc áo quần rách rưới nhưng hình như là kiểu cổ trang. Nàng cũng tự nhìn lại bản thân, hóa ra cơ thể mình cũng thu nhỏ lại, thành một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi. Trong lòng nàng càng hoảng hốt, rõ ràng mình đang ngủ ở nhà, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây.

Nhìn quanh gian phòng, đúng là ở thế kỷ 21 không còn ai làm nhà bằng gỗ tranh như thế. Trong phòng chỉ có một tủ quần áo, một cái ghế, một cái bàn và một chiếc giường ở phía Bắc, cũng chính là nơi nàng đang nằm. Chẳng lẽ nàng đã trở về quá khứ giống như nhân vật chính trong truyền thuyết, theo kịp trào lưu xuyên không? Đột nhiên bụng vang lên tiếng kêu ọc ọc, Từ La phát hiện là do mình phát ra. Bấy giờ nàng mới cảm thấy đói bụng.

Cậu bé là người đầu tiên nhận ra Từ La đói. Cậu nói với một tiểu cô nương vào đồng thời cùng cậu: “Đại tỷ, bụng cháo vào cho muội muội đi.” Tiểu cô nương vui vẻ đồng ý liền hỏi, vừa ra khỏi cửa vừa nói to: “Ta đi, ta đi.” Sau đó nàng lao ra ngoài như một cơn gió, bụng một bát cháo vào ngay. Nếu nói trong bát sứ lớn màu đen đó là cháo, thì không bằng nói thẳng là một chén nước, số hạt gạo trong bát còn có thể đếm được.

Tiểu cô nương nhận lấy rồi nói: “Tiểu muội, tỷ dứt cho muội.” Tiểu cô nương bưng cháo đến bên miệng nàng. Từ La bị mùi gạo hấp dẫn, nàng ăn một miếng lớn. Ăn vài miếng nàng mới nhận ra mấy đứa trẻ còn lại cũng đang lom lom nhìn chăm chăm phần cháo trong chén, bụng réo vang. Từ La cảm thấy lòng chua xót, nàng nói: “Mọi người cùng uống đi. Ta không uống hết nhiều vậy được.”

Bé trai nghe vậy thì nói: “Tiểu muội, muội cứ uống, ca ca, tỷ tỷ và đệ đệ đều đã uống cả rồi.” Tiểu cô nương cũng hùa theo: “Tiểu muội, giờ cơ thể muội đang suy yếu, uống nhanh đi.”

Ba đứa trẻ còn lại dù ý thèm thường hiện rõ trong đôi mắt, nhưng cũng nhao nhao bày tỏ mình không đói bụng. Đứa nhỏ nhất hình như còn chưa được ba tuổi, cũng bị bố bảo nàng: “Tam tỷ tỷ uống đi, Tiểu Lục không đói.”

Nhìn cậu bé như vậy Từ La xúc động nói luôn: “Mọi người cùng uống mới ngon, ta uống không hết.” Nói xong, nàng cầm chén đưa tới bên miệng cậu

bé, nhưng cậu nhóc vẫn một mực lắc đầu: “Tam tỷ tỷ uống đi mà. Tiểu Lục không muốn tam tỷ tỷ ngủ mãi. Tiểu Lục muốn chơi cùng tam tỷ tỷ.”

Bé trai thấy tiểu đệ và Từ La nói chuyện với nhau như vậy, lòng càng thêm đau xót, cũng tại mình vô dụng mới làm hại tiểu muội rơi xuống nước, còn khuyên can không để các đệ đệ muội muội được ăn. Cậu nói: “Vậy chúng ta cùng uống đi.” Sau đó, chén cháo này được đưa cho sáu chị em, Tiểu Lục và Từ La uống hơn nửa, còn lại mỗi người húp một miếng.

Mãi đến tận nhiều năm sau, khi họ không còn phải thiếu ăn thiếu uống như xưa nữa, họ vẫn còn nhớ được hương vị của chén cháo hôm nay. Dù thường thức bao nhiêu sơn hào hải vị khắp thế gian, họ vẫn thấy chén cháo hôm nay mới là ngon lành nhất.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nhà Mới Ấm Ấp

Ban đêm, Từ La tỉnh giấc, nàng thấy mình đang nằm trên giường, vẫn là căn nhà tranh cũ kỹ. Đại tỷ và nhị tỷ vẫn còn say giấc nằm ngoài mép giường. Có lẽ ban ngày các nàng đã làm việc mệt mỏi, nên giờ ngủ rất say. Đến lúc này Từ La mới có thể chắc chắn mình đã xuyên qua rồi.

Qua những lần nói chuyện và quan sát của Từ La, cộng thêm đa số ký ức mơ hồ của chủ nhân cơ thể này mà nàng nhận được, Từ La biết nơi họ sống gọi là thôn Hòe Hoa. Bởi vì trước cổng thôn có một cây hòe cổ thụ, hàng năm hoa nở, các thôn dân đều tới dưới tàng cây nhặt hoa hòe, đây cũng là thú vui của những đứa trẻ này, nguyên chủ còn nhớ rõ.

Nhà này có sáu chị em, nguyên chủ mà nàng chuyển kiếp đứng hàng thứ năm, trên có hai ca ca, hai tỷ tỷ, dưới có một đệ đệ. Mấy năm trước cho họ đã qua đời. Sau khi cha họ tạ thế, một mình mẹ cố gắng chèo chống căn nhà này, lao lực lâu ngày thành bệnh rồi cũng qua đời cách đây không lâu. Họ dùng hết số tiền tích góp trong nhà, bán ruộng nước cũng không thể chữa khỏi bệnh cho mẫu thân. Bây giờ họ là những cô nhi không nơi nương tựa.

Là cô nhi đã quá thảm rồi, họ còn có một Nhị bá cực phẩm. Sau khi mẹ của họ tạ thế, Nhị bá không giúp đỡ các cháu thì thôi đi, lão ta còn cướp đồ của cháu trai cháu gái. Nguyên chủ của nàng biết được cũng là nhờ nhị tỷ trong lúc tức giận bất bình đã nói ra. Và cũng bởi vì nguyên chủ muốn ngăn cản mấy người Nhị bá cướp đi khẩu phần lương thực cuối cùng của họ, nàng mới bị Nhị bá đẩy xuống sông. Mặc dù đại ca, nhị ca nhanh chóng tới cứu nàng, nhưng với một đứa bé yếu ớt còn chưa được sáu tuổi mà nói, sự cố này đúng là trí mạng. Huống chi họ không có tiền để mời đại phu, chỉ mới được một ông thầy lang chân trần. Vừa uống thuốc xong, nguyên chủ hôn mê không lâu cũng mất, sau đó Từ La mới xuyên vào người nguyên chủ.

Nghĩ tới đây, Từ La càng thấy tức giận với bọn Nhị bá lòng dạ ác độc, nhẫn tâm ra tay tàn độc tới mức đó với một đứa bé chỉ mới sáu tuổi. Hành vi đó còn không đáng được gọi là cặn bã. Nếu mấy huynh muội bọn họ mà biết nguyên chủ đã chết sẽ đau đớn nhường nào.

Từ La cố bình ổn lòng mình. Mặc dù mới tới đây vón vẹn chỉ nửa ngày, nhưng nàng có thể cảm nhận được sâu sắc tình cảm huynh muội giữa bọn họ. Nhà họ rất nghèo nhưng Từ La vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp, đặc biệt là sự thương yêu chu đáo của các ca ca tỷ tỷ càng làm Từ La thấy cảm động không thôi.

Từ La nghĩ đến hoàn cảnh một thân một mình ở hiện đại. Từ nhỏ nàng đã là cô nhi, không có gì ràng buộc, khó khăn lắm mới học xong đại học nhưng lại không tìm được công việc tốt, phấn đấu tăng ca làm việc suốt mấy năm mới được lên chức, không còn phải lo ăn uống nữa nhưng cũng đã trở thành gái ế lớn tuổi, sắp ba mươi còn chưa có bạn trai.

Nếu ở hiện tại còn gì đáng giá mà nàng không nỡ bỏ, có lẽ cũng chỉ còn mấy người bạn thân thiết mà thôi. Có lẽ, sau khi đau lòng về sự ra đi của nàng, các cô ấy sẽ có cuộc sống mới, nàng ở đây cũng chỉ có thể chúc phúc cho họ mà thôi. Nghĩ tới đây, Từ La quyết định phải sống tiếp thật tốt, cố gắng thay nguyên chủ.

Nàng suy nghĩ lung tung đến nửa đêm, cho nên phải đến hơn chín giờ ngày hôm sau, Từ La mới tỉnh lại. Nàng suy nghĩ một lúc lâu mới mặc quần áo từ tế, đi ra khỏi phòng, không khí trong lành buổi sớm khiến cho lòng người thoải mái.

Từ La không khỏi cảm khái môi trường sống thời xưa thật tuyệt biết bao nhiêu. Nghĩ vậy, có lẽ trải qua một cuộc sống diễn viên không buồn không lo ở nơi này cũng không tệ lắm, ở đây không có quá nhiều tính toán như thời hiện đại, đâu đâu cũng tội lừa anh gạt. Vốn Từ La đã không có quá nhiều mong muốn, vì thế nàng càng không thích hợp với cuộc sống làm việc dối dối lừa lừa thời hiện đại, có lẽ nơi này phù hợp với nàng hơn.

Nhiệm vụ bức thiết nhất bây giờ của Từ La là phải cải thiện hoàn cảnh gia đình, để mọi người được trải qua những tháng ngày không phải lo toan cơm áo. Tuy rằng Từ La không có nhiều tham vọng, nhưng chỉ ít nàng cũng cần ấm no.

Hôm qua còn chưa kịp ngắm nghía căn nhà mới cẩn thận, hôm nay nàng mới có dịp nhìn kỹ căn nhà từ trước đến sau. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Gian Khổ

Nhìn qua cũng thấy căn nhà này đơn sơ đến mức nào, ba gian chính và hai gian phụ. Gian phụ bên trái là nhà bếp, bên phải là nhà kho để mấy đồ lặt vặt, gian nhà gần phòng bếp nhất là nhà chính, dùng để ăn cơm, tiếp theo là phòng của ba tỷ muội, cuối cùng bên phải, gần nhà kho là phòng của ba huynh đệ.

May mà có một đại viện và tiền viện không nhỏ, hậu viện rộng khoảng nửa mẫu, cả viện có hàng rào bao quanh. Diện tích này đối với người hiện đại lúc nào cũng phải lo toan về nhà ở thì phải nói là quá thoải mái. Bên trái tiền viện còn có một giếng nước, bên phải là một cái cây hái đường lớn. Hậu viện là đất trồng rau, nhưng mà bây giờ chỉ còn thừa thớt vài cây cỏ. Nhìn hàng rào bền chắc và giếng nước trong viện cũng nhận ra, có lẽ trước kia là do phụ thân của bọn họ làm ra.

“Tiểu muội tỉnh rồi à.” Thấy Từ La tỉnh lại, nhị tỷ vừa từ phòng bếp đi ra vui vẻ gọi. Từ La nhìn nàng rồi hỏi: “Nhị tỷ, mấy ca ca đâu?”

“Đi hái rau dại đến trưa mới về, tỷ ở nhà trông muội với Tiểu Lục. Tiểu Lục lười quá, giờ còn chưa chịu dậy. À, tiểu muội, sao muội rồi giường không gọi tỷ tới mặc áo quần cho. Ôi tiểu muội tự mặc đồ được hả? Tiểu muội giỏi quá, mặc được áo quần rồi.”

Từ La không ngờ nguyên chủ vẫn là đứa bé chưa biết mặc quần áo. Nàng sợ nhị tỷ nghi ngờ nên nói luôn: “Muội lớn rồi nên muốn tự mặc đồ.” Nàng còn có tố về như một đứa trẻ muốn thể hiện bản thân, để nhị tỷ khỏi nghi ngờ, suýt chút nữa Từ La cũng bị bản thân mình dọa. Mọi người nói xem, chị đây sống dễ lắm sao?

Từ Đào thấy vẻ mặt tiểu muội đã khá hơn, lo lắng cũng vơi đi, phụ họa đáp: “Được được, muội là giỏi nhất.” Vì muốn biết thêm thông tin và những chuyện liên quan của gia đình này, Từ La hỏi nhị tỷ: “Nhị tỷ, năm nay muội cũng sáu tuổi rồi nhỉ, muội có tên không?”

“Sao muội lại hỏi vậy?” Nhị tỷ nói.

“Muội muốn biết mà “ Từ La tiếp tục làm nũng.

“Nói cho muội biết cũng tốt, tới tháng Chạp năm nay là muội tròn sáu tuổi, giờ mới tháng Chín. Cả sáu tỷ đệ chúng ta đều có tên riêng, năm đó cha mời người về đặt. Trong thôn mình ai cũng nói tên chúng ta rất hay đấy. Tên của muội là Đồng Từ La, đại tỷ là Đồng Từ Vi, đại ca là Đồng Từ Thụ, nhị ca là Đồng Từ Hiến, ta là Đồng Từ Đào, Tiểu Lục là Đồng Từ Hân. Muội hiểu không?” Nhị tỷ kiêu ngạo nói.

Cũng may, nàng cũng tên là Đồng Từ La, cùng tên cùng họ với nguyên chủ. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nàng xuyên vào cơ thể này, Từ La nghĩ thầm.

“Vậy ca ca, tỷ tỷ và Tiểu Lục mấy tuổi rồi?” Từ La hỏi tiếp.

“Đại tỷ năm nay mười hai tuổi, đại ca mười một tuổi, nhị ca chín tuổi, ta tám tuổi, còn Tiểu Lục mới bốn tuổi”

Từ La có dự ý là căn nhà của họ xây trên một mảnh đất hoang, phía trước không xa là một rừng trúc nhỏ, cách khoảng năm sáu trăm mét mới có một hộ gia đình. Ở bên trái, cách nhà họ mấy trăm mét là một con sông lớn. Bên kia bờ sông có rất nhiều hộ gia đình. Phía sau nhà, gần đó là một ngọn núi. Vị trí khá tốt, nhưng hơi vắng vẻ. Nàng hỏi tiếp: “Nhị tỷ, tại sao nhà chúng ta lại ở lịch thể này?”

“Hình như là vì cha muốn tránh nhà Nhị bá. Nghe nói trước kia khi cha vẫn còn sống, Nhị bá tới nhà đòi tiền, cha không còn cách nào nên phải xây nhà ở đây. Hơn nữa cha lại biết đi săn, chỗ này khá gần núi, cũng tiện”

“Nhị bá xấu tính lắm sao?”

“Đương nhiên, cả nhà họ đều xấu xa. Rõ ràng lúc trước đại ca đã đưa cho họ hai lượng bạc để họ làm hậu sự giúp

mẹ. Thế mà sau đó họ lại nói là nhà họ bỏ tiền ra lo, muốn mang đồ nhà chúng ta đi gán nợ. Đại ca, đại tỷ thì dễ nói chuyện, nhưng tỷ nhớ rõ, ngay cả hạt gạo cuối cùng họ cũng lấy đi. Đáng hận nhất là còn suýt hại chết muội” Vừa nhắc đến tội ác của nhà Nhị bá, Từ Đào liền thao thao bất tuyệt.

Đại tỷ Từ Vi lớn hơn một chút, tính tình cũng hiền lành dịu dàng, còn Từ Đào vẫn nóng nảy như trái ớt nhỏ.

“Nếu chúng ta có thể lấy lại được những thứ Nhị bá đã mang đi thì tốt nhất. Chúng ta sẽ không phải đối bụng nữa” Từ La giả bộ ngây thơ nhắc nhở. Không thể để nhà Nhị bá hưởng lợi vô cớ được. Hơn nữa, mấy huynh muội trong nhà còn đang phải chịu đói, nhu cầu ăn uống rất cấp bách. Bọn họ đây phải ăn rau dại sáu bảy ngày rồi, chút gạo hôm qua hình như cũng là do nhà Trần thả cho.

Bọn họ nhất định phải lấy đồ chỗ Nhị bá về, nếu không, mấy anh em nhà này sẽ chết đói hết. Không, nhất định nàng không cho phép chuyện này được xảy ra. Từ Đào nghe xong, hai mắt cũng sáng lên nhưng sau đó lại xu xuống: “Lấy được về thì tốt, nhưng lấy về thế nào? Nhà họ cũng không phải dạng ăn chay, chúng ta đến chắc chắn sẽ bị đánh”

“Nhị tỷ, có phải nhà Trần thả đồ xử với chúng ta rất tốt không?” Từ La nhắc nhở.

“Đúng, trước kia Trần thẩm khá thân với mẹ, hậu sự của mẹ may có nhà họ giúp đỡ mới thuận lợi như vậy. Mấy hôm trước còn cho chúng ta mượn một túi gạo nhỏ nữa”

“Vậy ngoài Trần thẩm ra, còn ai đối xử tốt với chúng ta không?”

“Có chứ! Chẳng hạn như nhà Đại Phong thức này, nhà Xuyên Tử này, bọn họ đều là người tốt. Còn có cả thôn trưởng gia gia nữa, muội nhớ không? Trước đây không lâu, tỷ, muội và Tiểu Lục chơi dưới tàng cây hòe, thôn trưởng gia gia còn cho chúng ta kẹo ăn đấy”

Từ La nghe vậy, hai mắt sáng lên, nàng đã nghĩ ra cách lấy đồ về rồi.

Giữa trưa, đại ca đại tỷ trở về, thấy Từ La và Tiểu Lục đang giúp Từ Đào phơi quần áo. Đại tỷ Từ Vi còn chưa kịp buông đồ xuống đã lo lắng hỏi: “Tiểu muội, muội mới khỏe lên một chút, sao không nghỉ ngơi đi?”

Từ La không để ý mỉm cười: “Đại tỷ, muội khỏe hơn nhiều rồi, không một chút nào cả.”

Từ Vi nghe xong mới yên lòng nói tiếp: “Từ Đào đi làm cơm với tỷ, đại đệ và nhị đệ đi lấy củi về đây.” Trẻ con nhà nghèo đều phải biết lo liệu việc nhà từ nhỏ. Sau khi mẹ qua đời, đại tỷ hiền lành và Từ Thụ cùng nhau chèo chống cho cả nhà. Từ La có ấn tượng rất tốt với vị đại tỷ luôn im lặng nhưng từ ái như mẹ này, nếu được thì không nên bántreo như vậy, phải mạnh mẽ một chút mới tốt.

Được thôi! Còn nhiều thời gian, Từ La tin rằng sau này nhất định nàng sẽ thay đổi được cái tính cách bántreo này của đại tỷ.

Cơm trưa là rau dại và một ít gạo nấu cháo, mỗi người chỉ được chia một bát, phần lớn gạo đều múc vào bát Từ La và Tiểu Lục. Lúc mới ăn, rau dại vừa đắng vừa chát, khó nuốt vô cùng. Từ La không ăn nổi, nhưng thấy ca ca tỷ tỷ đều cố gắng dành phần ngon cho mình và Tiểu Lục thì nàng cũng không nỡ lãng phí tấm lòng của họ, cắn răng nuốt xuống, mong muốn vượt qua thời gian khó khăn này trong lòng càng kiên định. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: T M Sự Trong Đêm

Buổi chiều, đại tỷ và hai ca ca lại ra ngoài hái rau dại, Từ Đào, Từ La và Tiểu Lục ở nhà nghỉ ngơi. Lúc đầu, Từ La còn định đi theo trợ giúp nhưng Từ Thụ kiên quyết không chịu, còn bắt Từ Đào ở lại trông chừng nàng và Tiểu Lục.

Chạng vạng tối, ba người trở về. Từ Đào thấy rau dại chiều hôm nay rõ ràng ít hơn lúc sáng, nàng hỏi ngay: “Đại tỷ ơi, có phải bây giờ càng ngày càng hái được ít rau hơn không?”

“Còn hơn nửa tháng nữa mới tới mùa thu hoạch, lương thực của mọi người cũng không nhiều, cho nên có rất nhiều người bắt đầu hái rau dại ăn cùng lương thực. Có lẽ, sau này chúng ta còn hái được ít hơn. Huynh và đại tỷ phải đi rất xa mới hái được chút rau này” Từ Hiền mới chín tuổi lo lắng nói. Mấy đứa trẻ nghe xong đều im lặng.

“Đại tỷ, tỷ và Từ Đào đi nấu cơm trước đi. Từ Hiền và đệ đi chẻ củi” Từ Thụ nói rồi đi, nhưng Từ La vẫn có thể cảm nhận được sự lo lắng của đại ca sau bóng lưng ấy.

“Rau này có thể ăn hả đại tỷ?” Từ Đào rửa rau dại bên giếng nước, cầm một loại rau hơi già hỏi Từ Vi.

“Thử xem sao! Hái được ít quá nên bọn tỷ hái cả rau già, nếu không thì không đủ ăn” Từ Vi trả lời.

Nhìn thấy đồng rau dại kia, Từ La lại nghĩ đến chuyện hôm nay đại tỷ và nhị tỷ chỉ luộc rau rồi ăn, khiến nó vừa đắng vừa chát, nàng bèn đề nghị: “Đại tỷ, chúng ta có thể trần rau trong nước sôi một lúc, hớt bớt nước đắng rồi cho vào nấu cháo, sẽ dễ ăn hơn đấy”

“Sao muội biết?” Từ Hiền vừa ôm củi tới phòng bếp, nghe thấy tiểu muội nói vậy nên hỏi ngay.

Từ La quan sát một lúc, phát hiện vị nhị ca này không hề dễ lừa, khác với đại ca trầm ổn, đại tỷ hiền thực, nhị tỷ thần kinh thô, tiểu đệ ngây thơ, nhị ca này chắc chắn là một tiểu quỷ.

Cho nên, Từ La cẩn thận đáp: “Có lần muội đến cửa thôn chơi, trông thấy một bà cụ đang hái rau dại. Bà ấy hái rất nhiều rau dại già, có cả một số loại muội không biết. Muội có nói với bà ấy là rau dại già vừa đắng vừa chát, không ăn được, bà ấy mới nói cho muội cách ăn rau dại sao cho không đắng không chát. Bà còn nói thêm, mấy loại rau dại khác cũng có thể ăn được, thế mà người trong thôn chúng ta lại không ăn mấy cái này, quá lãng phí” Dù sao cửa thôn ở ngay đường lớn, hàng ngày không biết có bao nhiêu người đi qua, cũng không sợ ca ca đi tới đó thăm dò.

“Vậy thì tốt quá. Mấy loại rau dại kia muối có thể nhận ra không?” Từ Đào vui vẻ hỏi.

“Tiểu muối, sao lúc trước không thấy muối nói đến chuyện này. Không có bọn tỳ, muối không được tùy tiện ra ngoài chơi, biết không? Trên đường lớn có biết bao loại người, cẩn thận không lại gặp bọn buôn người. Cũng may bà ấy không phải người xấu” Từ Vi nói.

“Sau này muối không dám nữa, đại tỳ” Từ La giả vờ sợ hãi đáp. Nàng sợ đại tỳ sẽ so đo chuyện nàng tới cửa thôn chơi.

“Được rồi, đại tỳ, tiểu muối không sao là tốt rồi, chúng ta nấu rau dại này theo cách của muối ấy xem sao, dù không được như ý thì cũng không có độc” Tốt quá, có đại ca cuồng muối muối nói đỡ, Từ La cũng bớt được không ít nước bọt.

“Vậy được rồi, Từ Đào, muối đi nấu nước sôi, để ta đi rửa rau” Từ Vi nói.

Cơm tối sau khi được Từ La chỉ huy cuối cùng cũng được dọn lên bàn, chần xong, gạt hết nước đắng ra rồi nấu với cháo loãng, thêm chút muối, rõ ràng ngon hơn trước kia nhiều. Cũng tại vì trong bếp chỉ có muối, nếu có thể cho thêm mỡ heo, dầu lạc các kiểu, Từ La tin là có thể nấu ngon hơn nữa.

Trên bàn cơm, mặc dù cháo rau dại không có nhiều, mỗi người còn không được một bát nhưng bởi vì ngon hơn hẳn trước kia, mọi người dùng bữa rất vui vẻ. Từ La thấy mọi người như vậy cũng thỏa mãn vô cùng.

Sau bữa ăn, mọi người rửa sạch bát đĩa, Từ La ngồi trong phòng ba tỳ muối. Nghĩ đến kế hoạch lúc sáng, nàng liền bảo nhị tỳ gọi tất cả mọi người đến, nàng có việc muốn nói.

“Sao thế tiểu muối? Có phải muối thấy khó chịu ở đâu không?” Nghe Từ Đào nói tiểu muối có việc gọi mọi người đến, Từ Thụ lại lo tiểu muối có chỗ nào không khỏe, vừa đến đã vội vàng hỏi thăm. Hẳn sợ tiểu muối rơi xuống nước sẽ có di chứng gì đó.

Từ La thấy mấy ca tỳ tỳ lo lắng như vậy bèn tranh thủ giải thích: “Muối không sao, thật! Muối đã khỏe rồi. Hơn nữa, sau khi muối rơi xuống nước còn mơ thấy một giấc mơ”

“Mơ gì cơ?” Nhị tỳ nóng vội hỏi.

“Muối mơ mình được đặt chân đến một nơi rất đẹp, giống như chỗ mấy cô tiên nữ ở trong chuyện mẹ kể ấy. Ở đó, muối thấy cha mẹ mình, muối nói muối muốn đi cùng họ, nhưng cha nói với muối, bây giờ muối chưa thể đi theo, muối phải về nhà với ca tỳ tỳ, còn cả tiểu đệ nữa, trăm năm sau hẳn đến đây tìm họ. Cha còn nói muối phải nghe lời đại ca, đại tỳ, bảo muối nói với hai người rằng, huynh trưởng như cha, trưởng tỳ như mẹ, hy vọng đại ca đại tỳ thay cha mẹ chăm sóc gia đình thật tốt. Bọn muối phải nghe lời đại ca đại tỳ, đùm bọc lấy nhau, không để người ta bắt nạt” Sau khi nói xong, Từ La thấy ngoài tiểu đệ ngây thơ, tất cả mọi người đều có vẻ mặt suy nghĩ, còn chưa kịp phản ứng lại với mấy lời nàng nói.

“Nhị ca, huynh lấy đĩa của chúng ta ra đi” Từ La nói.

“Được” Từ Hiên nghe thấy yêu cầu của Từ La, mặc dù không hiểu vì sao tiểu muối bảo cậu lấy đĩa, nhưng cũng chạy đi ngay lập tức.

Nhận đĩa của nhị ca, Từ La nói: “Cha nói, nếu chỉ có một chiếc đĩa, sẽ dễ gãy rất dễ, nhưng một bó đĩa, khó có người bỏ được.” Nói xong còn dùng vẻ mặt ngây thơ nói chuyện nghiêm túc với đại ca: “Đại ca, chúng ta có cần bẻ thử không?”

Từ Thụ thấy vẻ mặt ngây ngô của các em (nếu cậu biết Từ La đang giả vờ, không biết có tức hộc máu không), Từ Thụ nhẹ nhàng bước tới, giấu đi giọt lệ nơi khóe mắt rồi kiên định đáp: “Cha nói đúng. Cha mẹ hy vọng huynh muối chúng ta phải đoàn kết, như vậy sẽ không ai bắt nạt được chúng ta. Yên tâm đi, đại ca sẽ bảo vệ mọi người.”

Tuy Từ La và tiểu đệ không hiểu gì (cậu vẫn không biết nơi mà Từ La miêu tả là Thiên Đường), nhưng cậu biết Từ La đã lượn qua Quỷ môn quan một lần, chứ không sao gặp được cha mẹ. Cũng may bây giờ không có việc gì xảy ra, nếu không sau này cậu không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ nữa.

Từ Vi nghe vậy đau lòng òa khóc, ôm ghì lấy Từ La: “Đều tại tỳ vô dụng, tỳ là trưởng tỳ mà không làm được gì, chỉ biết trơ mắt nhìn mọi người bị bắt nạt, còn lại tiểu muối....”

Từ Đào cũng ôm lấy Từ Vi và Từ La cùng khóc.

Thấy mọi việc sắp mất kiểm soát, Từ Hiên vội nói: “Đại tỳ, Từ Đào, đừng khóc nữa, dọa tiểu đệ tiểu muối bây giờ, sau này ai dám bắt nạt huynh muối chúng ta, đệ sẽ cho chúng biết tay.” Nói xong còn hươ hươ nắm đấm.

“Đệ là con trưởng, sau này sẽ là trụ cột trong nhà, trước đây đều tại đệ vô dụng. Đại tỳ, tỳ đã cố hết sức rồi, đều là lỗi của đệ, tiểu muối mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Nhưng nếu tiểu muối đã gặp được cha mẹ còn bị họ đuổi về thực ra cũng tốt, để nghĩ có lẽ họ đã lên thiên đường rồi.” Từ Thụ nói.

“Đại ca nói đúng, cha mẹ tốt như thế, chắc chắn đã thành tiên rồi.” Từ Hiên nói.

Từ La nghe xong thì toát mồ hôi hột, nhị ca cũng thật là... nhưng thôi, cứ để họ có cái mà hy vọng, cha mẹ lên thiên đường cũng tốt.

“Đúng vậy, giờ cha mẹ đã ở bên nhau, dặn chúng ta đừng đau lòng quá. Mẹ còn nói cho chúng ta biết, nếu có người bắt nạt chúng ta, chúng ta phải tìm người giúp đỡ, như thím Trần, hay thôn trưởng gia gia ấy.” Từ Đào tiếp tục nói.

“Đứng rồi! Sao tỳ không nghĩ ra kia chứ, chúng ta đánh không lại Nhị bá, nhưng chúng ta có thể tìm người giúp đòi lại đồ lúc trước họ cướp đi!” Từ Đào vô trán một cái. Từ La còn đang định nhắc khéo đại ca đi tìm thôn trưởng giúp họ đòi lại đồ bị cướp, Từ Đào đã nói ra hết, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Xem ra, mọi người ai cũng thông minh cả. Sau này, nàng chỉ cần thỉnh thoảng nhắc nhở chút là được.

“Đứng, giờ chúng ta phải lấy lại những đồ vật mà nhà Nhị Bá đã cướp mất. Đại ca, chúng ta đi nhờ nhà Trần thúc giúp đỡ đi! Nếu không, chúng ta sẽ chết đói mất, những thứ đó vốn là đồ cha mẹ để lại cho chúng ta.” Từ Hiên nói.

“Nhưng Nhị Bá không sợ Trần thúc, làm sao bây giờ? Muội nghe nói tất cả mọi người đều sợ nhà Nhị Bá.” Từ La tiếp tục nói.

“VẬY thì đi tìm thôn trưởng gia gia, chắc chắn ông ấy có thể trị được nhà Nhị Bá.” Từ Hiên đề nghị.

“Như vậy có vẻ không ổn lắm, dù sao Nhị Bá cũng là trưởng bối mà.” Từ Vi có phần do dự.

“Đại tỳ, bọn họ đã bắt nạt chúng ta đến nỗi này, nếu chúng ta không phản kháng lại thì không còn đường sống, chẳng lẽ tỳ muốn chuyện của tiểu muội lại xảy ra thêm một lần nữa sao?” Từ Hiên bực tức thốt lên.

Lời này đánh đúng vào điểm yếu của Từ Vi và Từ Thụ, họ không muốn giằng co với người lớn, nhưng tiểu muội và tiểu đệ vẫn cần hai người bảo vệ.

“Sách xưa có câu, cha hiền con ắt hiếu, đối với bậc trưởng bối khác cũng vậy. Nếu nhà Nhị Bá làm sai trước, chúng ta cũng không cần bắn khoăn quá nhiều. Ngày mai huynh sẽ đi tìm thôn trưởng, lấy đồ của chúng ta về, ít nhất cũng phải lấy được thức ăn. Dù có mang danh bất hiếu, huynh cũng không thể để cả nhà ta chết đói.” Cuối cùng, Từ Thụ hạ quyết tâm nói.

Nghe Từ Thụ nói vậy, Từ La biết dù đại ca đại tỳ của nàng có hơi yếu mềm, nhưng cũng chỉ do thời đại này ảnh hưởng. Nàng tin nhất định có ngày nàng cải tạo bọn họ thành công. Đương nhiên, nàng sẽ giữ tâm lòng lương thiện của họ.

“Về sau muội còn mơ thấy một ông lão, râu tóc ông bạc phơ. Ông nói cho muội biết rất nhiều cách chế biến thức ăn và những thứ có thể ăn được, sau khi muội tỉnh dậy vẫn nhớ rõ ràng.”

Mọi người nghe vậy đều vô cùng ngạc nhiên, Từ Thụ nói: “Hình như tiểu muội gặp được thần tiên rồi?”

Từ Hiên nói: “Có thể lắm, nơi cha mẹ tới là thiên đường mà.”

Từ Thụ im lặng một lúc lâu, nghiêm túc nói với Từ La: “A La, những việc liên quan đến giấc mộng ngày đó ngoài bọn huynh ra, muội đừng nói cho ai khác biết, hiểu không?”

Từ La nghe đại ca nói vậy, biết huynh ấy cũng là người thông minh, như thế sẽ giúp nàng bớt đi nhiều chuyện: “Được, muội nghe huynh.”

“Tất cả mọi người cũng thế, không được nói cho người khác biết chuyện đêm nay, hiểu chưa? Đặc biệt là Tiểu Lục đấy.”

Từ Vi, Từ Hiên và Từ Đào đều hiểu tầm quan trọng của việc này nên chắc chắn họ sẽ giữ mồm giữ miệng không nói với người ngoài.

Tiểu Lục cũng nói hiểu, tuy cậu còn nhỏ nhưng lại rất thông minh,

Đêm nay, Từ La ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, Từ La tỉnh dậy, mặc quần áo rồi bước ra cửa, thấy vẫn chỉ có Từ Đào đang lúi húi trong bếp. Nàng chạy qua hỏi thử: “Nhị tỳ, mấy người đại ca đi đâu rồi?”

“Mấy người họ đi hái rau dại rồi, không thì tối nay lại rỗng bụng.”

Giữa trưa, đám người Từ Thụ quay về, rau có thể hái được càng ngày càng ít. Ăn cơm trưa xong, thấy Từ Hiên và Từ Đào ngáp ngừng muốn nói, Từ Thụ bèn mở lời: “Bây giờ chắc nhà thôn trưởng gia gia cơm nước xong rồi, huynh đi tìm ông ấy đây.”

“Đệ cũng muốn đi.”

“Muội cũng muốn đi.” Mọi người đồng thanh nói.

“Đại ca, đệ và huynh cùng đi. Đệ cũng là người đàn ông trong gia đình, đệ cũng phải có trách nhiệm.” Từ Hiên kiên định nói.

“Tỳ cũng đi, thân là trưởng tỳ, theo lý tỳ nên đứng trước mấy đứa.” Từ Vi nói.

“Muội cũng đi.” Từ Đào cũng vội vàng nói.

“Chúng ta đi cùng nhau được không? Cha mẹ nói chúng ta phải luôn bên nhau mà.” Từ La đề nghị.

“Được! Chúng ta đi cùng nhau.” Thấy mọi người đều muốn đi, Từ Thụ nói.

Sau khi ra cửa, Từ La thì thầm với Tiểu Lục: “Tiểu Lục, lát nữa để nghe tỳ dặn, chịu không, tỳ khóc, đệ cũng khóc, nhé?”

“Vi sao ạ?”

“Không phải để bảo sẽ nghe lời tạm ỷ à?”

“Dạ, để nghe lời tạm ỷ.”

Người nào đó thật vô lương tâm dụ dỗ Tiểu Lục cục cung. Từ đây, Tiểu Lục chạy dài trên con đường xấu bụng, không biết trong tương lai người nào đó có hối hận không. Mà thôi, đó là chuyện sau này cơ mà.

Sau đây, cả sáu huynh muội cùng nhau tới nhà thôn trưởng. Nhà thôn trưởng ở công thôn, là một toà nhà ngói Khang trang xây theo kiểu tứ hợp viện.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đấu Trí Cùng Gia Đình Cực Phẩm Nhị Bá

Đến gần cửa, đám trẻ nhìn thấy một bà lão chừng năm mươi tuổi đang cho gà ăn trong sân. Thấy mấy huynh muội bọn họ, bà cười hỏi: “Vi tỷ nhi, Thụ ca nhi, lâu rồi không gặp các cháu, trưởng thôn gia gia còn muốn đi tìm các cháu đấy. Đã ăn cơm chưa? Vào nhà bà ăn một chút nhé?”

“Cảm ơn bà và bà, không cần đâu ạ. Cháu tìm trưởng thôn gia gia có việc, ông có nhà không ạ?” Từ Thụ trả lời.

Thấy Từ Thụ lễ phép như thế, bà lão tươi cười rạng rỡ, nói: “Thụ ca nhi lễ phép quá, được đi học đúng là tốt. Trưởng thôn gia gia của cháu đang ở trong phòng ấy.” Tiếp đó, bà gọi to: “Ông nó, Thụ ca nhi tìm ông này.”

Một lát sau, giọng nói của ông lão vọng ra từ nhà chính: “Thụ ca nhi tìm ta có việc gì sao? Vào đi.”

“Đi đi, ông ấy ở trong đó.” Lão bà bà nói.

Vào phòng, Từ La thấy một ông lão chừng năm mươi tuổi ngồi trên đầu giường. Mặc dù đã có tuổi nhưng tinh thần ông rất tốt, vẻ mặt toát lên nét không ngoan nhưng không khiến người ta phản cảm.

Đám trẻ cung kính chào hỏi trưởng thôn xong, Từ Thọ bắt đầu nói: “Trưởng thôn gia gia, không dám dối người, hôm nay Từ Thụ đến là có việc muốn nhờ người giúp đỡ.”

“Chuyện gì? Chỉ cần trưởng thôn gia gia làm được, nhất định sẽ giúp một tay.”

“Trưởng thôn gia gia, mẹ cháu mới mất, cháu là con trưởng, nhất định phải chèo chống gia đình này. Tục ngữ có câu, huynh trưởng như cha, cho nên Từ Thụ có nghĩa vụ phải bảo vệ các em. Vì thế hôm nay Từ Thụ cả gan có chuyện muốn nhờ.”

Trưởng thôn thấy vẻ kiên định trên khuôn mặt Từ Thụ, sau khi nghe cậu bé trình bày, ông cũng phải nhìn thẳng nhóc với cặp mắt khác xưa. Ông nghĩ thầm, thằng bé có tính cách kiên định như vậy, nếu được đi học tiếp, tương lai nhất định không phải kẻ tầm thường, đáng tiếc... Ông hỏi tiếp: “Có chuyện gì cứ nói, nếu ông có thể giúp thì nhất định sẽ giúp.” Giọng nói càng thêm thân thiết.

“Năm tháng trước, mẹ cháu bất hạnh qua đời, mấy huynh muội chúng cháu còn nhỏ nên cháu mới đưa hai lượng bạc cuối cùng trong nhà cho Nhị bá, phiền ông ấy lo hậu sự cho mẹ. Cũng may là có mọi người trợ giúp, mẹ cháu mới được yên nghỉ. Nhưng sau đó, Nhị bá lại nói, hậu sự của mẹ cháu là do ông ấy bỏ tiền ra làm, nên lấy của nhà chúng cháu rất nhiều thứ, cả lương thực của bọn cháu nữa. Bây giờ, nhà chúng cháu đã hết đồ ăn ba bốn ngày rồi, cháu không thể để các em cháu chết đói theo cháu được.”

“Thôn trưởng gia gia, nếu người có thể lấy lại công bằng cho chúng cháu, giúp chúng cháu lấy lại đồ của mình, chúng cháu nhất định sẽ vô cùng cảm kích ân đức của người.” Thấy thế, Từ Hiến cơ trí đáp.

Từ La thấy vậy thì vội tỏ ra vẻ đáng thương, đương nhiên một phần là giả bộ, nhưng phần khác lại là vì thật sự cảm thấy bị thương cho huynh muội nhà này, có người thân như vậy thì cũng đủ khổ rồi: “Trưởng thôn gia gia, Từ La, Tiểu Lục và cả ca ca tỷ tỷ đều đói lắm.” Nói xong thì Từ La òa khóc. Tiểu Lục thấy Tam tỷ khóc cũng vội vàng khóc theo.

Thấy tiểu đệ tiểu muội khóc, Từ Thụ bèn quỳ xuống. Từ Vi, Từ Đào, Từ Hiến thấy vậy cũng quỳ theo: “Xin trưởng thôn gia gia giúp chúng cháu một tay. Sau này Từ Thụ nhất định sẽ nhớ kỹ đại ân đại đức của người!” Từ Thụ nói.

Trưởng thôn nghe vậy cũng không khỏi đau lòng.

“Mấy đứa mau đứng dậy đi.” Nói rồi, ông đỡ mấy đứa trẻ dậy: “Nào có cái lý ấy, Đồng Nhị Lang kia còn tự nhận là người đọc sách cơ đấy, không ngờ lại làm ra chuyện thế này. Yên tâm, trưởng thôn gia gia sẽ đến tìm Nhị bá của các cháu tính sổ, xem hán có dám không biết xấu hổ lấy đồ của các cháu hay không.”

“Đồng Nhị Lang, người ra đây cho ta.” Trưởng thôn đến trước sân nhà Đồng gia hổ to.

Đồng gia trước mặt là một Tứ hợp viện lợp ngói, được Đồng Tam Lang, cũng chính là cha của huynh đệ Từ La bỏ tiền ra làm.

Cha của Từ La có bốn anh chị em, lớn nhất là đại cô đã gả sang trấn bên, mấy năm rồi không về. Thứ hai là đại bá, nhưng từ lúc mới sinh sức khỏe của ông đã không được tốt, mười mấy tuổi thì mất. Người thứ ba là Nhị bá. Bà nội hơn ba mươi tuổi mới có một đứa con trai, bởi vì con trai trước chết non nên bà rất cưng chiều đứa con này. Không những thế Nhị bá còn được cái miệng ngọt, thế là dù sau đó bà có thêm cho họ, bà nội vẫn thiên vị đứa con này hơn một chút.

Từ nhỏ, hai ông bà đã cho Nhị bá đi học, hy vọng sau này ông sẽ khiến họ nở mày nở mặt, thế mà Nhị bá của họ đọc sách đến hơn hai mươi tuổi cũng chỉ là một đồng sinh*. Đến khi họ phát hiện Nhị bá không thể đọc sách thành tài thì đứa con này đã trở thành một kẻ hết ăn lại nằm, vai không thể khiêng, tay không thể xách rồi.

* Đồng sinh: Cách người thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài.

Hai vợ chồng già sợ rằng sau khi mình tạ thế, đứa con này cũng không thể tự nuôi sống bản thân, cho nên mười năm trước chia nhà, họ quyết định cho Nhị bá phần lớn tài sản, kể cả căn nhà ngói này, mặc dù nó là do một tay Đồng Tam Lang săn gấu lấy tiền xây dựng. Về sau, lúc hai ông bà qua đời, thói quen hết ăn lại nằm của vị Nhị bá này vẫn không thể sửa đổi.

“Trưởng thôn, ngọn gió nào đưa ngài tới đây thế?” Đồng Hoàng thị, cũng chính là Nhị bá nương của họ, mở cửa thấy trưởng thôn thì đơn đả hỏi han.

Từ La đánh giá Nhị bá mẫu, trông bà khoảng tầm bốn mươi tuổi, béo núc ních, người mặc tơ lụa, đầu cài trâm vàng, mặt trắng bệch, mắt tam giác khiến người đối diện không ưa nổi.

“Đừng nói nhiều, gọi phu quân người ra đây”

“Thúc thúc, thúc tìm ta có chuyện gì vậy?” Đồng Nhị Lang nghe thấy tiếng trưởng thôn ngoài cửa thì đi ra, vừa lúc trông thấy mấy huynh muội Từ La: “Hừm, sao đám nhãi ranh này lại tới đây? Không thấy ta đang tiếp đãi trưởng thôn à, không rành quan mấy đứa? Cái đám nghèo kiết xác này, cút ngay cho ta!”

Trưởng thôn nghe thế thì mặt mày đen kịt, trước mặt ông mà tên Đồng Nhị Lang này còn đối xử với mấy đứa cháu như vậy, có thể thấy được lời của đám Thụ ca nhi không phải giả dối: “Người mới là nhãi ranh ấy. Năm đó đệ đệ người quan tâm đến gia đình người như thế, bây giờ đệ đệ và đệ tức* người đều đã mất, người chẳng chăm lo cho các cháu thì thôi, lại còn mặt dày đi cướp đồ của anh em chúng nó, hừ, tức chết ta mất.”

* Đệ tức: Em dâu, vợ em trai.

“Thúc thúc, có phải thúc hiểu lầm rồi không?” Nhị bá tiếp tục cười làm lành rồi đe dọa đám Từ La: “Có phải đám nghèo kiết các người nói linh tình gì không? Ta thấy các người lại ngứa da muốn bị đánh đấy hả?”

Từ La thấy hán ngu xuẩn, hung hãn như vậy thì nhanh trí òa khóc: “Nhị bá đừng đánh chúng cháu, bọn cháu đã đưa hết đồ trong nhà cho bà bá rồi mà.” Tiểu Lục thấy vậy cũng khóc theo: “Nhị bá đừng đẩy tam tỷ xuống sông nữa, lần trước tam tỷ đã suýt chết rồi. Bá bá muốn đẩy thì đẩy Tiểu Lục đi. Hu hu, Nhị bá đừng đánh bọn cháu.”

Lúc này, Từ Đào thấy có nhiều người chạy về phía này như vậy, hai mắt nàng sáng lên, cũng đồng thời òa khóc: “Nhị bá bán không cho huynh muội bọn cháu đường sống, chẳng thả bọn cháu chết luôn đi. Dù gì những thứ ăn được trong nhà đều bị nhà bá bá cướp hết rồi, bọn cháu không được ăn, sớm muộn gì cũng chết đói.” Nhất thời, tiếng khóc của mấy tỷ đệ ỉn ỏi cả một vùng, càng thu hút thêm nhiều ánh mắt.

Đồng Nhị Lang bị lời và tiếng khóc của ba tỷ đệ làm cho tức hộc máu, thấy mọi người nhìn sang thì càng thẹn quá hóa giận, lý trí gì đó đều bay lên tận chín tầng mây, quát: “Đám ranh con bọn mày nói gì hả? Ta cướp đồ của bọn mày bao giờ? Vì bọn mày nợ tiền ta, ta chỉ lấy đồ nhà mày để trừ nợ mà thôi, bọn mày tưởng ta thêm mấy món đồ rách nát đó làm sao?”

“Giỏi lắm Đồng Nhị Lang, người nói đi, có phải hôm trước người đẩy cháu gái người xuống sông không? Chẳng trách hôm đó Thụ ca nhi phải vay tiền ta mới đại phu.” Trần thâm mới đi thăm người thân về, thấy đám người tụ tập lại một chỗ liền lách qua, nghe mấy tỷ đệ nói xong thì tức điên lên.

“Nói đẩy thì khó nghe quá, chẳng phải ta chỉ bắt cần đựng một cái thôi sao? Không phải bây giờ nó vẫn tốt đấy à?” Nhị bá phản bác như đúng tình hợp lý, mặt dày đến mức khiến Từ La mở rộng tầm mắt.

“Vậy người nói xem, mấy huynh muội bọn nó nợ tiền của người khi nào? Chẳng nói rõ nguyên do, người đã lấy hết đồ của cháu trai cháu gái người về, đừng có cho ta là đồ ngốc.” Lúc này, trưởng thôn đã cực kỳ tức giận khi chứng kiến sự vô sỉ của Nhị bá, nói chuyện cũng bắt đầu gay gắt hơn.

“Chuyện đó... Nhà ta bỏ tiền ra làm hậu sự cho mẹ chúng, chẳng lẽ chúng nó không nên trả lại sao? Nhà ta tốn đến năm lượng bạc đấy.”

“Người đúng là không sợ gió to đau đầu lưỡi, cái gì mà người bỏ tiền, rõ ràng tận mắt ta nhìn thấy Thụ ca nhi đưa cho người hai lượng bạc để người làm

hậu sự giúp mẹ nó. Nếu chỉ dựa vào mấy thứ người mua, thì cái hậu sự đấy thật sự không nhìn được, cuối cùng phải nhờ mọi người góp tiền vào làm mới khá hơn một tí. Mà cho dù như vậy, cũng không thể hết đến hai lượng bạc được, người còn không biết xấu hổ nói chuyện này nữa sao. Trước ta không nói là vì nể mặt người, không ngờ người lại làm ra những chuyện thường thiên hại lý thế này. Nếu người còn nói dối vậy nữa, chúng ta sẽ đi xem sổ sách, lúc đó những gì người bỏ tiền ra đều được viết vào sổ, giờ vừa hay lại hữu dụng.” Đại Phong thúc không muốn xen vào chuyện nhà người ta, nhưng thấy Nhị bá này vô lý không thể chấp nhận nổi nên mới phải đứng lên.

Đồng Hoàng thị thấy chồng mình vô dụng thế này thì không khỏi tức giận. Vốn bà ta muốn nói tiếp chuyện tiền bạc trong lễ tang, nhưng thấy Đại Phong thúc nói có sổ sách liên đới cách khác, cười hì hì nói: “Ồ! Hôm nay phu quân ta uống hơi quá chén, hồ đồ nói linh tinh, mọi người rộng lượng bỏ qua cho.”

Từ La thấy cả buổi Đồng Hoàng thị chỉ đứng quan sát, nằng nặng âm thầm cảnh giác. Loại người khẩu phật tâm xà thế này khó đối phó hơn Nhị bá nhiều.

“Uống rượu sao? Ta thấy hần tỉnh táo lắm cơ mà!” Trương thôn không chút khách sáo, đã đến mức này rồi chẳng lẽ ông còn không biết cái gì là thật cái gì là giả nữa? Lên được cái chức này, ông đâu phải kẻ ngốc: “Mau mang đồ các người lấy ra đây, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.”

Đồ ăn vào miệng rồi, làm gì có chuyện nhỏ ra, Đồng Nhị Lang nghe vậy thì mặt dày đáp lại: “Nhà chúng ta chạy lên chạy xuống giúp đỡ chẳng lẽ không có chút tiền công? Mấy thứ kia cũng chỉ coi như tiền công của nhà chúng ta thôi.”

Trần thẩm nghe vậy thì lại càng tức hơn, bà nói: “Người thì giúp cái gì? Đến cuối tang lễ mới thấy hai vợ chồng nhà người ló mặt ra. Mọi người nói xem có phải không?”

Sớm đã có người không vừa mắt với Đồng Nhị Lang, lúc này họ đều chạy ra bênh vực kẻ yếu. Cũng có những người chỉ đến xem náo nhiệt, vậy nên đám người bỗng chốc ồn ào hẳn.

“Thụ ca nhi, Nhị bá lấy của các cháu những gì?” Trương thôn chẳng muốn tốn nước bọt với Đồng Nhị Lang, bèn hỏi Từ Thụ.

“Nhị bá lấy của chúng cháu hai con gà mái đẻ trứng, hai trăm cân cao lương, một trăm cân bột ngô, năm mươi cân mi khô, hơn mười cân gạo trắng, nòi cháo, củi lửa, và cả cái tù cha bọn cháu mua nữa.” Từ Hiên sợ đại ca chỉ muốn lấy lại lương thực nên vội vã trả lời.

“Được, chỗ này cũng khoảng hai lượng bạc, như vậy đi! Ta có cần tiền bán ruộng lần trước, mỗi hộ được một lượng bạc, ta sẽ đưa phần của nhà Đồng Nhị Lang cho Thụ ca nhi. Đồng Nhị Lang mau đi lấy thêm một lượng bạc nữa, nhanh lên. Ta không rảnh để nhiều lời với người.” Trương thôn quyết định.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc Chiến Đầu Tiên Thành Công, Tử

LA HỌP CHỢ

“Trương thôn, không phải bọn ta không muốn đưa, mà thật sự là không có tiền! Thúc xem, mùa xuân năm sau Vũ ca nhi phải đi thi phủ rồi, cái gì cũng cần đến tiền. Thế này đi, một lượng còn lại coi như cho nhà bọn ta mượn tạm trước được không?” Đồng Hoàng thị vội vàng nói.

“Người cũng nhọc công nghĩ ngợi quá nhỉ, dám mượn cái cơ này để lấy tiền của mấy đứa cháu không nơi nương tựa, mau mang tiền ra đây ngay.” Trương thôn không chút khách khí cắt ngang.

“Ngài đừng vội nóng, ngài xem, cha mẹ của đám Thụ ca nhi đều đã mất, sau này có chuyện gì, bọn nó đều phải dựa vào nhà bọn ta giúp đỡ. Hơn nữa, tiền này cho Vũ ca nhi mượn trước, sau này Vũ ca nhi có tiền đồ cũng có thể nâng đỡ đám chúng nó. Và lại, giờ bọn nó vẫn còn nhỏ, coi như là để bá phụ giữ giùm, ngài thấy có phải không?” Đồng Hoàng thị vội vàng lấy lòng.

“Nếu nhà Nhị bá thật sự không có một lượng bạc đó thì coi như là mấy huynh muội chúng cháu hiếu kính nhà Nhị bá đi. Sau này đừng có nói là giữ hộ như thế nữa. Huynh trưởng như cha, cháu là con cả, cháu sẽ thay cha mẹ bảo vệ các em, vực lại gia đình này.” Từ Thụ kiên định từ chối rồi quay sang chấp tay với mọi người, nói: “Từ Thụ cảm tạ mọi người, đa tạ mọi người đã giúp đỡ trong đám tang của mẹ cháu, mấy huynh muội bọn cháu nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của mọi người.”

“Thụ ca nhi khách sáo quá. Nếu sau này nhà Đồng Nhị Lang còn dám không biết xấu hổ gây phiền phức với bọn cháu thì cứ tới tìm thúc, thúc thúc sẽ xử lý bọn họ.” Cha của Xuyên Từ hào sảng nói.

Đám Từ Thụ cảm ơn mọi người rồi cùng Trần thẩm và Trương thôn trở về. Trương thôn đưa cho Từ Thụ hai lượng bạc, nói: “Thụ ca nhi, sử dụng chỗ tiền này cho tốt, có chuyện gì thì đến tìm trưởng thôn gia gia.” Nói rồi ông lại quay sang nhìn Trần thẩm: “Mẹ Thiết Đản, bà là hàng xóm của đám Thụ ca nhi,

sau này phiền hà chăm sóc chúng nhiều hơn một chút.”

“Trưởng thôn nói gì vậy, không cần ngài dặn ta cũng sẽ chăm sóc chúng, ngài cứ yên tâm đi.” Trần thắm nói.

“Được, được, vậy thì phiền bà, nhà ta còn có chút việc, ta đi trước.” Trưởng thôn nói.

“Vâng, trưởng thôn đi thông thả.”

Tạm biệt trưởng thôn xong, trên đường về, Trần thắm nói: “Thụ ca nhi và Vi tỷ nhi, ngày mai mọi người sẽ lên trấn trên họp chợ, mấy đứa đi theo thăm mua ít đồ ăn và đồ dùng hằng ngày nhé.”

“Vâng, vậy chúng ta gặp nhau ở đâu ạ?” Từ Vi hỏi.

“Giờ Mão sáng mai, mấy đứa đến cửa nhà thăm chờ, thúc thúc mấy đứa sẽ đánh xe bò chở chúng ta đi. Lát nữa các cháu đến nhà thăm lấy túi lương thực về ăn tạm trước nhé.”

“Sao chúng cháu có thể không biết xấu hổ thế được, lần trước nhà thăm cho chúng cháu mượn một cân gạo, chúng cháu còn chưa trả lại nữa.”

“Xấu hổ cái gì, cháu xem A La và Tiểu Lục đói đến vậy rồi, đừng khách khí.”

“Dạ được, cảm ơn Trần thắm.” Từ Vi cảm kích đáp.

Cơm chiều, Từ Vi dùng bột ngô Trần thắm cho và rau dại hái được hôm nay nấu thành bánh bột ngô và canh rau dại. Đây cũng chính là bữa ăn đầy đủ nhất của mấy đứa trẻ trong khoảng thời gian này.

Sáng hôm sau, Từ La tỉnh dậy từ sớm, thấy đại tỷ, nhị tỷ đã rời giường thì mau chóng mặc quần áo ra cửa. Nhìn nhị tỷ bận rộn trong bếp, Từ La nói với Từ Vi: “Đại tỷ, muội cũng muốn lên trấn trên, có được không ạ?”

“A La, nghe lời ở nhà đi, hôm nay ta và đại ca phải mua rất nhiều thứ, không để mất đến muội được, bọn ta về rồi sẽ mua đường cho A La ăn được không?”

“Đại tỷ cho muội theo đi? Muội sẽ nghe lời, không chạy lung tung mà.”

“Đại tỷ, chúng ta dẫn A La theo cũng được, tiện thể cho muội ấy đi khám đại phu luôn. Ta sợ lần trước A La rơi xuống nước còn chưa khỏe hẳn.” Từ Thụ vừa ôm cũi vào phòng, nghe hai tỷ muội nói chuyện liền nói.

“Được rồi, nhưng A La phải nghe lời, không được đi lung tung...”

“Vâng, muội sẽ nghe lời, không chạy loạn.” Từ La vui vẻ nói.

Sau đó, Từ Vi giúp A La rửa mặt, thay quần áo, rồi kết cho nàng hai bím tóc. Ăn sáng xong, Từ Vi dặn Từ Đào và Từ Hiến trông chừng Tiểu Lục xong liền đưa A La và Từ Thụ ra ngoài.

Đến cửa nhà Trần thắm, thấy thắm cũng vừa lúc bước ra, ba đứa trẻ nhanh nhẩu chào hỏi. Trần thắm nhìn thấy A La ăn mặc chỉnh tề, lanh lợi đáng yêu bèn ôm lấy nàng, nói: “Ái chà, hôm nay trông A La đáng yêu quá, cháu cũng lên trấn trên, có phải là thèm ăn đường không?”

Từ La nghe xong, trán nổi đầy vạch đen, sao người lớn ai cũng chỉ có một ấn tượng với trẻ con là “thích ăn đường vậy nhỉ? Bản cô nương 20 tuổi đầu rồi còn thèm ăn kẹo sao? Nhưng mà Từ La vẫn ngọt ngào nói với Trần thắm: “A La không cần ăn đường. A La muốn ca ca tỷ tỷ tiết kiệm tiền mua những thứ khác.”

“Ôi! A La ngoan quá!” Dáng vẻ ngọt ngào đáng yêu của Từ La trong nháy mắt đã thu phục được vị đại thẩm này.

Tiếp đó, đoàn người ngồi lên xe bò nhà Trần thắm, Trần thúc ngồi đằng trước đánh xe.

Sáng sớm, con đường nhỏ làng quê bình yên tĩnh lặng. Ngồi trên xe bò, Từ La nhìn dãy núi xanh trùng trùng điệp điệp, sương đọng trên cỏ cây hoa dại ven đường long lanh lấp lánh dưới nắng mai. Từ La cũng phải choáng ngợp hút hồn trước khung cảnh đó, bất chợt nàng nhớ một câu hát thế này: “Đi trên con đường nhỏ thôn quê, chiều về trâu già là tri kỷ...”

Không tới nửa canh giờ đã đến trấn Cổ Thủy. Từ La vô cùng tò mò về lần họp chợ đầu tiên ở cổ đại này. Nàng rất hy vọng có thể tìm được cách làm giàu và thay đổi gia đình. Mang theo tâm trạng phấn khích đó, Từ La theo mọi người đi vào trấn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thu Hoạch Lớn Ở Trấn Trên

Vừa bước vào, Từ La đã cảm nhận được sự phồn hoa của thị trấn này. Người đến người đi, kẻ bán hàng rong kiếm sống, người mua hàng chọn lựa sản phẩm, khung cảnh vô cùng sầm uất.

“Trấn trên náo nhiệt quá!” Từ La cảm thán.

“Đúng vậy! Nước Đại Tề chúng ta hình thành được hơn tám mươi năm, càng ngày càng ổn định. Hoàng đế hiện tại đã tại vị được khoảng hai mươi năm, triều chính liêm minh, vì vậy cuộc sống của mọi người cũng càng ngày càng tốt.” Từ Thụ nghe Từ La nói xong thì tiếp lời.

Từ La biết đại ca Từ Thụ đã từng được học trong trường tư thục của thôn suốt hai năm, sau này cha mất mới phải nghỉ học ở nhà, thế nhưng huynh ấy không hề bỏ bê sách vở, cứ có thời gian lại đi mượn sách đọc thêm. Từ La biết đại ca thích đọc sách, chỉ vì sinh ra trong nhà nông, gia đình gặp chuyện nên mới phải bỏ học mà thôi. Bây giờ nghe đại ca nói, nàng vẫn thấy đại ca rất thông tuệ, có thể hiểu được tình hình kinh tế chính trị thời đại này.

Qua lời của cậu, Từ La biết đây là nước Đại Tề, một triều đại không có thật trong lịch sử. Vương triều này mới được hình thành không lâu, đang ở thời kỳ khá phát triển, hoàng thượng anh minh. Vậy cũng được, xuyên việt đến thời bình vẫn tốt hơn thời loạn, xã hội ổn định mới có lợi với kế hoạch làm giàu của Từ La.

Bây giờ, nhóm Từ La đang đứng ở nơi tập trung bán hàng rong, chỗ này không có nhiều cửa hàng, nhưng có rất nhiều quán nhỏ, cũng có rất nhiều người ăn mặc kiểu nông dân giống họ bày quầy, bán nông phẩm.

Lúc này, Trần thâm nói: “Ta và thúc thúc các cháu muốn bán trứng gà và rau xanh ở đây, mấy đứa cứ đi mua đồ đi. Hai canh giờ nữa lại tập hợp ở đây, chúng ta sẽ cùng đi mua lương thực nhé?”

“Đạ được, bọn cháu đưa A La đến đại phu trước, mua vài thứ rồi lại về đây. Bọn cháu đi trước nhé.” Từ Vi nói. “Ừ, cẩn thận đường xá.”

Tạm biệt hai người Trần thâm xong, Từ Vi và Từ Thụ liền đưa Từ La đến đại phu. Tuy Từ La cảm thấy không cần, nhưng hai người kia lại rất kiên quyết, sợ tiểu muội lần trước rơi xuống sông còn chưa khỏi hẳn. Thôi vậy, để đại phu kiểm tra cũng khiến hai người yên tâm hơn.

Đến tiệm thuốc, đại phu bắt mạch cho Từ La xong thì nói: “Con bé không bị bệnh nặng đâu, nhưng hình như trước đó đã từng nhiễm lạnh nên cần phải điều trị tận gốc. Hơn nữa, sức khỏe con bé lại khá yếu, phải cố gắng bồi bổ.”

“Vậy xin hỏi đại phu, tiểu muội nên bồi bổ gì ạ?”

“Cũng không cần đặc biệt lắm đâu, ví dụ như cho con bé ăn nhiều trứng gà, thịt gà hoặc cái gì đó bổ một chút, trẻ con đang trong thời kỳ phát triển mà. Cũng có thể ăn thêm chút táo đỏ, cầu kỷ và một số dược liệu có tính ấm nữa.”

“Vậy xin hỏi đại phu có thể kê một đơn thuốc cụ thể không?” Từ Thụ hỏi.

“Cái đó thì không cần, có lẽ các cháu cũng không phải con nhà giàu có, như vậy đi, ta sẽ bảo dược đồng gói cho các cháu nửa cân táo đỏ và cầu kỷ để nấu canh cho tiểu nha đầu này.” Đại phu nói.

Từ Thụ vội vã cảm tạ đại phu, sau đó mua táo đỏ và cầu kỷ, hết hai mươi văn tiền.

“Chúng ta đi mua mỡ heo để ép dầu, rồi mua cho A La chút thịt được không, đại tỷ?” Từ Thụ nói.

“Được.”

Tiếp đó, ba tỷ đệ đến trước quán thịt.

Từ Thụ chỉ vào một miếng mỡ heo, hỏi: “Ông chủ, miếng mỡ này bán thế nào?” “Tiểu ca tinh mắt đấy, miếng mỡ này mới được lóc ra từ con lợn thịt hôm nay, rất hợp để ép dầu, mười lăm văn một cân, tiểu ca muốn bao nhiêu?” Chủ quầy là một đại thúc rất cường tráng, trông vừa khỏe mạnh vừa ngay thẳng.

“Ông chủ, có thể bớt một chút không?” Từ La hỏi.

“Nhóc con cũng biết mặc cả hả? Lần đầu tiên ta gặp một đứa bé lanh lợi to gan thế này đấy, vậy thì để cho mấy đứa

mười bốn văn một cân, không thể thấp hơn đâu.” Hình như đây là lần đầu tiên ông chủ thấy một bữa bé mới vài tuổi mặc cả, cảm thấy rất thú vị nên bớt cho họ một đồng.

“Ông chủ lấy cho cháu một cân.” Từ Vi nói.

“Được, một cân.” Ông chủ nhanh chóng cắt miếng mỡ ra.

“Ông chủ, lấy thêm một cân thịt ba chỉ nữa, bao nhiêu tiền vậy ạ?” Từ Thụ hỏi.

“Được, thịt ba chỉ mười ba văn.” Ông chủ chỉ vào miếng thịt lợn nói.

“Vậy thịt nạc với xương sườn, xương cục này, bao nhiêu một cân hả ông chủ?” Từ La hỏi thêm.

“Bé con muốn ăn thịt nạc với xương kia sao? Thịt nạc rất bã, xương thì chỉ có xương không thôi, không có thịt! Mấy cái này sao ngon bằng thịt ba chỉ được, bảo ca ca cháu mua thêm một cân thịt chẳng phải tốt hơn ư?” Ông chủ nói.

“Vậy mấy thứ này bao nhiêu tiền một cân?” Từ La nghe thế thì vui vẻ, thì ra người thời này thích ăn thịt mỡ, vì có thể ép dầu nên mỡ heo còn đắt hơn cả thịt ba chỉ. Quá tốt, vừa hay Từ La lại thích ăn thịt nạc, hơn nữa còn biết rất nhiều cách chế biến.

Chuyện đáng mừng nhất là người dân ở thời này vẫn chưa nhận thức được chỗ tốt của xương heo, ở thời hiện đại, Từ La sống ở phương Nam, mọi người vẫn thường tranh nhau mua xương heo về để nấu canh. Hơn nữa, mấy huynh muội các nàng bây giờ đang thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, canh xương đúng lúc có thể bồi bổ thân thể. Không những thế, chiều cao hiện tại của họ không được tốt, rất cần canxi trong xương như thế này. Nàng hy vọng mọi người đều có thể cao lớn khỏe mạnh.

“Thịt nạc năm văn, còn chỗ xương này, chỉ cần đưa ba văn thì cho mấy đĩa hết.” Ông chủ nói.

“Được, bọn ta muốn hai cân thịt nạc, xương thì lấy hết.” Từ La đáp.

“Tiểu muội, ca ca mua cho muội thêm một cân thịt ba chỉ nhé, không mua thịt nạc với xương kia nữa?” Từ Thụ cuồng nói.

“Không, muội chỉ muốn ăn thịt nạc thôi, đại ca, huynh nghe muội đi.” Từ La vội ra vẻ dễ thương, nếu đại ca không mua thịt nạc với xương thì đúng là thiệt thời lớn.

“Chuyện đó... thôi được rồi.” Từ Thụ nghĩ chỗ này cũng bằng giá với một cân thịt ba chỉ, nếu tiểu muội muốn thì cứ cho muội ấy mua vậy.

Đưa hai mươi bảy văn tiền xong, rời khỏi quán thịt, Từ La nói: “Có phải đại ca đại tỷ trách Từ La tiêu tiền bậy bạ không?”

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của Từ La, vốn Từ Vi không biết tức giận là gì lại càng không thể nổi nóng được. Nàng cười nói: “Tiểu quý này, từ lúc rơi xuống nước càng ngày càng để ý mấy chuyện này. Nhắc tới tiền, nếu không có phúc tinh là muội, sao chúng ta có thể lấy lại số tiền này, trách muội làm sao được. Nhưng A La này, tiền bạc không thể tiêu lung tung được, biết không?”

Từ La nhìn xung quanh, thấy cách rất xa mới có người đi lại thì nhỏ giọng nói: “Vâng, muội không tiêu lung tung, nhưng mọi người còn nhớ lần trước muội mơ thấy một ông lão không? Ông ấy nói cho muội biết cách làm thịt nạc và xương heo, ăn rất ngon, về nhà muội sẽ làm cho mọi người ăn nhé.”

Từ Vi, Từ Thụ nghe vậy cũng thấy phấn khích theo, nhưng Từ Thụ phản ứng lại rất nhanh, cậu nói: “Nhất định không được kể chuyện này cho ai biết chưa? Nếu không đại ca sẽ đánh muội đấy.”

Từ La trầm trợn mắt trong lòng, đại ca, huynh có chắc là huynh nữ đánh tiểu muội này sao? Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng, Từ La vẫn đồng ý.

Đi qua một cửa hàng thuê thuyền, Từ Vi nói với nói với Từ Thụ: “Đại đệ, chúng ta nhận đồ về thuê nhé? Tỷ và Từ Đào đều có thể làm được, giờ chúng ta có tiền thế chấp rồi, tỷ muốn thuê thuyền kiếm thêm chút tiền.”

“Được, nếu đại tỷ muốn thì cứ nhận một ít, nhưng đừng khiến mình mệt quá.”

Đến hàng thuê, bà chủ là một người khá lão luyện khoảng chừng ba mươi tuổi, bà rất có ấn tượng với Từ Vi. Trước đây, Từ Vi và mẹ có nhận thuê thuyền của tiệm bà. Bà rất hài lòng với kỹ xảo thuê thuyền của hai mẹ con. Giao 50 văn tiền thế chấp rồi nhận ít đồ thuê, bà chủ hỏi Từ Vi: “Lần này mẹ mấy đứa không tới sao?”

Sắc mặt Từ Vi thoáng ảm đạm, nàng đáp: “Nửa tháng trước gia mẫu đã qua đời rồi ạ, nhưng cháu vẫn có thể hoàn thành công việc được.” Từ Vi sợ bà chủ sẽ lo ngại mình không làm được rồi không giao việc nữa, nàng vội vàng bảo đảm.

Bà chủ nghe vậy cũng cảm thấy có lỗi: “Xin lỗi, ta không biết chuyện. Ôi! Đứa bé ngoan, thuê thuyền cho tốt nhé. Yên tâm, nhất định ta sẽ trả giá cao.”

Cảm ơn bà chủ xong, nhóm Từ La đi tìm Trần thâm. Tới sạp hàng, Từ La thấy quán của Trần thâm vẫn còn rất nhiều rau và trứng gà, trong khi bây giờ cũng đã hơn mười giờ. Trần thâm hỏi: “Mua xong rồi sao? Nhanh vậy? Ta vẫn còn rất nhiều đồ chưa bán hết.”

“Bọn cháu mua xong hết rồi, thăm thăm buôn bán thế nào?” Từ Vi quan tâm.

“Cũng bình thường, không bán hết thì chúng ta mang về nhà ăn, dù sao thằng bé ở nhà cũng ăn được, chỉ là không có tiền tiêu thôi.” Trần thâm nói.

“Cháu bán giúp thăm nhé?”

“Được, A La, nếu cháu có thể bán hết, ta sẽ mời cháu ăn đường được không nào?” Trần thâm cho là Từ La nói đùa nên mới hứa theo.

“Mua rau đi, rau tươi đây, trứng gà to đây.” Từ La hét to. Không biết có phải người nhỏ đi, lá gan cũng lớn hơn không, Từ La hét lớn mà chẳng hề ngại.

ngừng. Đây là điều trước kia Từ La không bao giờ làm được.

Quả nhiên, một phụ nữ trung niên nghe tiếng hét mới đi qua xem thử: “Bé con, rau và trứng gà này bán thế nào?”

Từ La thấy vị thăm thăm này ăn mặc rất đẹp, nàng biết là có hy vọng rồi.

“Muội à, rau xanh này hai văn một cân, trứng gà thì một văn một quả. Muội lấy nhiều không?” Trần thăm nhanh nhẩu đáp.

“VẬY thì hai cân rau, mười quả trứng gà đi. Đại tỷ đúng là có phúc, con nhỏ như vậy đã biết giúp mẹ rồi.” Vị thăm thăm nọ khen ngợi.

“Đây là con hàng xóm nhà chúng ta, thông minh lắm đó.” Trần thăm vừa cười nói, vừa cặm rau, lấy trứng gà.

Bán chuyện này xong, trứng gà và rau cũng không còn bao nhiêu, mà thời gian thì không còn sớm nữa, thế là Trần thăm quyết định dọn quán. Trên đường đến hàng lương thực, đi qua một tiệm tạp hóa, Trần thăm nói: “A La, cháu muốn ăn đường gì, đường phèn hay đường trắng?”

Từ Vi vội đáp: “Không cần đâu thăm, con bé là trẻ con thì biết cái gì đâu, thăm giữ tiền lại mua bút mực cho Thiết Đan đi.”

Từ La cũng nói luôn: “Thăm, A La không thích đường, ăn đường sẽ bị đau răng, trước kia thăm giúp nhà chúng cháu nhiều như vậy, A La giúp thím một lần là điều nên làm. Ca ca cháu có nói, làm người phải biết biết báo đáp ân tình. Sau này nếu chúng cháu có khả năng nhất định phải báo đáp tất cả những người đã giúp đỡ bọn cháu.”

Trần thăm và Trần thúc nghe vậy cũng cảm động không thôi. Trẻ con nhà nghèo đã sớm phải quản lý nhà cửa, mấy huynh muội nhà này còn bé đã hiểu chuyện đến thế, về sau nhất định sẽ rất có tiền đồ. Quan trọng hơn cả là bọn chúng biết cảm ơn người khác.

“Được, thăm không mua cho A La nữa, sau này A La có chuyện gì thì cứ tìm thăm nhé.”

Bọn họ tiếp tục đi đến cửa hàng lương thực. Chường quầy thấy có khách đến nên nhanh nhẩu đón chào: “Khách quan muốn mua gì?”

“Chường quầy, lương thực bán thế nào?” Trần thúc hỏi.

“Bột cao lương và bột gạo lúc là hai văn tiền một cân, bột gạo thô và bột ngô là ba văn tiền một cân, bột gạo trắng và gạo thô là bảy văn tiền một cân, còn gạo ngon thì mười văn một cân, khách quan muốn loại nào?”

“Thụ ca nhi muốn mua thế nào?” Trần thúc hỏi Từ Thụ. Từ Thụ nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lấy năm mươi cân bột cao lương, hai mươi cân bột ngô và bốn cân gạo đi.”

“Được, của khách quan hết hai trăm văn tiền.” Lương thực được đóng gói rất nhanh, chường quầy ở bên cạnh vừa tính toán vừa nói.

Trả tiền xong, ra khỏi hàng lương thực, mấy người đi qua một hàng bán gà con. Từ La thấy vậy liền nói với nói với Từ Vi: “Đại tỷ, chúng ta mua mấy con gà về nuôi có được không, như vậy mọi người cũng sẽ được ăn trứng gà.”

Từ Vi nghĩ một lúc, thấy cũng đúng, nói: “Được, nhưng A La phải giúp cho gà ăn nhé.”

“Vâng, muội và Tiểu Lục sẽ cho gà ăn.” Từ La thoải mái nói.

Tiếp đó, mấy người lại bắt thêm mười con gà con, mỗi con bốn văn tiền. Trần thăm chọn giúp, nói là có chín con gà mái, một con gà trống. Từ La cũng không biết thăm ấy phân biệt thế nào.

Trên đường về, Từ La tính xem đã dùng hết bao nhiêu tiền: Ở tiệm thuốc tiêu hết hai mươi văn, mua thịt hai mươi bảy văn, thế chấp ở hàng thuê hết năm mươi văn, mua lương thực hai trăm văn, mua gà bốn mươi văn. Hết tổng cộng ba trăm ba mươi bảy văn, trong khi các nàng chỉ có hai lượng bạc.

Quan sát đến trưa, Từ La biết một lượng bạc tương đương với một nghìn văn tiền, mà một văn tiền ở đây có giá trị gần bằng một đồng tệ ở hiện đại. Từ La nghĩ, nhất định nàng phải nghĩ ra những cách kiếm tiền khác, nếu không thì chỗ tiền này sẽ tiêu hết rất nhanh. Chỉ dựa vào việc thuê thửa của đại tỷ và nuôi mười con gà chắc chắn không kiếm được bao nhiêu, huống hồ Từ La còn muốn để Từ Thụ và Từ Hiên đi học ở trường tư thực nữa.

Từ La nghĩ, việc nàng cần làm đúng là giống gánh nặng đường xa lắm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mùi Thịt Đã L U

Lúc về nhà đã gần một giờ chiều, Từ Đào và Từ Hiên cũng nấu cơm trưa xong. Thấy mấy người Từ La về, ba đứa trẻ ở nhà vui vẻ ra đón. Thấy ba người mua nhiều đồ như vậy thì hoan hô không ngớt. Từ La thấy

mọi người không bị hoàn cảnh sống thế này làm mất niềm tin, vẫn lạc quan yêu đời như vậy thì vánh mắt lại bỗng dung ửng đỏ.

Thế này thật tốt.

Ấn bánh ngô mà Từ Đào và Từ Hiên chuẩn bị cho bữa trưa xong, Từ Thụ đi trả Trần thâm năm mươi văn tiền mượn lúc trước, cùng với một cân gạo và mười cân bột ngô. Sau đó cậu cùng Từ Hiên đi hái rau dại và kiếm củi. Từ Vi và Từ Đào ở nhà thêu thùa. Từ La và Tiểu Lục thì chơi với đám gà con.

Từ La nhìn Tiểu Lục lấy rau dại cho gà con ăn dưới bóng cây loang lổ, Từ Vi thêu khăn tay, Từ Đào thêu kim tuyến. Ánh nắng xuyên qua nóc nhà chiếu xuống sân, cảnh tượng yên bình thanh thản. Từ La bất giác chìm đắm trong cuộc sống bình an, chỉ mong năm tháng yên ổn, cả đời không lo không lắng.

Chạng vạng, hai người Từ Thụ mới về. Từ Vi và Từ Đào mau chóng đi làm cơm.

Từ Đào nấu cao lương, Từ Vi thì ép dầu, đào mỡ heo trong nồi một lúc, mùi hương đã bay khắp cả vườn. Mùi thịt lâu lắm rồi mới được ngửi thấy khiến mọi người ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Ép dầu xong, Từ La nhìn thấy có một nửa là dầu, một nửa là tóp mỡ. Từ Vi quay sang hỏi Từ La: “A La, thịt nạc có thể xào lên ăn, vậy còn xương thì sao?”

“Xương này để nấu canh.” Từ La bắt đầu nói cách chế biến thịt nạc và canh xương heo cho Từ Vi nghe.

Cơm chiều hôm nay là bữa cơm ngon nhất, no nhất mà Từ La được ăn kể từ khi tới thế giới này. Trên bàn bày một bát thịt kho tàu, một bát thịt nạc rang, một bát canh xương heo lớn, cộng thêm một bát canh rau dại. Mọi người được ăn cao lương, ăn rau, ăn xong còn được uống một bát canh to, vô cùng hạnh phúc. Từ Hiên vừa ăn vừa xúc động: “Canh xương này ngon quá, tiểu muội, muội giỏi lắm.”

“Canh xương này không những ngon mà còn khiến chúng ta cao lớn hơn nữa.” Từ La nói. “Thật sao? Vậy ta phải uống nhiều một chút mới được. Tiểu muội, Tiểu Lục, hai đứa cũng uống nhiều vào.” Từ Hiên đáp.

“Oa! Canh xương thật sự là rất ngon, lại còn tiết kiệm nữa chứ.” Từ Đào cảm thán.

“Đương nhiên rồi, chỉ cần những người khác không biết tác dụng của xương heo thì chúng ta vẫn sẽ được uống như thế này. Ngài mai chúng ta làm bánh chéo nhé, lấy thịt nạc và tóp mỡ còn thừa hôm nay, cộng thêm rau cải làm nhân bánh.” Từ La nói. Trước đó nàng có thấy trong đám rau dại mọi người hái về có cả rau cải, nghĩ đến bánh chéo nhân rau cải thì con thèm ăn lại nổi lên, thế là nàng đề nghị.

“Được, mai chúng ta sẽ làm bánh chéo.” Từ Vi nghe Từ La nói vậy cũng đồng ý ngay lập tức. Thấy các em mình được ăn uống ngon lành, nàng hạnh phúc không biết nói gì hơn. Dù có vất vả thế nào đi chăng nữa, chỉ cần mọi người được ăn uống no đủ, nàng cũng sẵn sàng chấp nhận.

Ăn cơm tối xong mới gần bảy giờ, Từ Thụ và Từ Hiên mang một cân thịt chưa nấu và rau thịt còn lại hôm nay treo bên giếng nước giữ tươi.

Mọi người rửa mặt xong, thấy vẫn còn sớm, sáu huynh muội liền kéo nhau đến phòng Từ La nói chuyện phiếm. Từ Thụ và Từ Hiên trò chuyện xem mai sẽ đi đâu hái rau dại, Từ Vi ngồi thêu thùa, ba đứa nhỏ nhất thì đùa giỡn với nhau. Từ La cảm thấy kể từ khi đến thế giới này, thân thể bị ngâm nước, tuổi tác cũng theo đó nhỏ đi. Bây giờ, nàng có thể thoải mái chơi đùa cùng mọi người rồi.

Đùa giỡn một lúc, Từ Đào bắt đầu giúp Từ Vi thêu thùa. Từ La ngồi xuống cạnh đại ca nói: “Đại ca, huynh có thể dạy muội đọc sách không?”

Từ Thụ nghe vậy thì hỏi: “A La muốn đọc sách sao?”

“Vâng, muội nghe nói trong sách có rất nhiều điều bổ ích, chờ muội học xong, muội có thể dùng những điều muội học được kiếm thật nhiều tiền.” Từ La nói.

“Tiểu nha đầu, sau muội lại biết những thứ học được trong sách có thể kiếm rất nhiều tiền?” Từ Đào cười nói.

“Sao lại không? Tỳ không thấy những kẻ có tiền đều là người đọc sách sao? Làm gì có nhà giàu nào lại không biết chữ chứ, tỳ xem, không phải Đại Phong thúc trong thôn biết tính sổ sách nên tìm được việc ở trấn trên ư? Thế nên bây giờ những thứ trong sách là hữu dụng nhất. Nhị tỷ, ngay cả chuyện này mà tỳ cũng không biết sao?” Nói xong, nàng còn cố ý kích thích nhị tỷ.

“Sao ta lại không biết, ta chỉ đang đồ muội thôi.” Từ Đào đương nhiên không chịu nhận thua.

Nghe hai muội muội đối đáp, Từ Thụ ngắt lại, nói: “Đương nhiên là đại ca có thể dạy A La. Trước kia Từ Hiên cũng theo ta học mà. Chỉ là kiến thức của đại ca có hạn, chỉ sợ sẽ không phải là một thầy giáo tốt.”

“Có gì đâu, đại ca, huynh cứ dạy bọn muội những thứ huynh biết trước. Những thứ không hiểu, chờ chúng ta có tiền sẽ để huynh và nhị ca đi học, học rồi lại về dạy cho bọn muội.” Từ La nói.

Lời này giống như một tảng đá quăng vào mặt hồ phẳng lặng, khiến tiết cả mọi người đều suy tư.

“Được, ngày mai ta sẽ dạy mọi người viết chữ.” Từ Thụ suy nghĩ một lát rồi nói. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiền Đồ Bắt Đầu Hiện Rõ

Hôm sau, vừa ăn sáng xong, Từ La đã đích lấy đại ca và nhị ca, đòi theo hai người đi hái rau cải về làm nhân bánh chèo. Từ Thụ không thuyết phục được nàng nên cũng đành đồng ý. Ba người ra ngoài, đi về ngọn núi phía sau nhà, để đại tỷ và nhị tỷ ở nhà với Tiểu Lục.

Thời tiết hôm nay phải nói là rất tốt, ngoài trời, gió thu hây hây thổi, lướt nhẹ qua gò má, mang theo mùi bùn đất và hương hoa cỏ nhẹ nhàng. Mặt trời chậm rãi vờn mình trong gió, cỏ xanh rau dại, đại thụ, dây leo đều dần được bao bọc bởi ánh nắng chan hòa, cảnh đẹp như không còn trên trần thế, ít nhất trong lòng Từ La cho là vậy.

Chỉ có điều, mảnh ruộng phía sau núi không có nhiều rau cải lắm, có lẽ ba huynh muội sẽ không hái được nhiều như dự tính, xem ra chỉ có thể dùng loại rau khác làm nhân bánh chèo thôi, mà điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của họ. Từ La cảm thấy, trong thời tiết thế này, cả nhà quây quần trên sườn núi cùng thả giàn là hợp nhất, và lại, hình như nàng có thấy trong nhà kho có treo một con điều nhị ca làm trước đây, khao khát trong lòng Từ La lại càng bắt đầu trỗi dậy.

Nghịch ngợm mấy cây rau cải trong tay, Từ La nhìn sang đại ca vẫn đang chăm chú nhổ rau, cuối cùng nàng vẫn quay sang đưa ra ý kiến của mình. Kết quả vô cùng rõ ràng, Từ Thụ cuống muội muội nghĩ đến chuyện thời gian gần đây mọi người đều phải lo lắng mưu sinh, lâu rồi không chơi đùa với nhau nên đồng ý buổi chiều sẽ đưa mọi người tới đây thả giàn.

Ăn cơm trưa xong, mấy người Từ La lên sườn núi sau nhà, ngay cả Từ Vi cũng đi theo. Tiểu Lục nhỏ tuổi nhất cầm chặt con điều trong tay, đại ca Từ Thụ và nhị ca Từ Hiên chỉnh sửa dây giàn. Chỉ chốc lát, sườn núi tràn ngập tiếng cười nói của mấy đứa trẻ. Mọi người chơi mệt thì lại cùng nhau đến cạnh dòng suối nghỉ ngơi.

Từ La phát hiện suối nước có mấy quả hồng nên tiện tay nhặt lấy. Nàng biết nước ở đây rất sạch, vừa rồi nhị ca còn uống nữa, cho nên nàng rửa sạch quả hồng rồi cho lên miệng cắn. Vừa rồi mọi người không chú ý đến Từ La, bây giờ thấy nàng ăn trái chất như vậy, Từ Thụ vội vàng đi tới nói: “A La ngoan, đói rồi sao? Quả chất này không được ăn nhiều, nếu không lát nữa trong miệng sẽ rất chất, không ăn được cơm chiều đâu, không phải A La nói tôi nay muốn ăn bánh cho ư? Lát nữa không ăn được thì đừng khóc nhé!”

Hừ? Hồng không được ăn nhiều sao? Không thể nào! Nhưng chắc chắn đại ca sẽ không lừa nàng, hình như lúc nãy đại ca gọi quả hồng là quả chất thì phải, chẳng lẽ người thời này vẫn chưa biết đến quả hồng? Nghĩ cũng phải, quả hồng phải được ngâm trong nước vài ngày hoặc phơi khô mới ăn được, nếu không thì đúng là rất chất. Người ở thời đại này chắc chắn hái quả trên cây xuống rồi ăn luôn, thấy chất thì họ không ăn nữa. Nghĩ vậy, hai mắt Từ La sáng lên, hỏi: “Đại ca, mọi người đều không ăn loại quả này sao?”

“Cũng không phải, chỉ vì loại quả này thật sự quá chất nên mọi người ăn ít, không phải vào năm mất mùa thì chẳng ai muốn ăn loại quả này đâu.” Từ Thụ đáp.

“Nhưng tại sao muội ăn lại thấy ngọt, chẳng chất chút nào vậy? Đại ca thử một miếng không?” Từ La nói.

“Không chất: Để ta thử xem.” Từ Thụ nói xong liền cầm quả hồng cắn một miếng, thấy vị giòn thơm, không hề có chút vị chất nào thì vô cùng ngạc nhiên, kêu to: “Mọi người qua ăn thử quả này đi.”

Mọi người ăn xong cũng vô cùng kinh ngạc, Từ Hiên nói: “Sao tiểu muội lại nhặt được quả chất ngọt thế này?” Từ Vi cũng hòa theo, đây là lần đầu tiên nàng được ăn quả chất ngọt như vậy.

“Tiểu muội, muội nhặt ở đâu thế?” Từ Hiên hỏi.

“Ở dưới nước, huynh xem, vẫn còn này.” Từ La nói.

Từ Thụ nhặt mấy quả hồng khác trong nước lên, cắn thêm một miếng, thấy đúng là ngọt, liền nói: “Mấy quả này đều ngọt, có phải quả chất ngâm trong nước sẽ ngọt ra không?”

“Ngày trước chúng ta lấy quả này cũng rửa rồi mới ăn, nhưng vẫn chất, nếu ngâm nước xong sẽ ngọt, vậy phải ngâm bao lâu?” Từ Đào nói.

“Chúng ta thử rồi chẳng phải sẽ biết sao. Đại ca, đại tỷ, chúng ta hái một ít về đi. Nếu có thể biết được cách làm loại quả này trở nên ngọt, chẳng phải chúng ta lại có thêm đồ ăn ư.” Từ Hiên đề nghị.

“Đúng vậy. Chúng ta hái một ít mang về đi, muội thích ăn.” Từ La nói.

“Được, chúng ta đi hái. Mấy quả này chắc là rơi từ trên núi xuống suối, chúng ta ra sau núi hái thôi.” Từ Thụ nói.

Tiếp đó, mọi người liền chạy ra sau núi hái hồng.

Từ La cùng mọi người đi ra phía sau núi, phát hiện diện tích sau núi rất lớn, địa hình cũng khá bằng phẳng, có vài bụi cây thưa thớt. Điều đáng mừng nhất là, ở đây có rất nhiều hồng, cây hồng khắp núi tựa như ánh bạc lấp lánh vẩy tay với nàng. Nàng quyết định phải dùng mấy quả hồng này kiếm thật nhiều tiền mới được.

Từ Thụ và Từ Hiên thoăn thoắt trèo lên cây, hai người ở trên hái, Từ Vi, Từ Đào, Từ La và Tiểu Lục ở dưới nhặt. Khoảng một khắc sau, bọn họ đã hái đầy một cái sọt. Mấy đứa trẻ cũng sợ không xử lý được mấy quả hồng này, cho nên chỉ lấy đầy một sọt rồi dừng. Từ Thụ nói: “Đến giờ nấu cơm rồi, hôm nay cứ hái thế này thôi đã, chờ đến khi chúng ta biết cách xử lý mấy quả hồng này thì sẽ hái nhiều hơn một chút.”

Mọi người cũng không có ý kiến, bắt đầu kéo nhau về nhà. Từ Thụ và Từ Hiên đi sau bể hồng, mấy người Từ La và Tiểu Lục đi phía trước, chừng hai mươi phút sau đã về tới nhà. Từ Vi lấy cái lu trước kia mẹ hay dùng để muối dưa ra rửa, chuẩn bị ngâm hồng. Cái lu lâu không dùng đến, cho nên rất sạch sẽ. Mọi người ngâm hồng vào lu rồi để chúng vào nhà kho.

Cơm chiều, mọi người làm bánh chèo. Từ La không ngờ Từ Thụ lại có tay nghề nhào bột tốt như vậy, dù sao trong huynh ấy có vẻ rất mạnh mẽ. Từ Hiên nhận việc cán vỏ bánh chèo, Từ Vi và Từ Đào thì làm vụn thăn, nhân bánh chèo thì được hoàn thành dưới sự chỉ huy của Từ La. Tuy không đủ rau cải làm bánh chèo, nhưng mọi người lấy cải thảo mà Trần thâm vừa mang qua làm nhân bánh cũng không tồi. Băm nhuyễn thịt và tóp mỡ rồi trộn với cải thảo băm nhỏ, cộng thêm mỡ heo và một chút muối, nhìn nhân bánh toàn thịt thế này, Từ La chắc chắn bánh chèo hôm nay sẽ rất ngon.

Cuối cùng bánh chèo cũng được vớt ra khỏi nồi! Từng chiếc bánh chèo mập mập khiến Từ La chảy nước miếng. Tiểu Lục thì như muốn dán mắt vào bánh chèo trong nồi, trông tham ăn đến mức khiến Từ La phì cười. Nàng nói: “Tiểu Lục, để có nhìn thì nó cũng không nguôi ngay được đâu, cẩn thận nó thẹn thùng, trốn đi mất luôn đấy.”

“Tam tỷ hư, bánh chèo còn lâu mới đi mất, tam tỷ gạt đệ.” Tiểu Lục lên án Từ La.

“Được rồi, A La đừng trêu Tiểu Lục nữa, cẩn thận tí nữa nó khóc nhè đấy.” Từ Đào cũng cười nói, lời này nghe qua thì là nói Từ La, nhưng thật ra lại đang trêu chọc Tiểu Lục.

“Nhị tỷ cũng hư, Tiểu Lục còn lâu mới khóc nhè. Tiểu Lục còn phải lớn thật nhanh để bảo vệ ca ca tỷ tỷ nữa.” Tiểu Lục nói.

Từ La nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này của Tiểu Lục, nhìn không được mỉm cười. Tuy Tiểu Lục còn nhỏ, nhưng cực kỳ lanh lợi, nếu không phải dính với lời của nàng, thì câu này của thằng bé thực sự khá đáng tin cậy.

“Được, Tiểu Lục là một tiểu nam tử hán, lớn lên bảo vệ ca ca tỷ tỷ, có được không?” Từ La nói.

“Đương nhiên, Tiểu Lục phải lớn thật nhanh, bảo vệ mọi người.” Tiểu Lục nói. Rất nhiều năm về sau, Từ La mới cảm nhận hết được sức nặng trong câu nói này của Tiểu Lục.

Từ Vi nhìn đệ đệ muối muối trở lại đáng vẻ lúc trước, không khỏi mỉm cười, nói với Từ Hiên vừa bước vào cửa: “Nhị đệ, đệ lấy một ít bánh cháo mang sang nhà Trần thâm đi.”

“Được, đại tỷ.” Từ Hiên đồng ý.

Tiếp đó, Từ Vi lấy một bát bánh chèo để Từ Hiên mang sang nhà Trần thâm. Một lúc lâu sau, Từ Hiên mới bưng một bát bánh bột ngô về, nói: “Không phải đệ nhanh trí bảo phải về ăn bánh chèo, sợ mấy đứa Tiểu Lục ăn hết thì Trần thâm đã kéo đệ lại ăn cơm rồi. Đây là bánh bột ngô Trần thâm cho chúng ta.”

Nhận lấy bánh, Từ Vi nói: “Trần thâm khách sáo quá.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cả Nhà Hành Động, Cần Cù Thay Đổi Cuộc Sống

Cuối cùng bánh chèo cũng được bày lên bàn! Mọi người đều ăn vội vài cái cho đỡ thèm, sau đó mới từ từ | thưởng thức.

Từ La nghĩ bây giờ nên trồng ít cải thảo, dù sau thì mảnh đất sau vườn cũng phải tận dụng triệt để mới được, như vậy mùa đông đến cũng không phải sầu lo chuyện không có rau ăn nữa. Nàng nói: “Đại tỷ, chúng ta trồng một ít cải thảo đi, cải này ngon quá, trồng ngay ở sau nhà ý.”

Từ Vi ngắm nghĩ một lúc, thấy cũng phải thì nói: “Được, ngày mai ta sẽ sang xin Trần thăm ít hạt giống cải thảo và củ cải trồng sau vườn, A La thông minh quá.”

“Vậy mai ta và Từ Hiên sẽ xới đất.” Từ Thụ cũng nói.

“Muội cảm thấy cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt hơn đó.” Từ Đào vui vẻ nói.

“Đúng vậy! Tiểu muội đúng là phúc tinh của chúng ta.” Từ Hiên cũng cười nói.

“Nhị ca lại trêu muội, huynh còn nhớ mấy chữ đại ca dạy chúng ta trưa nay không? Còn không mau ăn nhanh rồi đi ôn tập đi.” Từ La nói. Trưa nay ăn cơm xong, Từ Thụ đã dạy mọi người viết tên của mình trên đất bùn.

“Chuyện đó sao làm khó được ta. Ta cực kỳ thông minh đấy nhé!” Từ Hiên nói.

“A...! Vậy chúng ta sẽ thi xem ai học giỏi nhất, nhị ca, huynh có dám không?”

“Có gì không dám, ta mà sợ một đứa nhóc như muội chắc.” Từ Hiên nói xong thì thấy hối hận ngay. À La vô cùng thông minh, đại ca mới chỉ dạy con bé một lần, nó đã đọc được tên mình rồi, còn nhanh hơn cả mình nữa. Đương nhiên không phải là cậu không học được, chỉ là cậu hơi hiểu động, không chịu ngồi yên thôi. Cùng lắm thì sau này chăm chỉ một chút, cậu không tin không bằng được tiểu muội.

Nếu Từ La biết Từ Hiên nghĩ như vậy, nhất định sẽ nói: Xem kia, không phải đã rơi vào lòng bàn tay của ta hay sao. Từ La biết nhị ca là một cậu bé vô cùng thông minh, chỉ là hơi nghịch ngợm, cho nên nàng phải khích tướng vài câu mới được.

Từ Thụ nghe mọi người đều thích học như thế thì vô cùng vui vẻ, nói: “Hôm nay ăn cơm sớm, giờ mới giờ Dậu, lát cơm nước xong, ta sẽ dạy mọi người viết chữ tiếp.”

Hôm sau, cả nhà đều dậy sớm. Ăn sáng xong, mọi người đều ra sau vườn chuẩn bị trồng rau. Trước tiên, mấy người nhổ hết đám rau thừa thối ở đây lên trước, buổi trưa làm một nồi canh rau thập cẩm, dù gì chỗ rau này cũng đủ ăn một bữa no nê. Tiếp theo, Từ Vi và Từ Hiên rẫy cỏ, Từ Thụ xới đất, còn Từ La và Tiểu Lục thì đi sau nhặt cỏ dại.

Từ La thấy trong đất có rất nhiều sâu và giun, nhớ đến đám gà con lông xù ở nhà, nàng bèn nói với Từ Vi: “Tỷ tỷ, chúng ta mang mấy con gà con ở nhà ra đây ăn sâu được không?”

Từ Vi thấy dưới đất đúng là có rất nhiều giun dế, nói: “Được, muội và Tiểu Lục mang gà con tới đây đi, muội đúng là tiểu quân gia mã.”

“Vâng.” Từ La vui vẻ đáp, sau đó gọi Tiểu Lục mang đám gà con đang thả dưới gốc hải đường đến đây. Mười con gà con được Từ La và Tiểu Lục nuôi rất tốt. Hai đứa trẻ rất thích đám vật nuôi này, còn thường xuyên cho chúng nó ăn, thấy chúng vừa tới đã lao vào đám đất tranh giành con mồi thì vô cùng vui vẻ.

Mãi đến giữa trưa, mọi người mới xới được hơn nửa mảnh đất. Lúc này, Từ Vi nói: “A Đào, A La và Tiểu Lục về trước đi, mặt trời lên cao lắm rồi. A Đào về nấu cơm, thì nấu cháo ngô nhé.” Mặc dù đã đến cuối thu, nhưng mặt trời giữa trưa vẫn khá gay gắt, nhất là đối với những người lao động chân tay thể này.

“Vâng, A La, Tiểu Lục, chúng ta về thôi.” Từ Đào gọi.

Từ La và Tiểu Lục lúc này mới theo nhị tỷ đi về. Về đến nhà, Từ Đào dặn Từ La và Tiểu Lục rửa rau, còn mình thì đi nhóm lửa. Đến tận khi ba người nấu cơm xong, mấy người Từ Vi mới tạm dừng lại.

Lúc ăn cơm, Từ Thụ nói: “Mảnh đất sau vườn cũng sắp làm xong rồi, nhị đệ, cơm nước xong, để sang hỏi Trần thăm xem có hạt giống rau gì không.”

Từ Hiên vừa ăn, vừa nói: “Được, để lát đệ đi hỏi.”

Từ Hiên đến trước nhà Trần thăm, nhìn thấy Đào Hoa tỷ đang ngồi trước cửa thêu thùa thì hỏi: “Đào Hoa tỷ, đang thêu thùa sao? Trần thúc, Trần thăm có nhà không?”

“Hiện ca nhi đây hả, trừ Thiết Đan đến trường thì Thiết Trụ và cha mẹ ta đều ở trong nhà.” Đào Hoa đáp, sau đó hỏi: “Sao hôm nay ta không thấy Từ Vi và Từ Đào vậy?”

“Hai người đó đều ở nhà, hôm nay bọn ta ra sau vườn xới đất trồng rau, cho nên bây giờ mới đến hỏi nhà tỷ xem có hạt giống gì không, bọn ta không hiểu mấy chuyện này lắm.” Từ Hiên đáp.

“Chuyện này có khó gì đâu, hình như nhà ta vẫn còn mấy cây cải thảo non đấy, để hỏi mẹ ta đi.” Đào Hoa nói, nàng rất giống mẹ ở tính cách nhanh nhẹn, tốt bụng.

Từ Hiên vào nhà cùng Đào Hoa, Trần thăm và Trần thúc đang ăn cơm. Đứa con trai út Thiết Trụ của hai người thì đang ngồi chơi con quay. Nhìn thấy Từ Hiên, anh bạn nhỏ Thiết Trụ vô cùng mừng rỡ: “Hiện đại ca, hôm nay chúng ta cùng Xuyên Từ ra đầu thôn chơi con quay được không?”

“Chiều nay ta còn phải ở nhà giúp mọi người trồng rau, không đi được đâu, đệ cứ đi đi.” Từ Hiên nói.

“Thằng khi này, mới mấy ngày không đánh, mày lại muốn leo lên nóc nhà người ta lật ngói à, bảo mày đến trường với đại ca thì không chịu, cả ngày chỉ biết chơi bời. Mày xem Hiên ca nhi bằng tuổi mày đi, có hiểu chuyện bằng người ta chưa?” Trần thắm nghe thấy thằng con trai nhỏ nhà mình muốn đến đầu thôn chơi thì tức giận mắng, sau đó nói với Từ Hiên: “Hiên ca nhi đúng là khác với thằng quý này.”

“Thật ra Thiết Trụ cũng rất chịu khó, lần trước cậu ấy còn lấy rau dại giúp chúng cháu mà.” Từ Hiên cười đáp.

“Đúng vậy, mẹ chẳng nhìn ra điểm tốt của con gì cả, lát nữa ta sang giúp Hiên đại ca trồng rau nhé.” Thiết Trụ giờ phút này đã ném luôn chuyện đi chơi con quay ra sau đầu, rõ ràng, cậu ta chẳng phải là đối thủ của Từ Hiên. Từ

Hiên mới nói một câu đã kéo cậu ta sang chuyện khác rồi, lại còn chủ động muốn đến giúp đỡ nữa. Lúc này, chúng ta đã có thể nhìn thấy manh mối Thiết Trụ bị Từ Hiên sai đầu đánh đó. Nếu Từ La nhìn thấy bộ dạng này của Thiết Trụ, nhất định sẽ nói “Đây đúng là kiểu bị bán còn giúp người ta đếm tiền trong truyền thuyết mà.”

“Hiên ca nhi, có chuyện gì sao?” Lúc này, Trần thắm mới hỏi.

“Nhà cháu muốn trồng ít rau ở sau vườn, nên đến hỏi xem Trần thắm có hạt giống gì không.”

“Bây giờ sắp đến mùa củ cải và cải thảo, cải thảo non nhà thắm vẫn còn một ít, đủ để trồng khoảng hai luống. Vườn sau nhà cháu có năm luống đất, thì ba luống còn lại các cháu có thể trồng củ cải hoặc một số loại rau khác, nhà thắm cũng có hạt giống củ cải đấy, lấy một ít về mà trồng.” Trần thắm nói.

“Vâng, cháu cảm ơn thắm thắm.” Từ Hiên khách khí nói.

“Cảm ơn cái gì chứ, thắm cũng chẳng ăn hết được, nào, đi với thắm ra sân sau lấy cây non về trồng.” Trần thắm nói xong liền đứng dậy ra sau vườn.

Nói ra thì cũng là duyên phận, Trần thắm có một đứa con gái, hai đứa con trai, ngoài con gái Đào Hoa năm nay mười bốn tuổi, con trai lớn Thiết Đan và con trai nhỏ Thiết Trụ đều lần lượt bằng tuổi Từ Thụ và Từ Hiên. Ngoài chuyện bọn họ là hàng xóm của nhà Từ La, thì đây cũng là nguyên nhân rất lớn khiến hai nhà thân thiết. Thử nghĩ xem, hai nữ nhân mang thai, lại còn là hàng xóm có thể không thân nhau được sao? Hơn nữa, tính cách thiện lương của mẹ Từ La cũng rất hợp với tính tình hào sảng của Trần thắm.

Ra khỏi nhà Trần thắm, trên tay Từ Hiên, ngoài mấy cây cải thảo non thì còn có thêm hạt giống củ cải, cộng thêm một cái đuôi Thiết Trụ nữa. Lúc này, Thiết Trụ đang thao thao bất tuyệt kể chuyện mấy hôm trước về nhà bà ngoại, giờ đang nói: “Nói đến nhà Nhị bá của huynh, tiếc là lúc đó ta không có ở đấy, nếu không ta nhất định sẽ nhét bùn vào mồm lão ta, cho lão thối mồm luôn.” Lúc đó, cậu theo Trần thắm sang bà ngoại chơi mấy ngày, đến hôm nay mới được Trần thắm đón về, giờ nhìn thấy Từ Thụ mới được nói.

“Thôi bỏ đi! Ngay cả ta, đại ca ta còn không cho ra tay, sao đến lượt người, người bị Trần thắm đánh chưa đủ sao?” Từ Hiên nói.

“Hừ, chẳng lẽ cứ để họ bắt nạt như thế ư? Ta không nuốt được cục tức này đâu, A La còn bị họ đẩy xuống sông đấy.” Thiết Trụ vẫn cực kỳ tức giận.

“Món nợ này, ta sẽ nhớ kỹ, yên tâm.” Từ Hiên nói. “Đúng, có lời này của huynh là được rồi.” Thiết Trụ vỗ vai Từ Hiên.

Về đến nhà, Thiết Trụ nhìn thấy Từ La và Tiểu Lục đang cho gà ăn, liền lớn tiếng nói: “A La khỏe không, còn nhớ Thiết Trụ ca ca không?”

Từ La nhìn tên ngốc này, nói: “Đầu óc muối cũng đâu có hỏng mất, đương nhiên là nhớ Thiết Trụ ca đẹp trai nhất rồi.”

“A La ngoan, sao miệng dạo này ngọt thế: Lần sau Thiết Trụ ca sẽ mua đường cho muối ăn.” Thiết Trụ vui vẻ nói. Lại là đường, Từ La cũng chịu luôn rồi.

Từ Hiên thấy tiểu muội nhà mình chỉ dùng một hai câu đã khiến Thiết Trụ phồng mũi lên, không khỏi nghĩ: Tiểu muội đúng là không phải đèn cạn dầu, đừng tưởng cậu không nhìn thấy con bé trợn mắt nhé. Nhưng hình như cậu cũng quên mất một điều, chính cậu cũng không phải đèn cạn dầu gì đâu.

Buổi chiều, vì có Thiết Trụ hỗ trợ, mọi người xới nốt mảnh đất rất nhanh. Làm xong, mọi người cùng nhau trồng cải thảo và củ cải, rồi tưới nước cho chúng. Từ La nhìn hai luống cải thảo và ba luống củ cải thẳng tắp, cảm giác tự hào trào dâng trong lòng mỗi người sau khi hoàn thành công việc.

Từ La thấy mấy con gà đang bơi sải và giun trong bãi đất trống ở vườn rau, đột nhiên nghĩ đến việc có thể nuôi giun cho gà ăn, nếu làm tốt, thì đây chính là phương pháp làm giàu đầu tiên của nhà mình. Thế là, nàng nói với đại ca đang tưới nước: “Đại ca, chúng ta nuôi giun cho gà ăn được không? Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều lượng thực.”

“Nuôi giun cho gà sao? Nuôi thế nào?” Từ Thụ trong chốc lát vẫn chưa hiểu.

“Mấy con giun này không phải ở trong đất ư? Chúng ta có thể nuôi trong bùn.” Từ La giả bộ khờ khạo, sau khi quan sát con giun một lúc, nói: “Chỗ mấy con giun sống hình như khá ẩm ướt, bên trong còn có cả vụn lá cây nữa. Như vậy, có phải chúng ta cũng có thể dùng đất ẩm và lá cây vụn để nuôi chúng không?”

“Chuyện này đại ca cũng không rõ lắm, nhưng nếu có thể nuôi giun cho gà ăn thì đúng là một cách tiết kiệm lương thực rất tốt.” Từ Thụ nghĩ ngợi rồi nói.

“Cách tiểu muội nghĩ ra không tồi đâu, sao để lại không nghĩ ra nhỉ? Hay chúng ta cứ thử một chút xem?” Từ Hiên nói.

“Đại ca, mọi người để muội nuôi thử đi, xem có thành công không, nếu không thành thì chúng ta cũng đâu có tổn thất gì, phải không?” Từ La nói.

“Đúng vậy, chúng ta thử đi đại ca.” Từ Hiên nói.

Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử của đệ đệ muội muội, Từ Thụ cũng không khỏi mềm lòng, nói: “Vây cũng được, Từ Hiên, chúng ta bắt mấy con giun trước đã.”

“Được.” Từ Hiên đáp, sau đó gọi to: “Thiết Trụ mau tới đây, chúng ta bắt giun đi.”

Lúc này, Thiết Trụ đang ở sân trước rửa rau cùng Từ Vi, Từ Đào, thấy Từ Hiên gọi mình thì vội vàng ra sau vườn, thấy Từ Thụ, Từ Hiên, còn cả Từ La đang đào cái gì đó, Tiểu Lục thì cầm một cái cái thùng nhỏ đi theo phía sau, cậu vội hỏi: “Sao thế, mọi người đang tìm cái gì vậy?”

“Bắt giun! Mau giúp đi!” Từ Hiên nói xong thì cầm một con giun giờ ra trước mặt Thiết Trụ.

“me!” Thiết Trụ nhìn thấy con giun mềm nhũn thì suýt nữa nôn ọe, nói: “Bắt mấy con kinh thể này làm gì vậy?”

“Ta nói này, sao lá gan của ngươi bé tí vậy, cả con giun này cũng sợ.” Từ Hiên khinh bỉ đả.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến lá gan cả, thứ này ghê như thế, mọi người bắt nó là gì?”

“Thiết Trụ ca ca, chúng ta định nuôi giun cho gà ăn. Huynh xem, mấy con gà đang ăn rất vui về kia.” Từ La chỉ vào đám gà đang bới giun, nói.

Thiết Trụ cực kỳ kinh ngạc: “Sao mọi người lại nghĩ ra?”

“Thằng nhóc kia, mau tới giúp.” Từ Hiên thúc giục.

Chuyện này, chuyện này...” Thiết Trụ bắt đầu khó xử.

Không thể ngờ được, Thiết Trụ suốt ngày nghịch ngợm gây sự lại sợ mấy con giun này. Từ La không đành lòng nói: “Thiết Trụ ca ca, huynh có thể dùng que bắt nó giống muội này, rồi các ca ca sẽ nhặt sau.”

Đến lúc Từ Vi gọi ăn cơm, mọi người đã bắt được không ít giun rồi. Từ La bảo đại ca đến chỗ hàng rào râm mát cách xa nhà đào một cái hố, đổ nước vào để đất được ẩm, sau đó thả lá cây đã mục nát vào, rồi thả giun vào trong.

Mọi người đến tiền viện, Từ Vi nói với Thiết Trụ: “Thiết Trụ cũng ở lại dùng cơm đi. Ta nấu cả phần của đệ rồi.”

“Sao ta có thể không biết xấu hổ thế được, mẹ sẽ mắng ta đấy.” Thiết Trụ vò đầu nói.

“Ăn thì ăn đi, ngại sợ thăm thăm từ lúc nào thế?” Từ Hiên không chút khách khí nói.

“Được rồi, mọi người ăn cơm đi. Thiết Trụ mau tới đây, đệ đã bận rộn giúp bọn ta cả buổi rồi. Kệ Từ Hiên.” Từ Vi nói.

“Vây ta cung kính không bằng tuân lệnh.” Thiết Trụ tỏ vẻ nhơ nhỡ nói một câu.

Từ Hiên thấy vậy thì trợn mắt, thằng nhóc này đúng là biết già bộ, không biết là lúc này ai ở trên đường nhớ mãi không quên đĩa bánh chèo hôm qua cậu mang sang nữa. Tối qua, cậu mang bánh chẻo sang cho Trần thâm, nhưng Trần thâm không nỡ ăn mà để phần lại cho Thiết Trụ, tiểu tử này ăn xong cứ nhớ mãi không thôi.

Cơm chiều là Từ Vi dùng nước canh ninh xương hôm trước nấu cháo ngô, còn dùng tóp mỡ để làm bánh bột ngô nữa. Từ khi Từ Vi học được chút bí quyết ở chỗ Từ La, khả năng bếp núc của nàng đúng thật là đột nhiên tăng mạnh.

Trên bàn cơm, Thiết Trụ quên sạch chuyện mấy con giun, được ăn ngon, liền mở miệng nói sau này có chuyện gì cứ tìm hần. Chuyện này khiến Từ La không khỏi cảm thán nói: Đúng là đồ tham ăn.

Trong lúc vui vẻ ăn cơm chiều, bọn họ không hề biết rằng, một âm mưu đang được hình thành. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cực Phẩm Lại Xuất Hiện

“Mẹ, làm như vậy có phải không được tốt lắm không? Con gái Đồng Hoàng thị, Đồng Mai nói.

“Cái gì mà không tốt? Tròn năm mươi lượng bạc đấy! Có năm mươi lượng bạc này mới đủ lo chi phí đi thi của ca ca con và đồ cưới của con. Không phải con muốn gả cho người đọc sách, sau này làm thiếu phu nhân hay sao?” Đồng Hoàng thị nói với con gái mình.

Mười bốn tuổi, chỉ mấy tháng nữa là cập kê, Đồng Mai được coi là một trong rất ít các cô nương đến tuổi này còn chưa đính hôn. Ở thời đại này, các cô nương mới mười ba, mười bốn tuổi đã đính hôn rồi, chỉ cần qua lễ cập kê là sẽ thành thân, thậm chí có người còn đính hôn từ trong bụng mẹ nữa. Mặc dù Đồng Mai có từng bàn luận với mẹ về việc chung thân đại sự của mình, nhưng nghe Đồng Hoàng thị nói vậy vẫn không nhận được đồ mặt.

“Có khoản tiền này, chúng ta có thể làm mọi thứ, hơn nữa còn có thể xóa sổ mấy huynh muội đáng ghét nhà kia nữa. Hai người không được hòng việc, biết chưa? Đến lúc đó, chúng ta thống nhất lời nói với nhau, không được để người ta phát hiện, hiểu không?” Đồng Hoàng thị dặn dò trượng phu và con gái mình.

“Yên tâm, bọn ta nhất định sẽ không gây chuyện đâu, ta mong nàng thành công còn không kịp nữa kia.” Đồng Nhị Lang nói.

Đồng Mai nghĩ đến việc chung thân của mình cũng đồng ý việc không gây phiền phức. Đồng Vũ thì càng không phải nói, dù sao thì cha mẹ cũng xử lý hết, cần bản không cần hẳn phải quan tâm. Việc hẳn phải làm chỉ là đến ngày thi đi học, sau đó ngao du ở trường thôi.

Sáng sớm, Từ La vừa ngủ dậy đã nghĩ đến đám cải thảo và củ cải hôm qua, muốn đi xem chúng như thế nào. Kiếp trước, nàng không trồng trọt nhiều, nhưng có đọc qua mấy cuốn sách về nông nghiệp, có chút kiến thức về mặt này, cũng đã từng trồng ít hoa cỏ. Nàng thích nhất là cảm giác quan sát những thứ mình trồng lớn lên từng chút một.

Vì thế, nàng nhanh chóng mặc quần áo rồi ra ngoài, thấy Từ Vi và Từ Đào đang làm điểm tâm, thì hỏi: “Ca ca đâu rồi ạ?”

“A La dậy sớm thế! Tiểu Lục vẫn chưa dậy mà. Đại đệ và nhị đệ đi tưới nước cho rau rồi.” Từ Vi đáp.

“Muội đi giúp họ tưới nước.” Từ La vừa nói vừa đi ra sau vườn.

Ra đến nơi, Từ La thấy thấy đại ca và nhị ca đang tưới nước cho rau bên đi tới chào: “Chào đại ca, nhị ca, muội tới giúp đây.” Nói xong, nàng lấy gáo bắt đầu tưới nước.

Từ Thụ nói: “A La dậy sớm quá, đừng tự tưới nước lên người mình nha.”

“Tiểu muội ngoan, cho nhị ca hôn một cái nhé?” Từ Hiên cố ý đùa Từ La, nói xong thì cười.

“Nhị ca, huynh hư quá.” Từ La nói, nhị ca càng ngày càng buồn nôn rồi.

“Được rồi, đừng trêu A La nữa.” Từ Thụ nói.

“Hừm, đại ca thiên vị tiểu muội quá. Ôi! Khổ thân ta chẳng có ai yêu cả!” Từ Hiên cố ý nói, xong rồi còn bày ra ánh mắt thương cảm.

“Đệ làm việc đi, đừng lải nhải nữa.” Từ Thụ nói với Từ Hiên, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Từ La thấy bộ dạng này của nhị ca, không nhận được bật cười, nói: “Nhị ca, muội yêu huynh mà.”

Từ Hiên nhìn tiểu muội hoạt bát, đáng yêu của mình, nói: “Tiểu muội, ta cũng rất yêu muội.” Nói xong còn quay sang ôm chặt Từ La.

Công việc bắt đầu trong tiếng nói cười của mấy huynh muội. Tưới hết thùng nước, Từ Thụ và Từ Hiên ra bờ sông lấy thêm. Năm đó cha làm hàng rào có để một cánh cửa thông sang sông, bây giờ hai người chỉ cần mở cánh cửa này ra là có thể đến thẳng bờ sông lấy nước.

Đột nhiên, Từ La nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Lục, còn cả tiếng mắng của Từ Đào. Nghi có chuyện chẳng lành, nàng vội chạy vào nhà.

Tới sân trước, Từ La thấy Nhị bá đang giữ lấy Từ Đào và Từ Lục, Tiểu Lục khóc to, còn Từ Vi thì bị Đồng Hoàng thị kéo ra cửa, quần áo cũng bị bà ta kéo xộc xệch hết cả. Từ Vi vừa lôi kéo với Đồng Hoàng thị, vừa vội nói: “Nhị bá nương, người chờ Từ Thụ về đã rồi bàn lại được không?”

Từ La nhìn thấy thì vô cùng giận dữ: “Mấy người đang làm gì vậy?”

Đồng Hoàng thị và Đồng Nhị Lang nghe thấy thì luống cuống, nhưng lúc nhìn thấy người đến là Từ La lại yên lòng.

“Bọn ta có lòng tốt tìm cho đại tỷ các ngươi một nơi chốn tốt, các ngươi đừng có không biết tốt xấu.” Đồng Nhị Lang nói.

“Xin hỏi Nhị bá, hai người tìm cho đại tỷ bọn ta loại nơi chốn thế nào? Nhị bá nương vội vã kéo người đi như vậy thì cũng nên nói rõ cho bọn ta, tránh việc lúc trưởng thôn tới, bọn ta lại không biết trả lời. Nhờ bọn ta nói sai, thì nhà Nhị bá lại khó xử, dù sao lần trước mọi người cũng có chút hiểu lầm với nhà Nhị bá mà. Nhị bá nương, người nói đúng không?” Từ La ép hỏi, sau đó nháy mắt với Từ Đào để nàng đi tìm đại ca, nhị ca.

Cũng may, nàng mới chạy đến vườn sau thì đã thấy hai người về rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ch N Tướng Thế Nào?

“Mù! Đám nghèo kiệt hủ lậu các nguoi, không ruộng không đất, có muốn cũng chẳng nuôi nổi

nhiều người như vậy. Ta đã giúp các nguoi tìm một tài chủ lớn ở huyện bên, gia tài bạc triệu. Bây

giờ, hân đang muốn tìm nha hoàn thân cận cho con gái, gia giá năm lượng bạc, lại chỉ cần ký khế ước làm năm năm thôi. Số bạc này đủ để các nguoi dùng một hai năm. Bọn ta kiếm được cho các nguoi món lợi lớn như vậy, các nguoi không cảm tạ chúng ta thì thôi, lại còn không biết điều!” Đồng Nhị Lang hùng hồn nói. Nếu không phải Từ La đã sống hai kiếp, thì thật sự bị lão ta lừa rồi.

“Bọn ta không thiếu chút bạc này, còn chuyện bọn ta có cái ăn hay không, cũng không cần nhà Nhị bá các nguoi quan tâm” Từ La nói.

“Đúng, A La nói rất đúng, bọn ta có đói chết cũng không cần mấy nguoi quan tâm, mau rút đi cho ta.” Từ Hiên ở sau vườn nghe Từ Đào nói sơ qua, lúc này đang lửa giận bùng bùng. Bọn họ lại dám có ý đồ với đại tỷ.

“Nhị bá, nếu không có chuyện gì, Từ Thụ cũng không giữ hai nguoi lại nữa.” Từ Thụ nói.

“Các nguoi đúng là không biết tốt xấu, các nguoi nuôi được nhiều nguoi vậy sao? Cẩn thận không đói chết cả lũ đấy.” Đồng Nhị Lang thấy họ không có chút cảm kích, khác xa với dự đoán của hai nguoi thì không khỏi luống cuống. Lão nghĩ thầm, bọn này nghe thấy mình tìm được nơi tốt cho đại tỷ chúng nó, không những tiết kiệm được đồ ăn, lại còn có thêm năm lượng bạc. Đáng nhẽ chúng phải cảm tạ lão mới phải chứ? Nhưng có lẽ cả đời này lão ta cũng sẽ chẳng hiểu được tình cảm sâu đậm giữa huynh muội Từ la đâu.

“Phu quân, bọn nó chỉ là trẻ con thôi, sao có thể biết mấy chuyện này, vẫn phải để trưởng bối như chúng ta quyết định thôi. Đến lúc trưởng thôn hỏi chuyện, chúng ta cứ nói như vậy, chắc chắn ông ấy sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta.” Đồng Hoàng thị nhắc nhở trưởng phu mình.

Lúc này bà ta bị Từ La lừa rồi, bây giờ nghĩ lại, chỉ cần không bị mọi nguoi vạch trần ngay tại đây, sau này nói thế nào không phải do bà ta quyết định hay sao. Cho dù có nguoi nghi ngờ cũng chẳng có chứng cứ, bà ta không tin sẽ có nguoi đi mấy trăm dặm chỉ để chứng thực chuyện này.

Từ La nghe Đồng Hoàng thị nói thế cũng biết là họ muốn cướp nguoi. Nếu lúc trước nàng chỉ nghi ngờ động cơ của họ không đơn giản thì bây giờ có thể chắc chắn rằng họ muốn không một ai biết được. Từ La biết, chỉ với sức lực của mấy đứa trẻ nhà này thì khó có thể ngăn cản mấy nguoi nhà Đồng Hoàng thị.

Vì thế, Từ La lợi dụng lúc họ không để ý đến chỗ mình và Từ Hiên, bèn lén lút nói với cậu: “Nhị ca, huynh mau đi tìm trưởng thôn đi, khả năng rất cao là họ muốn cướp đại tỷ đi đấy!”

Từ Hiên nghe xong thì lập tức chạy ra ngoài.

Đồng Nhị Lang nghe Đồng Hoàng thị nói như vậy cũng biết phải tức chiến tức thắng, dù sao thì mấy huynh muội này cũng chẳng phải đối thủ của lão. Lão hung hăng nói: “Vi tỷ nhi, chẳng lẽ nguoi muốn để đệ muội muội mình đói chết hết sao? Mau theo chúng ta, nếu không nhờ nguoi ta không đợi, chuyện tốt như vậy cũng chẳng có phần của nguoi đâu.”

“Không có mới tốt. Sao Nhị bá đột nhiên lại quan tâm đến chúng ta vậy? Không phải Nhị bá lấy được cái gì tốt ở chỗ nguoi ta, sợ không làm xong việc đấy chứ?” Từ La hỏi.

“Sao nguoi lại nói thế: Tiểu nha đầu, ở đây không đến lượt nguoi nói chuyện.” Đồng Nhị Lang bị Từ La nói trúng tim đen, không khỏi có phần sợ hãi.

“Nếu không phải như vậy thì Nhị bá cũng không nên phản ứng mạnh đến thế mới phải. Ta cũng chỉ nói vậy thôi

mà.” Từ La nói. Nàng biết, lúc này nàng nhất định phải tranh thủ thời gian cho nhị ca. Nếu Từ Thụ, Từ Vi và Từ Đào nghe vậy mà còn không có chút nghi ngờ nào, thì đúng thật là quá khờ. Mà sự thật là ba nguoi cũng chẳng phải đồ ngốc, họ còn rất thông minh đấy.

Từ Thụ mở miệng đuổi khách: “Nhị bá, hai nguoi mau về đi.”

“Các nguoi đúng là không hiểu chuyện, sau này nhất định sẽ biết Nhị bá của các nguoi khổ tâm thế nào. Phu quân, chúng ta trời Vi tỷ nhi lại, kéo ra ngoài đưa cho nguoi ta.” Đồng Hoàng thị thấy đám Từ Thụ ngoan cố không nghe, thì không khỏi tức giận. Bà ta sợ đêm dài lắm mộng, liền nhặt sợi dây cò ở góc sân lên, nói với Đồng Nhị Lang.

Đồng Nhị Lang nghe vậy liền muốn đi lên bắt Từ Vi Từ Thụ và Từ Đào thấy vậy, liền vội chạy lên giúp đại tỷ. Nhất thời, đám người loạn hết cả lên. Trong lúc giằng co, hai người Từ Thụ sợ làm Từ Vi bị thương, cho nên không động chân tay. Nhưng Đồng Nhị Lang là người lớn, lại ra tay độc ác, nên rất nhanh, hai đứa trẻ đã rơi vào thế yếu. Một mình Đồng Nhị Lang đối phó với hai người Từ Thụ, Đồng Hoàng thị thì trối Từ Vi lại, sắp bước ra khỏi cửa.

Từ La biết, một khi họ mang đại tỷ đi, hậu quả nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng nhà họ nằm ở nơi hẻo lánh, cho dù bây giờ các nàng có kêu cứu, chi sợ cũng không kịp.

Cuồng lên, Từ La bèn cầm một cây gậy gỗ đứng chặn trước cửa, nói: “Nếu các người dám mang đại tỷ ta đi, ta sẽ liều mạng với các người. Nếu ồn ào đến mức chết người thì các người cũng chẳng tốt gì đâu.”

Từ Đào, Từ Thụ cũng nhanh chóng chạy đến cạnh Từ La, ra vẻ chỉ cần họ dám bước thêm một bước thì sẽ cùng liều mạng.

Đồng Nhị Lang và Đồng Hoàng thị thấy vậy thì hơi do dự. Họ cũng sợ chuyện này quá ồn ào, đến lúc đó nhất định sẽ gặp phiền phức.

Trong lúc mấy người giằng co, Từ Hiên đã dẫn trưởng thôn và mấy người trong thôn chạy tới. Trưởng thôn thấy hai người Đồng Nhị Lang đang giằng co với mấy huynh muội Từ Thụ, liền mở miệng: “Đồng Nhị Lang, hai người các người lại muốn gây chuyện gì đây?”

Từ La nhìn thấy Từ Hiên dẫn người đến thì đã yên tâm hơn phân nửa, nhưng nàng sợ Đồng Nhị Lang sẽ nguy hiểm cho hành động của mình, dù sao thì lý do lão ta đưa ra cũng rất chính đáng. Nàng sợ mọi người sẽ bị lão ta qua mặt, sợ mọi người sẽ ủng hộ Đồng Nhị Lang, đưa đại tỷ đi làm nha hoàn. Cho nên, nàng nhất định phải vạch trần chiêu trò của lão, như vậy mới cứu được đại tỷ.

“Ôi, trưởng thôn, ngài đến rồi sao.” Tuy ở trong lòng, Đồng Nhị Lang rất bất mãn với việc trưởng thôn xen vào chuyện người khác, nhưng bây giờ lão ta vẫn đang sống dưới sự quản lý của trưởng thôn nên không thể đắc tội ông ấy được. Thế nên, lão ta đành cười làm lành nói.

“Hừ! Chuyện gì đây? Người nhìn chuyện bây giờ giống cái gì? Rốt cuộc là làm sao? Còn không mau coi trời cho Vi tỷ nhì!” Trưởng thôn quát lớn.

Lúc này, Từ La và Từ Đào chạy vội đến coi trời cho Từ Vi. Đồng Hoàng thị sợ Đồng Nhị Lang nói bậy, liền tranh nói trước: “Trưởng thôn, là như thế này, ngài xem mấy đứa cháu của bọn ta không cha không mẹ, lại không tiền không thế, chỉ có mỗi mảnh ruộng cằn cỗi, chút đất ấy sao có thể nuôi sống đám trẻ này được. Cứ nghĩ đến chuyện này, phu quân ta lại ngủ không yên. Chuyện ngày trước cũng chỉ là hiểu lầm thôi. Thế nên phu quân ta mới nhờ bạn cùng trường ngày trước tìm cho Vi tỷ nhì một công việc để kiếm sống. Bây giờ ở huyện bên có một tài chủ lớn, gia tài bạc triệu, bây giờ đang muốn tìm một nha hoàn thân cận cho con gái, gia giá năm lượng bạc, lại chỉ cần ký khế ước làm việc năm năm. Ngài xem, mỗi năm có thể kiếm thêm một lượng bạc, hàng tháng lại được 200 văn tiền tiêu vật, kiếm được nhiều hơn cả làm việc nặng nữa. Có chỗ bạc này, đám Thụ ca nhi cũng không phải lo ăn mặc rồi. Vậy mà bọn chúng lại không hiểu chuyện, mới có chút hiểu lầm với chúng ta đã cãi nhau.”

Lời Đồng Hoàng thị nói ra vô cùng hoàn mỹ, không chỉ nói rõ nguyên nhân tại sao họ đến đây, nếu được lý do còn hợp lý đến mức người khác không thể phản bác, lại còn ám chỉ mấy huynh muội Từ La vô lý không biết tốt xấu.

Tuy trưởng thôn không hoàn toàn tin những gì Đồng Hoàng thị nói, nhưng cũng không thể không thừa nhận bà ta nói năng vô cùng có lý, hoàn cảnh nhà Thụ ca nhi thật sự không được lạc quan cho lắm.

Từ La thấy vẻ mặt trưởng thôn hơi dao động thì cuồng lên, nói: “Trưởng thôn gia gia, không phải như thế, Nhị bá vừa đến liền muốn trối đại tỷ lại, bọn cháu sợ lắm, À La sợ lắm.” Lời của Từ La bác bỏ thành công lời ám chỉ huynh muội các nàng không biết điều của Đồng Hoàng thị lúc nãy, hơn nữa còn khiến mọi người ở đây bắt đầu nghi ngờ những lời nguy hiểm của bà ta.

“Trưởng thôn gia gia, không phải Từ Thụ không biết tốt xấu, mà là cách Nhị bá dẫn đại tỷ của bọn cháu đi khiến bọn cháu không thể tin tưởng. Trưởng thôn gia gia, bọn cháu nghe nói là bây giờ bán một người, mà còn là văn tự bán đứt cũng chỉ bốn, năm lượng bạc. Bây giờ, khế ước làm việc năm năm lại được tận năm lượng, bọn cháu thật sự không thể tin tưởng để dàng vậy được.” Từ Thụ nói những điều này ra, đúng là khiến mọi người phải xem xét lại lời của Đồng Hoàng thị trước đó.

Từ La vốn cũng muốn nói với mọi người chuyện này, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ nên không dám nói thẳng, bây giờ thấy thấy đại ca thông tuệ như vậy thì khá yên lòng.

“Đồng Nhị Lang, người nói xem nhà đó là người ở đâu, họ gì? Nói ra để mọi người góp ý xem, có nên tin hay không.” Trưởng thôn nói.

“Chuyện này... Chuyện này...” Đồng Nhị Lang cứng họng.

“Là thế này, trước đây lúc phu quân ta nói chuyện với bạn cùng trường có nhắc đến Thụ ca nhi, người đó rất đồng cảm với đám trẻ này. Hắn nhớ là trước đó có một vị tài chủ có nhờ tìm nha hoàn cho con gái, nên bảo là sẽ giới thiệu cho. Mà đúng là ý trời, nhà kia cũng rất đồng cảm với chuyện của mấy đứa Thụ ca nhi. Họ động lòng trắc ẩn, cho nên mới có chuyện ký khế ước làm việc năm năm này.” Đồng Hoàng thị sợ Đồng Nhị Lang làm hỏng việc, vội vàng nói.

Tuy trưởng thôn không thích Đồng Hoàng thị cướp lời kiểu này, nhưng nghe bà ta nói có đầu có đuôi, cũng không khỏi tin tưởng hơn một chút, ông hỏi: “Nhà đó họ gì? Là người ở đâu?”

“Là nhà họ Lâm ở huyện bên cạnh a.” Đồng Hoàng thị đáp.

Trưởng thôn nghe xong, nói: “Nếu thật sự là vậy thì đúng là chuyện tốt, nhưng huyện kế bên cũng hơi xa, mấy đứa Thụ ca nhi muốn đi thăm Vị tỷ nhi cũng không được tiện lắm.” Thế là, ông hỏi Từ Thụ: “Thụ ca nhi thấy thế nào?”

“Trưởng thôn gia gia, Từ Thụ đã hứa với cha mẹ là sẽ chăm sóc các tỷ đệ thật tốt, vì vậy, chỉ cần Từ Thụ có một

miếng ăn thì nhất định sẽ không để đệ đệ muội muội chết đói. Từ Thụ ở đây cảm tạ mọi người đã suy xét giúp Từ Thụ, nhưng Từ Thụ sẽ không đồng ý để đại tỷ đi làm nô tỳ. Từ Thụ thà để mình khổ sở một chút còn hơn.” Từ Thụ đáp

Mọi người nghe thế, mặc dù rất cảm động nhưng không quá đồng ý với cách làm của cậu. Bây giờ, đừng nói là không cha không mẹ, cho dù có cha có mẹ, cũng phải bán con đi để lo cho gia đình. Từ Thụ chỉ là một thằng nhóc choai choai, sao có thể nuôi sống đám trẻ trong cái nhà này được?

“Thụ ca nhi, người cũng chỉ là một thằng nhóc mà thôi, lấy gì để nuôi sống đám trẻ kia? Chẳng lẽ người lại trông chờ người khác nuôi đệ đệ muội muội của mình hay sao? Thay vì đói chết, chẳng thà để Vi tỷ nhi đến nhà tài chủ kia làm việc.” Phan thẩm trong thôn chất vấn cậu. Ngày trước bà đã không hài lòng chuyện mọi người trong thôn góp tiền làm tang sự cho mẹ Từ Thụ rồi. Lúc đó bà ta cũng phải bỏ ra năm mươi văn tiền đấy. Bà ta sợ sau này đám Từ Thụ sẽ lại trông chờ mọi người trong thôn nuôi sống.

“Thụ ca nhi, chúng ta biết người muốn bảo vệ tỷ đệ mình, nhưng người cũng phải suy xét lại tình cảnh nhà mình mới được!” Hồ nhị thúc trong thôn cũng nói.

Thấy mọi người bắt đầu nghiêng về một phía, Từ La lại càng thêm sốt ruột. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điền Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ch N Tượng Rõ Ràng

Từ La biết Đồng Nhị Lang đến chắc chắn là đã có chuẩn bị, khả năng rất cao là có người tiếp ứng. Nếu

nàng có thể tìm được người đó, thì nhất định sẽ vạch trần được chiêu trò của hai người này, thế nên lập

tức chạy nhanh ra ngoài. Chạy qua Thẩm gia, thì người nhà Trần thẩm cũng đang định đi đến nhà nàng. Trần thẩm nhìn thấy Từ La liền hỏi: “A La, cháu sao vậy? Mọi người nói là nhà cháu xảy ra chuyện, phải không?”

“Thẩm, bây giờ cháu không thể nói rõ ràng được, nhưng mọi người mau đến nhà cháu, đừng để Nhị bá mang đại tỷ cháu đi.” Từ La nghĩ thầm, chuyện bây giờ càng loạn càng tốt, như vậy nàng mới có thêm thời gian đi tìm người hợp tác với Đồng Nhị Lang. Nghĩ vậy, nàng hỏi tiếp: “Thẩm ơi, hôm nay thẩm có thấy người lạ nào vào thôn không?”

“Không có.” Trần thẩm nghĩ ngợi rồi nói.

Nghe thế, Từ La không khỏi có hơi thất vọng.

Lúc này, Thiết Trụ nói: “Lúc ta và Xuyên Từ chơi ở đầu thôn hình như có nhìn thấy một chiếc xe ngựa. Nhưng ta nghe thấy nhà muội xảy ra chuyện nên cũng không nhìn kỹ.”

Bây giờ, xe ngựa không hề được coi là một phương tiện di chuyển thông dụng, nó gần giống như BMW ở hiện đại vậy, cho nên trong thôn rất ít khi xuất hiện xe ngựa. Từ La gần như có thể khẳng định xe ngựa kia chắc chắn là đến tiếp ứng cho hai người Đồng Nhị Lang. Nàng nói: “Trần thẩm, mọi người đến nhà cháu trước đã, Thiết Trụ ca ca đi tìm xe ngựa kia với muội.” Nói xong, nàng liền kéo Thiết Trụ chạy đi. Trần thẩm nghe hai người nói xong thì không hiểu gì, nhưng thấy Từ La và Thiết Trụ chạy đi cũng chỉ có thể đến nhà Từ Thụ xem chuyện thế nào đã.

Từ La và Thiết Trụ tới cửa thôn, quả thật là nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang đỗ ở đó, phu xe thì đang buồn chán ngồi trên xe. Thế là, nàng đi lên hỏi: “Người tìm Đồng Nhị Lang phải không?”

“Đồng Nhị Lang gì cơ?” Phu xe hỏi.

“Chính là Đồng Nhị Lang, đồng sinh lão gia ở thôn chúng ta đó. Không phải hần bảo sẽ mang một nha hoàn tới đây hay sao, bây giờ hần đòi gấp đôi tiền mới mang người tới. Hần cho chúng ta mấy viên mứt đường sai tới đây bảo người đi giao tiền.” Từ La lừa hần. Thật ra nàng cũng không dám chắc chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể thử lừa hần xem sao.

“Được lắm Đồng Nhị Lang, bắt lão nương đợi hần ở đây từ sáng sớm, vậy mà dám thay đổi, năm mươi lượng bạc rồi còn muốn thêm, đúng là mơ mộng hão huyền! Con bé kia, đưa ta đi tìm hần.” Trong xe đột nhiên truyền ra giọng của một phụ nhân.

Chỉ trong chớp lát, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi bước ra khỏi xe.

Từ La thấy mình lừa được bà ta, trong lòng không khỏi buông lỏng, đồng thời còn thầm chửi nhà Đồng Nhị Lang quá vô sỉ. Năm mươi lượng bạc mua một nha hoàn làm việc năm năm, ai tin?

“Được, bà đi theo ta.” Từ La nói.

Thế là Từ La và Thiết Trụ đưa hai người này đi về nhà nàng. Trên đường, tuy Thiết Trụ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu vẫn nhớ lúc nãy ở trên đường, Từ La có bảo cậu không được nói gì, cho nên cậu cũng thông minh mà ngậm miệng lại.

Vừa đến cửa nhà, Từ La liền nói: “Đại nương, Đồng lão gia đang ở trong chờ bà đó.”

Phụ nhân này là một người khá nóng tính, vừa đến cửa đã kêu: “Được lắm Đồng Nhị Lang, dám lừa giỡn lão nương, cho ngươi năm mươi lượng bạc vẫn chưa đủ sao? Còn muốn thêm tiền hả?”

Người trong sân nghe vậy liền giật mình, thấy hai người lạ hoắc đi đến cũng không rõ là có chuyện gì, còn mặt hai vợ chồng Đồng Nhị Lang thì trắng bệch như tờ giấy.

“Hoàng di, có gì từ từ nói.” Đồng Nhị Lang vội vã lên tiếng.

“Phi! Nói cái gì nữa, ngươi muốn thêm bạc thì đừng trách ta tìm nhà khác, năm mươi lượng là quá đủ rồi.” Phụ nhân không chút khách khí nói.

Lúc này, người thông minh đã nhìn ra được chút manh mối, dường như chuyện hôm nay không hề đơn giản như họ đang nghĩ. Trương thôn nói: “Ta là trưởng thôn ở đây. Vị đại tâu này là? Xin hỏi nhà Đồng Nhị Lang đặc tội gì với người vậy?”

“Ngươi là trưởng thôn ở đây? Vừa đúng lúc. Ta họ Hoàng, mọi người thường gọi là Hoàng di. Đồng Nhị Lang nói sẽ bán một tiểu cô nương cho ta với giá năm mươi lượng bạc...”

“Hoàng di, có chuyện gì lát chúng ta nói riêng với nhau được không?” Đồng Hoàng thị ngắt lời. Bà ta luôn tự xưng thông minh lúc này cũng không khỏi luống cuống, cảm thấy hôm nay sẽ gặp xui xẻo lớn rồi.

“Hừ! Ngươi cảm phiền lại. Hai vợ chồng các ngươi còn nói nữa, ta sẽ đuổi các ngươi ra khỏi thôn. Vị Hoàng di này, ngươi nói tiếp đi. Người vừa nói năm mươi lượng bạc là thế nào?” Trưởng thôn tức giận quát Đồng Hoàng thị, rồi tiếp tục hỏi Hoàng di.

Đồng Hoàng thị lúc này cũng không dám nói tiếp nữa, nhưng sắc mặt lộ rõ ra vẻ lo lắng sốt ruột.

“Các ngươi không biết? Đồng Nhị Lang không nói rõ ràng với các ngươi sao?” Lúc này Hoàng di kia mới phát hiện ra chuyện có chút không đúng.

“Đồng Nhị Lang chỉ nói huyện bên cạnh cần một nha hoàn, bảo rằng người ta trả năm mươi lượng bạc để cháu gái hắn đi làm nha hoàn năm năm, xin hỏi có phải như vậy thật không? Vừa nãy ngươi nói năm mươi lượng bạc là thế nào?” Trưởng thôn hỏi.

“Chuyện này...” Phụ nhân cũng vô cùng khó xử.

“Có gì che giấu phải không? Mong Hoàng di có thể nói rõ. Mấy huynh muội chúng ta không cha không mẹ. Lúc cha mẹ còn sống ta đã hứa sẽ chăm sóc các tỷ đệ thật tốt, vì vậy ta nhất định phải làm rõ chuyện này.” Từ Thụ hỏi.

“Hu hu, Hoàng di thương chúng ta với! Nếu không, nhà Nhị bá sẽ bán đại tỷ đi mất.” Từ La khóc lóc nói, nàng hy vọng vị phụ nhân này còn có chút lương tâm.

Tiểu Lục thấy Tam tỷ khóc thì cũng khóc theo. Nhất thời, hai tỷ đệ khóc đến xé gan xé phổi, quả thực khiến mọi người động lòng.

Hoàng di biết chuyện hôm nay không thành rồi, trong lòng tức giận Đồng Nhị Lang lừa gạt mình, hơn nữa còn có chút đồng cảm với đám Từ La, lại hâm mộ Từ Vi có người nhà bảo vệ như vậy. Nếu năm đó trong nhà có một người yêu quý bà như thế, thì bà cũng sẽ không bị bán đi. Cũng may được chủ tử khen ngợi, bây giờ bà mới có thể quản lý cái cửa hàng môi giới này. Bà cũng biết môi giới bán người không phải chuyện tốt, thôi vậy, hôm nay coi như là tích chút phúc đức đi.

Bà nói: “Chuyện này đáng ra phải để Đồng Nhị Lang nói với các ngươi mới đúng. Huyện bên có một nhà tài chủ, con gái hắn bị bệnh truyền nhiễm, tính tình cũng cực kỳ nóng nảy. Nhà hoàn hầu hạ cũng bị nàng ta đánh chết mấy đứa rồi, gần đó không có nhà nào dám đưa con gái đến nhà hắn làm nha hoàn cả, cho nên mới phải tìm đến thôn của các ngươi. Như vậy các ngươi đã hiểu chưa?”

Mãi đến khi Hoàng di đi khỏi, mọi người vẫn chưa phản ứng kịp.

Đến lúc mọi người hoàn hồn, đều không khỏi cảm thán về sự tàn độc của vợ chồng Đồng Nhị Lang. Đăng bởi: admin

Chương 14: Đừng Khinh Thiểu Niên Nghèo

Tuy Từ Thụ biết nhà Nhị bá đối xử với huynh đệ nhà mình không tốt, nhưng cũng không ngờ họ lại làm ra chuyện thế này. Nếu hôm nay Nhị bá thật sự làm được chuyện này, hẳn thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Vì thế, cậu hạ quyết tâm nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn gia gia, chuyện hôm nay mong ngài có thể quyết định giúp chúng cháu. Nhị bá ba lần bốn lượt gây phiền toái với chúng cháu thế này, nếu không phải mọi người tới kịp, thì sợ là đại tỷ của chúng cháu đã bị họ đưa đi rồi. Từ Thụ thật rất sợ một ngày nào đó Từ Thụ không bảo vệ được tỷ đệ nhà mình, vì vậy xin trưởng thôn nhất định phải làm chủ cho chúng cháu.”

Từ La nghe đại ca nói vậy thì biết đại ca đã nghĩ thông, không còn hy vọng gì vào tình thân của Nhị bá nữa. Bây giờ hẳn đã quyết định trở mặt với nhà Nhị bá rồi. Từ La vui vì đại ca có thể quyết tâm trở mặt với gia đình cực phẩm này, nhưng lại đau lòng vì đại ca tuổi còn nhỏ đã nhìn thấu sự nóng lạnh trong thế gian. Có đôi khi, tình thân, nó lại bạc bẽo như vậy đấy.

“Đúng vậy, trưởng thôn, chúng ta không thể nhân nhượng cho nhà Đồng Nhị Lang mãi được, nếu không sau này nhất định họ sẽ làm ra những chuyện càng không có tính người hơn. Ngài xem, chuyện hẳn làm hôm nay, là chuyện mà một người bá phụ có thể làm sao? Chúng ta đưa hẳn lên gặp quan đi.” Trần thẩm tức giận nói, mọi người cũng nhao nhao đồng ý.

Từ La nghĩ thầm, tuy chuyện Đồng Nhị Lang làm hôm nay khiến mọi người căm phẫn, nhưng Từ La biết trưởng thôn nhất định sẽ không đưa Đồng Nhị Lang lên quan. Cho dù trưởng thôn có đồng ý, nhưng nếu Từ Thụ đưa nhà Nhị bá lên quan thật, bây giờ mọi người đang tức giận có lẽ sẽ tán thành cách làm của Từ Thụ, nhưng sau này chắc chắn không khỏi nghị luận cậu bạc bẽo. Vì thế, khả năng hôm nay đưa nhà Nhị bá lên quan không lớn. Cho nên, không bằng nhân lúc mọi người vẫn đang tức giận, tranh thủ cắt đứt quan hệ với nhà họ, tránh việc sau này lại phải kiêng kỵ thân phận trưởng bối kia.

Thế là nài nỉ thầm với Từ Thụ một lúc. Từ Thụ nghe ý kiến của muội muội xong, cũng rất đồng ý với chuyện này.

Vì thế, cậu nghe theo ý kiến của muội muội, nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn gia gia, cha mẹ cháu lúc còn sống đã từng dạy chúng cháu phải biết kính trọng trưởng bối, tuy nhà Nhị bá bất nhân trước, nhưng chúng cháu cũng không thể hoàn toàn không để ý đến tình thân được. Vậy nên theo như cháu thấy thì không bằng để Nhị bá viết một tờ văn thư, nói rõ những chuyện xảy ra hôm nay, thừa nhận sai lầm của mình. Nếu sau này nhà Nhị bá lại bất nạt chúng cháu, chúng cháu mới đưa tờ văn thư này lên quan. Mặt khác, xin trưởng thôn viết một bức văn thư để sau này nhà Nhị bá không thể can thiệp vào chuyện nhà chúng cháu nữa. Trưởng thôn gia gia thấy vậy có được không?”

Trước đó trưởng thôn còn đang khó xử chuyện có nên đưa Đồng Nhị Lang lên quan hay không, ý của ông là không muốn làm lớn. Dù sao thì bá phụ muốn bán đứa cháu mồ côi cha mẹ của mình đi cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, nếu truyền ra sẽ ảnh hưởng không tốt tới thôn này. Bây giờ nghe Từ Thụ nói vậy thì không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

“Đồng Nhị Lang, người là người đọc sách thì phải biết, cha không có nhà thì sẽ do con cả quyết định, cho nên dù

muốn bán đệ muội của Thụ ca nhi đi, thì cũng phải có nó đồng ý mới được. Hôm nay người làm trái quy tắc, mọi người muốn đưa người lên quan cũng không quá, nhưng bây giờ mấy đứa trẻ niệm tình người là bá phụ của chúng nó nên không đành lòng truy cứu. Bây giờ, chuyện Thụ ca nhi nói, người có đồng ý không, không thì lập tức lên quan.” Trưởng thôn uy hiếp. Vợ chồng Đồng Nhị Lang vừa nghe thấy mọi người muốn đưa họ lên quan thì đã sợ đến trắng mặt, nào dám không đồng ý.

“Thụ ca nhi, nhà cháu có bút mực không?” Trưởng thôn nói.

“Bút mực nhà cháu đã dùng hết rồi.” Từ Thụ xấu hổ đáp.

“Dùng của lão phu đi.” Lúc này, một ông lão hơn năm mươi tuổi, mặc áo dài, vẻ mặt có phần hơi nghiêm túc trong đám người nói.

“Ngô lão phu tử, sao ngài lại đến đây?” Trưởng thôn vô cùng khách khí nói. Bây giờ Từ La mới biết, thì ra đây chính là Ngô lão phu tử của trưởng tư thực trong thôn mà đại ca đã từng nhắc đến. Từ lời của đại ca có thể suy ra, lão phu tử này có vẻ rất coi trọng Từ Thụ.

“Ta mới đi mua sách ở trấn trên về, nghe nói nhà Thụ ca nhi gặp chuyện nên tới xem thế nào. Dù sao thì ta và Từ Thụ cũng từng là thầy trò với nhau. Bức văn thư này cứ để ta viết cho.”

Đội ông viết văn thư xong, trưởng thôn, Ngô lão phu tử và mấy người có uy vọng trong thôn bắt đầu ký tên vào phần người làm chứng.

Từ Thụ ký tên mình, sau đó cho Đồng Nhị Lang ký, cuối cùng phần văn thư này sẽ do Từ Thụ cất giữ.

Thấy Từ Thụ nhận văn thư, Từ La mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi gia đình cực phẩm Đồng Nhị Lang rồi.

Sau khi hai vợ chồng Đồng Nhị Lang chột vật rời khỏi, Từ Thụ mới nhớ lại chuyện hôm nay mọi người bàn luận. Mọi người đồng ý để Nhị bá bán đại tỷ đi cũng vì họ không tin hẳn có thể nuôi dưỡng tỷ đệ của mình, thế nên sau khi cảm ơn mọi người, Từ Thụ cao giọng nói: “Từ Thụ ở đây đảm bảo với các vị hương thân rằng, Từ Thụ nhất định sẽ vực lại gia đình này, cố gắng chăm sóc các tỷ đệ trong nhà, mong các vị hương thân sẽ tin tưởng Từ Thụ.”

“Tốt, tục ngữ có nói, đừng khinh chim sáo đá, chớ khinh thiếu niên nghèo. Thụ ca nhi giỏi lắm, phu tử tin người nhất định sẽ là được.” Ngô lão phu tử nói.

Mãi đến nhiều năm sau, khi Thụ ca nhi đã công thành danh toại, người trong thôn vẫn nhớ đến cảnh ngày hôm nay. Người ở Hòe Hoa thôn cũng không dám xem thường bất kỳ tiểu tử nghèo nào nữa.

Đội mọi người đi khỏi, Từ Vi cuối cùng cũng không nhịn được ôm chầm lấy Từ La khóc lớn.

“Đại tỷ, chờ chúng ta có tiền rồi, xem còn ai dám bắt nạt chúng ta. Thế nên đại tỷ đừng đau lòng, Từ Hiến và đại ca nhất định sẽ cố gắng để mọi người có một cuộc sống thật tốt.”

“Ta cũng phải cố gắng cùng đại ca, nhị ca.” Từ La nói.

“Ta cũng vậy.” Từ Đào cướp lời.

“Tiểu Lục cũng phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền.” Tiểu Lục cũng nói, tuy cậu còn nhỏ, nhưng trời sinh thông minh, chuyện xảy ra hôm nay cậu cũng hiểu được một chút.

“Được, được. Huynh muội chúng ta cùng nhau cố gắng.” Từ Thụ nói.

“A La hôm nay giỏi quá, nếu không phải muội bảo ta đi tìm trưởng thôn thì chuyện hôm nay sao giải quyết dễ như vậy được.” Lúc này Từ Hiến mới nói.

“Đúng, A La hôm nay thật dũng cảm, dám giằng co với Nhị bá nữa.” Từ Đào tán dương.

Từ Thụ nghĩ đến cảnh hôm nay A La cầm gậy đứng trước cửa vẫn không khỏi sợ hãi. Nếu lúc đó Đông Hoàng thị ra tay với A La thật, thì cho dù mọi chuyện có qua, A La cũng phải nếm chút đau khổ: “A La, hôm nay muội lấy gậy ngăn Nhị bá nương lại như thế rất nguy hiểm, nhớ lúc đó họ không sợ mà ra tay với muội thì sao? Sau này không được như vậy nữa.”

“Lúc đó sao nghĩ được nhiều vậy chứ.” Từ La nhỏ giọng nói.

“A La cũng là vì muốn cứu ta, đều tại đại tỷ không tốt.” Từ Vi tự trách.

“Được rồi, mọi người không sao là tốt rồi. Đại tỷ, chúng ta đi nấu cơm thôi! Hôm nay chúng ta phải ăn một bữa thật ngon, chúc mừng chúng ta tiền được đám ôn thân đi, có văn thư ở đây rồi, xem họ còn dám tới ra oai nữa không.” Từ Hiến nói.

“Đúng, nhị ca nói đúng.” Từ La cũng tán thành. Nhìn đệ đệ muội muội vui vẻ như vậy. Từ Vi, Từ Thụ định nhắc nhở họ phải nói chuyện đúng mực cũng nhìn lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phát Minh Bàn Cát

Sau khi ăn cơm xong, Thiết Trụ sang nhà chơi. Nhìn thấy mấy chị em Từ La đang ngồi trong sân viết chữ nên cậu mới hỏi thắc mắc của mình từ lúc trưa: “A La này, sao muội biết chiếc xe ngựa trước cửa thôn là của bọn buôn người?”

“Muội đoán đó.” Từ La cười hi hi đáp.

“Là A La tìm ra mấy tên buôn người đó sao?” Vốn bọn Từ Thụ đầu thêm chú ý đến mấy người đó nên sao biết là sẽ có vấn đề.

“Đúng đó đại ca, muội thấy Nhị bá vội vàng trời đại tỷ mang đi, cho nên mới đoán có lẽ sẽ có người tiếp ứng. Muội dò hỏi thử có phải có ai lạ mặt mới vào thôn hay không, nào ngờ Thiết Trụ ca nhìn thấy có chiếc xe ngựa đến cửa thôn. Vậy nên A La đi tìm chiếc xe ngựa đó thử, sau đó cố ý để bọn họ hiểu lầm Nhị bá muốn nâng giá tiền lên. Mấy tên buôn người nghe vậy mới đi theo bọn muội tới nhà Nhị bá tính sổ”

“Đúng là A La càng lớn càng thông minh” Từ Hiến khen ngợi.

Từ Thụ ngẫm lại cũng thấy, từ sau khi rơi xuống nước, tiểu muội tinh lại càng ngày càng thông minh. Xem ra, sau này phải coi trọng ý kiến của A La hơn nữa.

“A La thông minh quá, muội viết được nhiều chữ vậy à?” Thiết Trụ nhìn một đồng chữ Từ La viết trên đất.

Chữ ở triều đại này giống với chữ phồn thể ở hiện đại, vì thế Từ La học rất nhanh. Giờ mỗi ngày sau bữa trưa, đại ca sẽ dạy cho mấy huynh muội nhà họ học thêm năm chữ mới. Nàng nhớ hết cả, nhưng lúc nào cũng cố ý viết sai mấy chữ, không nên nổi trội quá, Từ La sợ sẽ hù dọa đại ca. Chỉ vậy thôi mà tốc độ học tập của Từ La đã khiến đại ca giật mình rồi, cũng may là nhị ca khá thông minh nên nàng không tính là xuất sắc.

Mỗi lần nghe đại ca khen mình, Từ La lại thấy hơi đỏ mặt, nhờ nhớ được ký ức của đời trước nên nàng mới được vậy, còn nhị ca mới đáng mặt thiên tài.

Từ Vi, Từ Đào thì lại không đam mê học hành cho lắm. Từ Vi chỉ thích thêu thùa may vá kiếm sống. Còn Từ Đào thì lại ngồi không yên. Trong nửa canh giờ Từ Thụ dạy học, hơn nửa thời gian nàng đã trốn ra ngoài. Tiểu Lục thì vẫn còn nhỏ quá. Nhưng dù vậy cậu bé vẫn học bài rất nhanh, chẳng qua còn nhỏ nên không được giỏi như Từ La và Từ Hiến mà thôi. Vì thế, hiện tại, Từ La và Từ Hiến là hai môn sinh đắc ý nhất của Từ Thụ.

“Đừng rồi! Giờ mỗi ngày đại ca đều dạy bọn muội viết chữ, Tiểu Lục cũng viết được nhiều lắm” Từ La trả lời Thiết Trụ.

“Thật không hiểu nổi sao mấy huynh đệ bọn muội lại thích học như thế, đại ca của huynh ngày nào cũng luyện chữ trong sân. Ai! Nếu chúng ta có tiền mua sách vở giấy bút thì tốt biết mấy, đại ca có thể luyện chữ ở trong phòng, không cần phải ngày ngày ngồi xổm trong sân viết chữ nữa.” Thiết Trụ than thở.

Từ La nghe vậy thì chợt nảy ra suy nghĩ, trước đây nàng nghe nói ở cổ đại có một loại bàn cát dùng để viết chữ, nhưng hình như ở đây thì không có.

Thế là nàng nói với đại ca: “Đại ca này, chúng ta có thể lấy một cái hộp gỗ hoặc là bát vỡ, cho cát vào trong, sau này mình có thể viết chữ trên cát, vậy là không cần phải ngồi xổm trong sân nữa rồi, đúng không ạ?”

Mấy người Từ Thụ vừa nghe thì bỗng giật mình, sao họ không nghĩ ra nhỉ.

Thế là, Từ Thụ đi tìm mấy cái hộp gỗ cha họ từng làm trước kia lâu rồi không dùng đến, mang tới cho mọi người luyện chữ. Quả nhiên cũng giống như viết chữ trên mặt đất, hơn nữa điều thoải mái nhất là họ có thể ngồi viết chữ trong phòng.

Thiết Trụ thấy vậy thì vui mừng chạy về nói cha cậu cũng làm một cái hộp như thế cho đại ca luyện chữ.

Thời gian học hôm nay vừa hết, Từ Thụ nói luôn: “Giờ không có rau dại gì hái được, hôm nay huynh và Từ Hiến sẽ lên núi xem thử. Có chỗ nào thích hợp để đặt bẫy, không biết có bắt được con mồi nào không?”

Mọi người đều hiểu, đại ca đang suy tính kế sinh nhai cho họ, nhưng dù sao trên núi cũng nguy hiểm lắm.

“Trên núi nguy hiểm lắm, hay để đừng đi nữa, tỷ có thể thêu nhiều hơn xem thử có đủ trang trải cuộc sống của chúng ta không...” Từ Vi lo lắng nói.

“Không sao đâu đại tỷ, bọn đệ chỉ đi quanh rừng đào bẫy xem thử có bắt được con gì không thôi, không đi vào sâu trong núi đâu. Trước đây đệ từng đi với cha rồi, ngoài bìa rừng không có con mồi lớn nhưng có rất nhiều thỏ này nọ, không sao đâu mà”

Từ Hiến cũng nói: “Đúng đó, đại tỷ để đệ đi với ca đi”

Từ Vi biết, hơn hai năm trước khi cha còn tại thế, Từ Thụ cũng từng đi săn thú ở bìa rừng mấy lần với cha. Giờ thấy họ muốn đi, nàng cũng đành đồng ý nhưng không quên dặn dò: “Nếu không tìm được chỗ nào thích hợp đặt bẫy thì phải về ngay đây! Không được vào sâu trong rừng đâu”

“Đại tỷ yên tâm, bọn đệ biết đúng mực mà.” Từ Thụ đáp xong thì lên đường cùng Từ Hiến.

Từ Thụ đi chưa đến một canh giờ, Từ La thấy đại tỷ đang thêu thùa cứ mất hồn liên tục. Nàng biết tỷ đang lo cho hai ca nên đành đi tới phân tán sự chú ý của tỷ. Mặc dù nàng cũng lo cho đại ca, nhưng nàng tin vào năng lực của hai huynh ấy, tin nếu đại ca dám dẫn nhị ca theo, huynh ấy phải chắc chắn thế nào. Xem ra nàng nhất định phải đẩy nhanh tiến trình làm giàu, như thế mới có thể giải quyết vấn đề sinh nhai, đại ca cũng không cần áp lực lớn đến thế.

“Đại tỷ ơi, một ngày tỷ thêu có thể kiếm được bao nhiêu tiền?” Từ La hỏi.

Quả nhiên Từ Vi đã chú ý đến nàng: “Như cái khăn mà tỷ đang thêu, Từ Đào dính lại giúp, thì một ngày tỷ có thể thêu được bốn cái khăn tay như vậy, một cái khoảng tầm bốn đồng. Vậy thì một ngày chúng ta kiếm được khoảng mười lăm đồng. Nếu là lúc trước khi mẹ qua đời, một mình bà có thể kiếm được hơn hai mươi đồng. Mẹ thêu giỏi hơn tỷ, khăn tay bà làm có thể bán được sáu đồng cơ”

“Mẹ thêu thùa giỏi lắm sao?” Đây là lần đầu tiên Từ La nghe Từ Vi nhắc tới mẹ.

“Lẽ nào A La quên rồi à, trước đây mẹ là tú nương Tô Thành đó, sau này nhà gặp lũ, bà và ông bà ngoại chúng ta

mới chạy tới nơi này. Cha cứu cả nhà ông bà ngoại, nhưng không lâu sau, vì bốn ba vất vả nên ông bà ngoại chúng ta đều qua đời. Sau đó mẹ gả cho cha. Mẹ từng kể hết cho mình nghe mà, A La quên sao?” Từ Đào kể lại.

“Muội không quên mà. Chỉ có điều muội không biết mẹ thêu giỏi đến vậy thôi” Từ La vội đáp.

“Đúng đó, tài thêu thùa của mẹ là độc nhất vô nhị trong thôn mình, đại tỷ chỉ mới học được bảy tám phần của mẹ thôi” Từ Đào đắc ý nói.

“Mẹ và đại tỷ giỏi quá. Đại tỷ, tỷ thêu thùa thế này chẳng mấy chốc là mình đủ tiền mua lương thực rồi” Từ La cố tình nói vậy, nàng không mong đại tỷ

phải chịu áp lực quá lớn. Nàng muốn đại tỷ biết tỷ giỏi như thế nào, tỷ cũng có thể kiếm tiền nuôi cả nhà. Đương nhiên chỉ có một nửa đúng sự thật, nhờ công việc này, Tử Vi gần như đã mua được lương thực cho cả nhà, tuy nhiên đâu phải chỉ cần lương thực thôi là đủ.

“A La biết an ủi người ta quá” Tử Vi cũng hiểu được lòng tiểu muội. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: A La Gọi Ý Cho Đại Tỷ Kỹ Năng Thêu

Tử La thấy công việc thêu khăn tay của Tử Vi đúng là rất tốt. Nàng nghĩ đến cách vẽ lập thể không gian ở hiện đại, nếu như có thể vận dụng nguyên lý vẽ lập thể này trong thêu thùa, có khi hình thêu sẽ càng thêm

sinh động. Bởi vì ở thời hiện đại Tử La từng thấy rất nhiều hình thêu đều vận dụng theo nguyên lý này, giống hệt như đồ thật với không gian ba chiều.

Thế là, Tử La chỉ vào một khóm hoa mẫu đơn trên khăn thêu rồi nói với đại tỷ: “Đại tỷ ơi, tỷ có thể thêu phía trước khóm hoa mẫu đơn này kỹ hơn không, màu đậm một chút, còn phía sau thì không cần rõ quá, chỉ cần có hình thù là được, màu sắc thì nhạt hơn, giống như lúc mình nhìn một món đồ ấy, nhìn gần thì thấy rõ, xa thì mờ, thêu như thế thì giống thật hơn ý Tử La cố gắng diễn tả cách vẽ lập thể cho đại tỷ hiểu.

May mà Tử Vi khá nhanh nhạy, nàng hiểu ngay lời Tử La muốn nói, từ nhỏ nàng đã có khả năng lý giải thêu thùa rất tốt, Tử La như vừa mở ra một cánh cửa khác trong lòng nàng, lập tức Tử Vi hiểu được gọi ý tuyệt vời đó.

“Sao A La nghĩ được cái này?” Tử Vi kích động hỏi Tử La.

“Bình thường muội nhìn hoa cỏ thấy như thế cả mà” Tử La và đáp.

Tử Vi nghĩ cũng phải, tại sao mình lại không nghĩ tới nhỉ, có lẽ mình đã bị quy tắc thêu cũ trói buộc rồi. Xem ra sau này phải quan sát vật xung quanh nhiều hơn nữa, nhiều khi phải nghĩ làm sao để cách tân đồ vật, thế thì kỹ thuật thêu mới có tiến bộ.

Tử La cũng không ngờ mình vô tình nói mấy câu mà lại có ảnh hưởng đến Tử Vi nhiều như vậy. Nếu Tử La biết đại tỷ đã hiểu ra, nhất định nàng sẽ nói: Đúng là học sinh giỏi, học một biết mười.

Chờ chạng vạng, Tử Vi vừa mới làm cơm tối xong thì trước cửa viện cũng xuất hiện bóng dáng của Tử Thụ, trong tay Tử Hiên còn cầm một gà rừng.

“Xem này, bọn đệ bắt được một con gà rừng lớn” Tử Hiên cầm gà rừng vui vẻ nói với mọi người.

“Đại ca, nhị ca giỏi quá, sao mà bắt được vậy?” Tử Đào phấn khích hơn.

“Ha ha, huynh và đại ca đang tìm nơi đào bẫy thì con gà ngọc này chạy tới trước mặt bọn huynh. Huynh và đại ca cùng nhau cùng nhau bắt được nó đó” Tử Hiên vẫn chưa thoát khỏi niềm vui đó.

“Nhị đệ, sao áo đệ lại rách?” Tử Vi nhìn thấy quần áo Tử Hiên không chỉ bẩn mà còn rách vài chỗ.

“Không sao đâu, độ bắt gà nên mới bị rách đó, lát đại tỷ và cho đệ là được rồi” Tử Hiên nói.

Nói đến vá quần áo, Tử La nhớ tới buổi chiều đại tỷ thêu khăn tay nên cầm tới cho đại ca xem thử. Tử Vi được Tử La gọi ý, nhưng khi Tử La nhìn thấy cũng phải bất ngờ, khóm mẫu đơn trên khăn giống y như thật, cảm giác như không gian ba chiều, nhìn từ xa hệt như một khóm hoa mẫu đơn thật.

“Sao nào? Khăn tay đại tỷ thêu đẹp không?” Tử La nói.

“Tài nghệ thêu thùa của đại tỷ lại nâng cao như thế? Ôi, đệ chưa từng thấy cái khăn tay nào thêu đẹp như thế cả” Tử Hiên cũng ngạc nhiên không kém.

“Đệ cũng lần đầu tiên nhìn thấy kiểu thêu này đó, khóm hoa như muốn nhảy ra khỏi khăn tay ấy” Tử Thụ cũng bị choáng váng.

“Đại ca à, huynh nói xem, nếu mình mang khăn đi bán thì có người mua không?” Tử La hỏi.

“Huynh nghĩ là sẽ có, bởi vì huynh nghĩ khăn thêu, mọi người chắc cũng thế” Tử Thụ đáp. “Chắc là được! Đại tỷ, hay mình thêu một ít rồi bán được không, nhất định là được tiền nhiều lắm” Tử Hiên đề nghị.

“Mai là mười lăm, ngày họp chợ. Đại ca lên trấn bán gà rừng, nhân tiện mua một ít vải bông và gấm vóc, để đại tỷ thêu khăn tay, sau này mình gom lại đi bán lấy tiền, có được không đại ca?” Tử La biết cứ mười lăm hàng tháng là phiên chợ.

“Được, vậy mai đệ và đại tỷ cùng lên trần nhé” Từ Thụ đồng ý.

Ngày hôm sau, Từ La và Từ Đào vừa nấu cơm trưa xong đã nghe thấy tiếng chặt củi trong sân của Từ Hiên và tiếng Tiểu Lục đang cho gà ăn. Nghe cậu bé gọi mấy người Từ Thụ, Từ La cũng đoán là đại ca và đại tỷ đã về, thế là nàng và Từ Đào cũng chạy ra.

“Đại ca đại tỷ sao rồi ạ?” Từ La vội hỏi.

“Tiểu nha đầu, muội nhiều chuyện quá” Từ Thụ cung chiêu gõ lên mũi Từ La, sau đó mới thỏa mãn nghi vấn của mọi người: “Mua vải và gấm xong cả rồi, toàn đại tỷ chọn cả, vì mình chỉ cần vải vụn nên giá cả rất phải chăng, đại tỷ chọn một túi lớn mà chỉ có hai mươi văn, này, đây này.” Từ Thụ cầm túi vải lớn trên tay cho mọi người xem.

Từ La thấy có nhiều vải bông và gấm vóc thượng hạng nên càng thấy đáng giá, nhiều đây đại tỷ có thể làm được rất nhiều khăn tay.

“Bọn huynh bán số gà rừng kia được bốn mươi văn, xem này, mua vải xong vẫn còn dư hai mươi văn đấy” Từ Thụ thấy mấy đứa vui vẻ như thế thì chia sẻ tin tức cho mọi người.

Mấy chị em nghe xong đều phấn khởi, ai cũng nóng lòng muốn xem sự nghiệp thù thù vĩ đại của Từ Vi.

Từ La nghe vậy cũng vui mừng, chỉ tiếc vui quá hóa buồn, lúc nàng vui vẻ chạy vào phòng bếp chuẩn bị dọn cơm thì không cẩn thận vấp té, rách cả cánh tay.

Mấy người Từ Thụ nghe tiếng ngã cũng hoảng sợ theo, vội vàng chạy tới đỡ Từ La dậy.

Từ Vi sốt ruột kiểm tra từ trên xuống dưới, vừa hỏi: “Từ La té đụng vào đâu rồi?”

“Không sao đâu, tay muội hơi đau thôi” Từ La vội trấn an.

Từ Vi và mấy chị em kiểm tra cẩn thận thêm một lần nữa, thấy nàng không sao mới yên lòng.

Tối lúc đi ngủ, Từ La cảm thấy chỗ hôm nay bị ngã vẫn còn đau nhức, hình như còn nóng hơn. Từ La cảm thấy kỳ lạ, nàng ngồi dậy nương theo ánh trăng để quan sát vết thương, thấy chỗ bị rách da trên tay như có hình đóa hoa sen ẩn hiện. Từ La nghi hoặc, sao trước kia chưa từng thấy hình vẽ này trên tay kia chứ. Nàng thử chạm vào miệng vết thương, không ngờ lại lạc vào một không gian xa lạ. Đáng bở: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Không Gian Lần Đầu Xuất Hiện

Không gian này rộng khoảng tầm ba mẫu, hiện tại Từ La đang đứng cạnh bên hồ nước, nước hồ trong vắt nhìn thấy đáy. Đây có phải là phúc lợi “xuyên không” trong truyền thuyết không đây, là không gian tùy thân đó, Từ La thầm nghĩ. Đột nhiên nhớ lại, mình lạc vào nơi này, đại tỷ, nhị tỷ tỉnh lại không thấy mình thì phải làm sao đây. Nàng đang nghĩ không biết mọi người đã tỉnh chưa, thì bỗng còn kinh ngạc hơn khi Từ La phát hiện nàng có thể nhìn thấy mọi chuyện xảy ra bên ngoài, đại tỷ nhị tỷ đang say ngủ. Hóa ra không gian này còn có thể quan sát cả ngoài kia.

Thế là Từ La yên lòng quan sát không gian đó.

Gần bên hồ nước là một dòng suối chảy từ trên cao tầm nửa mét, tiếng tí tách vang vọng cả không gian. Khoảng đất trống phía xa gần như trắng xóa, chỉ trong mây đậm quanh đây Từ La mới nhìn thấy rõ ràng, vì vậy lúc này nàng mới đoán chỉ tầm hai, ba mẫu.

Đất đai phì nhiêu đen óng, nhưng tiếc là không có thứ gì cả. Từ La đi quanh bốn phía xem thử còn gì khác hay không, nhưng đi một vòng ngoài đất đen ra thì chẳng còn gì nữa. Thế là nàng trở về cạnh ao.

Đi một lúc cũng thấm mệt, Từ La vốc một ít nước suốt để uống, nước suốt ngọt lịm, uống xong cả người đều thoải mái. Từ La nghĩ nhất định nước suốt này tốt hơn ở ngoài kia, dù không thể thay xương đổi cốt, tắm là thành mỹ nhân như trong tiểu thuyết nói, nhưng như vậy Từ La đã rất thỏa mãn rồi.

Từ La đi dạo một vòng, thấy không có gì đẹp nên muốn đi ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, Từ La đã xuất hiện trên giường, hóa ra không gian này có thể không chế bằng suy nghĩ.

Từ La nghĩ thầm, có không gian này rồi, nàng có thể làm được rất nhiều việc mà trước kia không thể, nhất là có thể dùng ẩn thân. Nhưng Từ La không nghĩ sẽ ý vào không gian, con đường làm giàu phải dựa vào mọi người cùng cố gắng thay đổi mới có ý nghĩa. Nếu không giàu lên trong một đêm, phú quý ập tới như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy không an toàn, còn dễ khiến huynh đệ bị thay đổi.

Lúc làm bữa sáng, nhân lúc đại tỷ không chú ý, nàng vốc một ít nước suốt cho vào thùng nước trong sân. Nàng không dám cho nhiều, chỉ sợ mọi người phát hiện ra. Sau đó nàng ra sân sau lên tưới một ít nước suốt lên rãnh nước. Rãnh nước này là do Từ Thụ đào ra để tiện việc tưới rau. Ngoài những lúc Từ Thụ gánh nước từ dưới sông lên tưới vào, nó còn có thể tích nước lúc trời mưa để tưới rau lúc bình thường.

Lúc ăn bữa sáng, Từ La cẩn thận nếm thử mấy hộp cháo ngô, thấy không khác gì nhiều nên mới yên tâm đến nhị ca cũng không phát hiện được. Nếu không phải Từ La biết chuyện đó, chỉ sợ cũng chẳng thể nhận ra. Khi đó nàng mới thấy yên lòng.

Sau khi ăn xong, Từ La thấy đại ca muốn lên núi đào bẫy. Nàng nghĩ đến không gian của mình cũng chưa có thứ gì nên định lên núi xem thử có cây có gì thích hợp mang vào không gian trồng được không, hơn nữa bây giờ có không gian tùy thân rồi, dù trên núi có nguy hiểm đi nữa cũng không sợ.

Nàng nói với Từ Thụ: “Đại ca cho muội lên núi với được không, muội chưa từng được đi bao giờ?”

“A La à, lên núi mệt lắm, phải đi cả nửa canh giờ, muội ở nhà được không?” Từ Thụ khuyên.

Đương nhiên Từ La đâu dễ từ bỏ như vậy, thế là sau một hồi khuyên bảo không thành công, Từ Thụ đành phải đồng ý với yêu cầu của Từ La.

Sáng sớm đường lên núi, không khí rất trong lành. Từ La bắt giác hít vài hơi, không khí ở cổ đại tốt quá đi.

Điều khiến người ta thất vọng là trong bẫy không bắt được con vật nào cả. Từ Thụ quyết định đào thêm vài cái bẫy nữa. Từ La nhân cơ hội nói: “Đại ca ơi, muội sang bên ngồi chơi được không?”

“Được, nhưng đừng quá xa tầm mắt của huynh, dù khả năng xuất hiện con mồi ở đây không lớn nhưng ai dám chắc là không có chứ, thế nên đừng đi xa quá”

Được Từ Thụ cho phép, Từ La cẩn thận quan sát xung quanh. Mặc dù Từ La không tìm được nhân sâm hay gì đó, nhưng nàng phát hiện được vài cây cầu kỷ con. Nhân lúc Từ Thụ không để ý, Từ La cho mấy cây này vào trong không gian.

Sau đó Từ La không kiếm được gì thêm nữa, nhưng nàng cũng hài lòng lắm rồi, cứ thử một vài cây xem tác dụng của không gian sao đã.

Liên tục mấy ngày, Từ La cứ có cơ hội là lại nhét đồ vào không gian. Bây giờ trong không gian của nàng có tầm năm mươi cây củ cải, một cây cải thảo nhỏ, mấy cây cầu kỷ, còn cả một cây hồng và cây nho đại.

Củ cải và cải thảo đều lấy từ vườn rau sau nhà. Củ cải có nhiều là vì lúc trồng người ta thường thả vài hạt giống vào hố, mỗi hố củ cải đều mọc lên vài cây củ cải con. Cũng nhờ Từ La dùng nước trong không gian để tưới, nên tỉ lệ cải này mầm rất cao. Vì thế Từ La rút nhiều cũng không sợ mấy người Từ Vi phát hiện. Còn cải trắng thì nàng không dám rút nhiều, chỉ sợ mọi người sẽ nhận ra.

Cây hồng là do Từ La hái được sau núi, cây nho đại là lúc sau Từ La đi kiếm mồi với đại ca phát hiện ra.

Hầu như mỗi sáng Từ La đều cùng đại ca đi bẫy thú rừng. Từ La nói với đại tỷ lý do là để rèn luyện sức khỏe. Từ Thụ thấy Từ La đi theo nhiều lần như vậy cũng không có chuyện gì nên cứ để nàng theo. Mặt khác họ không thể không thừa nhận là sức khỏe của Từ La càng ngày càng tốt hơn, có khi là do đi bộ nhiều có lợi cho sức khỏe của nàng.

Ngày hôm qua họp chợ, Từ Thụ còn tới tìm lão đại phu trên trấn, nhận được câu khẳng định của lão. Cho nên bây giờ, mấy người Từ Thụ càng không ngăn cản Từ La đi lấy thú rừng bị bẫy cùng họ. Vì thế Từ La vào núi hái cây củ còn dễ dàng hơn nhiều so với trước kia.

Theo tình hình trong núi mấy ngày nay, Từ Thụ thu hoạch khá dồi dào. Từ khi họ đào thêm mấy bẫy, hầu như mỗi ngày họ đều có thu hoạch. Hôm qua Từ Thụ và Từ Hiến mang toàn bộ con thú bẫy được lên trấn bán. Bởi vì thú rừng rơi xuống bẫy nên đa số bọn chúng đều còn sống, thế nên có một quán gia nhả giàu vừa ý mua hết sạch. Hai con gà rừng, ba con thỏ hoang, Từ Thụ kiếm được ba đồng bạc.

Bây giờ Từ Thụ và Từ Hiến càng ngày càng thích chạy lên núi.

Hôm nay là ngày hai mươi mốt tháng mười, mấy quả hồng lần trước Từ La ủ giờ đã có thể ăn. Thế là Từ La vào phòng kho xem thử. Lấy một quả mang vào bếp rửa sạch, Từ La cắn thử một miếng mới phát hiện ra quả hồng này ngọt vô cùng.

“Đại tỷ, nhị tỷ, Tiểu Lục, hồng ngọt lắm này.” Từ La hét to về phía nhà chính.

Từ Vi Từ Đào đang thêu thùa trong nhà, Tiểu Lục ngồi bên chơi nghe tiếng đều cùng lúc đi ra. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chuẩn Bị Làm Giàu

“Quả hồng ăn được rồi hả?” Từ Đào hỏi.

“Vâng, nhị tỷ ném thử xem sao?”

Từ Vi đưa cho mỗi người một quả hồng vừa rửa sạch. Quả hồng ngọt ngào ngay lập tức chinh phục được hai người.

“Ngon quá đi, A La” Từ Đào hưng phấn nói.

Đến tối mấy người Từ Thụ đôn củi mang về, Từ La cũng báo tin tốt lành này cho Từ Thụ và Từ Hiên.

Từ Thụ ăn xong một quả thì nói: “Cây hồng sau núi đủ cho bọn mình ăn đó, trước kia huynh còn thấy nhà có núi chả được tích sự gì, không ngờ cây hồng sau núi đúng là bảo bối” Nghe đại ca nói vậy, Từ La kích động hỏi: “Đại ca, phía sau núi là của chúng ta sao?”

“Đúng đó, từ nhà mình đến cả khu đất phía sau, bao gồm phía sau ngọn núi này đều là của nhà mình cả, nếu không cha cũng không cất nhà ở đây”

Từ Thụ đáp.

Từ La ước lượng, từ sau nhà đến bìa rừng là một mảnh ruộng khoảng tầm mười mẫu, mặc dù khá hoang vu, phía sau núi thì rộng hơn, xem ra nhà mình không nghèo lắm. Từ La còn nghĩ sau này có tiền phải mua mảnh ruộng và bìa rừng phía sau, hóa ra giờ lại không cần nữa. Từ La thấy mình lại gần với việc làm giàu hơn một bước.

“Nhà mình giàu thật” Từ La cảm khái.

“Vậy thì giàu gì? Tiểu muội à, ngoài mảnh đất hoang, phía sau núi và một mẫu ruộng cạn, nhà mình có còn gì nữa đâu. Mấy người trong thôn họ cũng có núi và đất hoang, họ còn có mười mẫu ruộng nước nữa đấy” Từ Hiên buồn cười nói.

“Nhưng mà bây giờ thấy cây hồng này ra quả ngon thế này, tính ra sau núi cũng là một nơi trù phú đó” Từ Thụ nghĩ vậy.

“Mình có thể mang hồng đi bán không? Vậy là sẽ có tiền rồi, với lại mình ăn đâu có hết.” Từ La làm ra vẻ mê tiền.

“Bé mê tiền à, chỉ biết nghĩ tiền thôi.” Từ Đào trêu chọc Từ La.

“Ngon thế này thì cũng có thể đó, đại ca thấy có đúng không?” Từ Hiên ngẫm nghĩ một lúc mới nói.

“Từ Hiên và A La nói đúng lắm, chúng ta có thể mang lên trấn bán. Mai mọi người hái hồng mang về nhé, đợi đến phiên chợ thì mang đi bán, vậy thì mùa đông này chúng ta sẽ có lương thực và áo bông rồi” Qua một thời gian buôn bán, đầu óc Từ Thụ cũng lanh lợi hơn nhiều.

Mọi người thảo luận xong thì quyết định số hồng này để cho cả nhà ăn, sau đó sẽ hái thêm mang bán. Còn bán thế nào thì mấy người Từ Thụ còn phải nghĩ thêm rồi quyết định.

Từ La nghĩ, cách ngâm hồng trong nước này phải giữ kín trước đã, nếu không mọi người ai cũng biết, hồng sẽ không bán được giá cao. Hơn nữa nhờ mọi người biết được hồng có thể trở nên ngon như vậy, họ chạy ra sau núi ăn trộm thì sao đây? Lúc này đây, mấy cô nhóc cậu nhóc như họ sao có thể giữ được một món tiền lớn đến thế. Tiền tài động lòng người, không được suy tính hại người ta, nhưng phải có ý đề phòng.

Nàng đang tính nói chuyện đó cho mấy đại ca nghe, không ngờ Từ Hiên cũng nghĩ tới: “Đại ca, đại tỷ, cách ngâm hồng trong nước này là do tiểu muội nghĩ ra, chúng ta nên giữ kín nếu không mọi người biết được thì không tới lượt chúng ta đâu”

Mấy huynh muội nhà họ đều là người thông minh, nói tới đây trong lòng mọi người đều hiểu lợi hại thế nào. Vậy nên mọi người quyết định phải giữ bí mật trước đã.

Hôm sau, trời còn đang tối mịt. Huynh muội nhà họ còn chưa kịp ăn sáng đã cầm sọt ra sau núi hái hồng.

May mà nhà họ cách trong thôn khá xa, mãi đến khi mặt trời mọc, mọi người hái hồng mang về cũng không ai nhìn thấy.

Chỉ trong buổi sớm, họ đã hái được chừng năm trăm cân hồng. Cứ như vậy, bình minh và chạng vạng, mấy anh em lại dắt nhau đi hái hồng, hái trong hai ngày mới thu hoạch hết hai ngàn cân hồng phía sau núi. Từ Vi và mấy chị em rửa sạch, ngâm nước rồi cất trong thùng lớn đựng lương thực. Bây giờ họ không có lương thực cho nên mấy chiếc thùng chỉ có thể rửa sạch rồi cất tạm ở đây, sau này nếu có thì lại dùng để đựng lương thực.

Tiếp theo mọi người bàn cách làm sao để bán hồng.

“Đệ thấy nếu quả đẹp thì mình có thể bán được giá hơn một chút.” Từ Hiên đề nghị.

Từ La nghĩ, nếu Từ Hiên là người hiện đại, có lẽ huynh ấy sẽ có khiếu kinh doanh lắm. Chưa gì mà bây giờ huynh ấy đã biết tầm quan trọng của bao bì rồi.

“Minh có thể gọt vỏ, cắt nhỏ thành miếng, bán từng cần một, khách mua không cần rửa gọt là có thể ăn rồi. Vậy có được không ạ?” Từ La nghĩ đến cách bán hoa quả ở hiện đại rồi đề nghị.

“Từ La nghĩ hay lắm, nhưng số lượng không nên nhiều quá. Nếu bạn không hết thì dễ lãng phí” Từ Vi nói thêm.

“Vậy trước tiên mình cứ làm theo cách A La nói đi, chuẩn bị một ít đã” Từ Thụ thống nhất quyết định cuối cùng.

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày ba mươi tháng mười hạp chợ phiên. Hôm đó, trời còn mờ tối, mấy huynh muội Từ La quyết định đi tất cả. Hôm nay họ có rất nhiều thứ cần bán, hồng, mấy con thú bày được, và cả khăn thêu của Từ Vi nữa.

Trên đường đi, Từ Thụ và Từ Hiên đeo một sọt hồng khoảng chừng năm mươi cần, Từ Vi cũng gánh khoảng ba mươi cần. Từ Đào cũng không đi không, nàng xách theo túi khăn thêu mà suốt hai mươi ngày qua mình và Từ Vi làm được. Từ La và Tiểu Lục mỗi người cầm theo một cái ghế, chuẩn bị khi đến chợ có thể dùng để ngồi nghỉ. Mặc dù đường đi khá xa, họ còn mang theo nhiều đồ, nhưng ai ai cũng khắp khởi vui mừng, bởi vì trong lòng mỗi người đều ngập tràn hy vọng vào cuộc sống mới. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bán Nhiều Khăn Thêu

Lúc chị em Từ La lên đến trấn thì trời vừa hừng sáng. Mọi người đi tới chỗ lần trước Trần thẩm bán đồ, thấy có vài người cũng bày sạp ở đây. Mấy chị em Từ La tìm một khoảng đất trống để dọn hàng.

Các nàng đặt ba sọt hồng xuống đất, Từ Thụ lấy giỏ đựng hai con thỏ ra bày bên cạnh. Từ Hiên suy nghĩ một lúc rồi lấy một bọc giấy dầu đã cắt hồng gọt sẵn ra đặt trên mặt sọt, cho mọi người đi qua đi lại nhìn thấy. Từ La thấy vậy thì không ngừng gật gù, nhĩ ca giỏi làm ăn quá.

Bây giờ chỉ còn đang ít người, tạm thời chưa có khách. mấy chị em Từ La bèn ngồi đợi.

Từ Thụ thấy bây giờ chưa có khách nên nói với Từ Vi: “Hay là đại tỷ tới cửa hiệu may thêu lần trước giao đồ thêu đi đã.”

“Được, vậy tỷ đi giao trước nhé” Từ Vi đáp.

“Đại tỷ, hay mình mang khăn thêu tới cửa hiệu may thêu đó, hỏi xem họ có muốn mua không?” Từ La đề nghị.

Từ Vi nghĩ, nếu bán khăn ở đây thì phải bán lâu lắm, nhưng nếu tới mấy cửa hiệu thêu thừa hỏi thử thì bán được hết rất nhanh. Thế là nàng nói: “Cũng được, chúng ta đi hỏi thử xem sao.”

Sở dĩ Từ La đề nghị như vậy là vì nàng thấy khăn thêu của Từ Vi cực kỳ cao cấp, mà khách hàng mục tiêu chính là những phu nhân và tiểu thư. Mà ở đây không mấy khi có nhà giàu qua lại, chưa nói tới chuyện phu nhân, tiểu thư lại rất ít khi ra ngoài.

“Đại tỷ, tỷ muội mình đi thôi” Từ La sợ đại tỷ sẽ không biết cách diễn tả chỗ tuyệt vời trên chiếc khăn mà nàng thêu được.

Từ Thụ thấy A La bình thường rất thông minh, nàng đi theo cũng ổn nên nói luôn: “Vậy đi, A La đi với đại tỷ nhé. Từ Đào cũng đi cùng đi, ở đây có huynh với Từ Hiên, Tiểu Lục là được rồi.”

Từ Đào nghe nói mình cũng được đi theo thì vô cùng vui vẻ. Nàng còn chưa được lên trấn bao giờ, cho nên tất cả mọi thứ ở đây đều vô cùng mới mẻ đối với nàng.

Ba tỷ muội tới cửa hiệu may thêu, còn sớm nên chưa mua bán gì. Bà chủ thấy Từ Vi đến thì đi ra chào đón: “Tiểu cô nương tới giao hàng hả?”

“Vâng ạ, bà chủ xem thử, đây là năm mươi cái khăn tay lần trước ta nhận” Từ Vi vừa nói vừa mở túi đồ lấy năm mươi cái khăn tay nhỏ.

Bà chủ kiểm tra cẩn thận từng chiếc một rồi nói: “Tiểu cô nương khéo tay quá, năm văn một cái nhé”

Từ Vi thấy giá này đã cao hơn một văn so với bốn văn đợt trước thì vui mừng khôn xiết, nàng đáp ngay: “Cảm ơn bà chủ nhiều lắm”

“Có gì đâu, cô thêu đáng tiền mà” Bà chủ không để ý lắm.

Lúc này, Từ La mới giả bộ bất cần làm rơi túi đồ xuống đất, mấy thứ trong túi rơi vung vãi ra ngoài, trong đó có một cái khăn thêu kiểu khác rơi ra. Từ Đào thấy Từ La bất cần làm rơi khăn thì vội vàng lại giúp, vừa nhặt vừa trách: “Sao A La không cẩn thận vậy?”

Khi đó bà chủ mới chú ý đến những chiếc khăn thêu này. Bà cẩn thận nhặt một chiếc trong đó rồi nhìn kỹ, càng nhìn càng hốt hoảng, bà vội hỏi Từ Vi: “Tiểu cô nương à, cái này cũng là cháu thêu sao?”

Từ La thấy vậy nên đáp luôn: “Là đại tỷ của cháu thêu, là một phương pháp thêu mới mà tỷ mới nghĩ ra, bà chủ thấy có đẹp không?”

“Đúng là cực kỳ đặc biệt, nhìn cách thêu này sống động quá” Bà chủ cảm khái xong thì hỏi tiếp: “tiểu cô nương có bán số khăn này không?”

Từ Vi thấy bà chủ hỏi vậy, vốn các nàng cũng muốn bán cho cửa hiệu nên ngoan ngoãn đáp: “Bán chứ, bà chủ muốn mua sao?”

“Mua, cháu bán bao nhiêu tiền một cái?”

Từ Vi áp ứng, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện bao nhiêu tiền một cái. May mà đúng lúc đó có một vị phu nhân dẫn nha hoàn vào cửa tiệm. Vị phu nhân nọ thấy khăn thêu trên tay bà chủ thì đi nhanh đến hỏi: “Như nương tử à, khăn đẹp quá, cho ta xem được không?”

Bà chủ nhìn Từ Vi dò hỏi, thấy Từ Vi gật đầu thì nói với vị phu nhân nọ: “Đương nhiên là được chứ, Thăm phu nhân xem đi.”

Vị Thăm phu nhân nọ cầm khăn xem thật kỹ, một lúc sau bà mới hỏi: “Như nương tử à, tú nương nào thêu khăn tay này vậy, phương pháp thêu đặc biệt quá”

“Là cô nương này đó” Bà chủ trả lời.

Thăm phu nhân vừa nghe, nhìn sang Từ Vi chỉ là một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, bà cảm khái: “Không ngờ một tiểu cô nương nhỏ tuổi đã có kỹ năng thêu bạc này, đúng là hiếm thấy

“Phu nhân khách sáo rồi. Nhờ tiểu muội gợi ý nên cháu mới nghĩ ra phương pháp thêu này, cũng không đặc biệt gì lắm đâu, chỉ cần thêm một số kỹ xảo trong đó là được.” Đây là lần đầu tiên Từ Vi nhìn thấy một phu nhân ăn mặc sang trọng như thế, trong lòng nàng hơi căng thẳng nhưng vẫn khôn khéo đáp lời.

“Tiểu cô nương khiêm tốn quá, hai vị này là muội muội của cháu sao?” Thăm phu nhân thấy Từ Vi trả lời lễ độ, khiêm tốn như vậy thì càng có cảm tình với tiểu cô nương có kỹ nghệ thêu thùa cao siêu này.

“Vâng ạ, đây là muội muội của cháu” Từ Vi đáp.

“Tỷ muội các cháu xinh xắn quá” Thăm phu nhân thấy ba chị em Từ Vi mặc dù mặc áo quần hơi cũ nhưng đều được giặt giũ sạch sẽ, đường may vá chỉnh tề, hơn nữa nhìn ai cũng thanh tú nên mới nói lời khen.

“Tạ ơn phu nhân” Từ Vi vội nói.

“Vậy khăn thêu này bán thế nào đây, giờ ai quyết định?” Thăm phu nhân hỏi.

“Bọn cháu định bán cho bà chủ, nhưng còn chưa quyết giá” Từ Vi cẩn thận đáp.

“Vậy ta ra giá hai trăm đồng được không?”

Từ Vi nghe có thể bán được hai trăm đồng cứ ngỡ mình đang mơ. Nàng thấp thỏm hỏi lại: “Phu nhân à, có nhiều quá không?”

“Bình thường khăn thượng hạng đã bán được một trăm rồi, trong khi kỹ thuật thêu này rất mới, xem như là ta tán thưởng khả năng của cô nương đi” Thăm phu nhân thấy Từ Vi không ham tiền tài thì càng yêu thích hơn, bình thường người được bà thưởng có mấy ai chê nhiều.

“Vậy...” Từ Vi không biết phải từ chối thế nào.

“Tiểu cô nương, nếu Thăm phu nhân đã thích cháu như vậy thì nhận lấy đi” Bà chủ cũng khuyên thêm.

“Đúng đó, cháu cứ nhận thoải mái, nếu còn băn khoăn thì để cho ta chọn kỹ đi.” Thăm phu nhân lấy túi tiền từ nha hoàn rồi đưa cho Từ Vi.

“Phu nhân cứ chọn thêm. Đây là do đại tỷ cháu thiếu cả” Từ La đưa cả bọc đồ để lên quầy trước mặt Thăm phu nhân cho bà chọn.

“Vậy ta không khách sáo nhé, cô bé thông minh quá” Thăm phu nhân thấy Từ La thông minh đáng yêu như vậy thì không nịn được xoa đầu nàng.

“Phu nhân cứ chọn ạ” Từ Vi nói.

Đến khi Thăm phu nhân đi rồi, Từ La tò mò hỏi bà chủ: “Bà chủ ơi, Thăm phu nhân kia tốt quá, bà là người ở trần trên sao?”

“Thăm phu nhân điềm đạm, dễ nói chuyện lắm. Các cháu may mắn lắm mới được gặp bà ấy. Bà ấy là phu nhân trấn trường của chúng ta” Bà chủ đáp xong thì quay lại hỏi Từ Vi: “Tiểu cô nương thấy đó, khăn này của cháu có thể bán được hai trăm văn, nhưng không phải ai cũng ra giá đó được. Vậy đi, khăn thêu tốt nhất ở chỗ ta bán được một trăm năm mươi văn, ta mua của cháu một trăm văn, cháu thấy sao?”

Từ Vi nghĩ một trăm văn là đã tốt lắm rồi, nhưng nàng không quen tự quyết mọi việc. Nghĩ À La thông minh như thế, nàng dò hỏi nhìn Từ La xem thử.

Bà chủ thấy Từ Vi như vậy thì cũng khá ngạc nhiên, lẽ nào cô bé không tự quyết định được, nhưng mà bà cũng tể nhị không hỏi nhiều.

Từ La thấy đại tỷ nhìn mình, nàng cũng thấy giá một trăm đồng là rất hợp lý rồi, thế là nàng gật nhẹ đầu.

“VẬY NGHE BÀ CHỦ, MỘT TRĂM ĐỒNG MỘT CHIẾC” Từ Vi đáp.

Bà chủ tỉ mỉ kiểm tra từng chiếc một, thấy không có vấn đề gì mới chốt: “Đây có bốn mươi cái, tổng cộng là bốn ngàn văn. Năm mươi khăn tay nhỏ cháu thêu, mỗi cái năm văn là hai trăm rưỡi. Tổng cộng là bốn ngàn hai trăm năm mươi. Đây là bốn lượng bạc và hai trăm năm mươi văn, cháu đếm xem đủ không?”

Từ Vi nhận bạc đếm đủ mới trả lời: “Không có vấn đề gì ạ. Cảm ơn bà.”

“ĐỪNG KHÁCH SÁO, TA SẼ BÁN THỬ MẤY KHĂN TAY NÀY, NẾU BÁN ĐƯỢC THÌ LẦN TỚI CHÁU CỨ MANG KHĂN SANG NHÉ”

Sau khi cảm ơn bà chủ, mãi đến khi ôm bạc rời khỏi cửa hiệu, Từ Vi và Từ Đào vẫn còn cảm thấy như nằm mộng. Tính ra Từ La lại bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì cái giá này cũng giống với mức giá mà nàng dự đoán. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đúng Dịp Bán Hồng

Lúc ba tỷ muội Từ La quay lại chỗ sạp hàng, người trên đường đã đông hơn trước. Nhóm Từ Thụ thấy mấy chị em Từ La quay về, Từ Hiên hỏi ngay: “Đại tỷ bán được khăn thêu không?”

“BÁN HẾT RỒI ĐÂY, ĐƯỢC HƠN BỐN LƯỢNG BẠC CƠ” Từ Đào phấn khích nói với mấy anh em Từ Thụ. Dọc đường đi nàng vẫn gắng nén tâm trạng kích động của mình, bây giờ nghe Từ Hiên hỏi thì không nhịn nổi nữa.

“NHỊ TỶ NÓI NHỎ THÔI, KHÔNG NGƯỜI TRÊN PHỐ NGHE ĐƯỢC ĐÂY” Từ La vội vàng ngăn nhị tỷ lại. Nàng sợ có người rắp tâm bắt lương nghe được đến cướp thì thâm mất.

Lúc này Từ Đào mới phát hiện mình vui sướng hơi quá. Nàng ngượng ngùng nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai mới thoáng yên lòng lại, nhưng tâm trạng vẫn kích động không thôi, nàng cố thấp giọng: “Rất cuộc chúng ta cũng có tiền qua mùa đông rồi, không ngờ đại tỷ thêu khăn có thể kiếm được tiền như thế?”

“ĐÚNG ĐÓ, ĐẠI TỶ GIỎI QUÁ” Từ Hiên nghe được nhiều tiền như thế thì cũng phấn khởi theo.

Một lúc sau, mấy huynh muội mới tiêu hóa được tin tức chấn động này.

“Ả HỒNG NHÀ MÌNH BÁN ĐƯỢC KHÔNG?” Từ Vi hỏi.

Cái tên hồng này cũng là do Từ La đặt cho. Lúc đó hồng mới ngâm được ba bốn ngày, Từ Hiên cầm lên ăn thử, đúng là ngọt hơn khi mới hái từ trên cây xuống rất nhiều, nhưng vẫn còn hơi chát.

Từ Hiên bèn nói: “Tính ra đã ngon hơn trước nhiều rồi, ngâm thêm mấy ngày nữa chắc sẽ ngon như quả tiêu muội nhất được nhí. Hay là mình đặt cho nó một cái tên khác, cứ gọi trái chát người ta cũng không muốn ăn”

Từ La biết ở hiện đại người ta gọi nó là hồng. Nàng cũng sợ nếu nàng đặt tên có thể sẽ sai với tên của nó, cho nên nàng đề nghị: “Gọi nó là hồng được không? Nó giống với một loại trái cây cũng tên hồng mà muội mơ thấy ở chỗ của cha mẹ đó”

Mọi người nghe vậy thì đồng ý ngay, không nghi ngờ gì cả.

Giờ Từ La nghĩ đến chuyện mình lấy giấc mơ đó để lừa họ thì lại hơi đỏ mặt, nhưng cũng còn cách nào đâu.

“CHƯA CÓ AI MUA CẢ” Nói tới đây, Từ Thụ lại lo lắng đứng lên.

“Mọi người vừa nhìn đã nhận ra đây là quả cháp nên không ai mua cả” Từ Hiên cũng khó xử nói.

Từ La nghĩ đến cách mời ăn thử của các công ty thời hiện đại nên đề nghị thử: “Mình mời mọi người ăn thử một miếng trước, ăn không ngon không lấy tiền, nhất định họ sẽ đồng ý thử. Nếu họ phát hiện quả này ngon thật, nhất định sẽ có người mua.”

Mấy người Từ Thụ nghe xong thì sáng mắt: “A La thông minh quá” Từ Thụ khen.

Đúng lúc đó có một vị đại thúc đi tới, nhìn thấy mấy miếng hồng trên sọt thì hiếu kỳ hỏi: “Cậu bé à, đây có phải quả chất không?”

“Là quả chất đã được chế biến rồi ạ, không chất chút nào, không tin bác thử xem, ăn không ngon bọn cháu không lấy tiền” Từ Hiên lấy một cây trúc nhỏ mà họ chuẩn bị sẵn, cắm một miếng đưa cho đại thúc.

Đại thúc nghĩ thử thôi cũng chẳng mất gì, lại không phải bỏ tiền, thế là ông nhận lấy. Mới ăn thử một miếng, ông kinh ngạc phát hiện ra đúng là quả chất này không chất chút nào, còn rất thơm ngọt, không kìm lòng được muốn ăn miếng thứ hai.

Sau khi ăn xong một miếng hồng, ông thờ dài nói: “Không ngờ quả chất lại ngon thế này, bao nhiêu tiền một cân thế?”

“Năm đồng một cân ạ, đại thúc muốn mấy cân?” Từ Thụ đáp. Đây là mức giá mà mấy huynh muội bọn họ cùng nhau thảo luận và định ra. Nếu có vị khách nào muốn mặc cả, chỉ cần giá cao hơn hai văn là họ có thể bán được rồi.

“Vậy cho bác hai cân”

“Nhị ca, cho đại thúc thêm một cân đi. Bác ý là khách hàng đầu tiên của mình, mình bán hai cân, tặng một cân, được không ạ?” Từ La thấy có mấy người tới xem, nghĩ đến cách khuyến mãi thời hiện đại, còn bây giờ thì bán mấy đưa mấy, cho nên nàng nói với Từ Hiên như vậy.

“Được, ba cân hồng đây ạ” Dù Từ Hiên không hiểu tại sao Từ La lại muốn tặng người ta một cân, nhưng cậu tin Từ La làm vậy cũng có lý của nàng. Giống như những biểu hiện trước kia của Từ La, cậu có một niềm tin tuyệt đối với tiểu muội bây giờ.

Đại thúc nọ nghe Từ La muốn tặng mình một cân hồng thì vui lắm, ông nói: “Cảm ơn nhé” Nói xong, ông nhận một túi hồng rồi đưa mười đồng cho Từ Thụ.

Có người khách đầu tiên, người sau thấy có người mua, lại mua hai cân tặng một, bình thường mua táo cũng phải mười văn một cân, thế là họ cũng thấy tò mò.

“Tiểu ca này, ông ta mua được tặng, thế bọn ta mua có được tặng không?” Có người hỏi. Những người khác cũng vội vàng hỏi theo, được tặng nữa không.

“Đề cảm ơn mọi người ủng hộ hôm nay, bây giờ bọn cháu quyết định hôm nay ai mua hai cân sẽ được tặng một cân ạ” Từ Hiên không hổ là người rất biết cách làm ăn. Thấy mọi người háo hức với việc mua hai được tặng một, cậu lập tức hiểu ngay được ý của Từ La.

“Vậy có được ăn thử miễn phí không?”

“Đương nhiên là được ạ, ai muốn ăn thử thì sang chỗ cháu này.” Từ Hiên nói ngay.

Thế là, Từ Thụ phụ trách cân hồng, Từ Vi lấy tiền, Từ Hiên cho mọi người ăn thử, Cứ vậy khoảng tầm một canh giờ, khách mua mới tản đi dần. Vốn họ chỉ cất gọt chừng hai mươi cân hồng, không bao lâu số hồng gọt sẵn đã hết sạch, thế là họ lấy hồng chưa gọt ra bán, nhưng giá hạ xuống còn bốn văn một cân.

Đến buổi trưa, người trên phố thưa dần, Từ Vi hỏi mọi người: “Các muội đói không? Hay đề tỷ ở lại giữ, mấy huynh muội đi ăn đi.”

Từ La thấy số hồng cũng bán được gần hết, hơn nữa mới khoảng một canh giờ đã không còn khách nữa, xem ra buổi chiều không cần bày sạp bán, nàng nói luôn: “Giờ mình chỉ còn tầm mười cân hồng, hay là chiều nay mình không bán nữa, giờ tìm chỗ nào đó ăn một bữa no nê, cơm nước xong mình mua đồ rồi về được không ạ?”

Từ Vi thấy mấy chị em đều mệt, ngay cả Tiểu Lục cũng phụ gói giấy dầu, hướng hồ không còn nhiều hồng lắm, cho nên nàng đồng ý với đề nghị của Từ La.

Cất hơn ba trăm văn bản hồng cẩn thận, họ đứng dậy dọn hàng.

Lúc này Từ Hiên mới thấy hai con thỏ hoang còn chưa bán được, cậu hỏi: “Thỏ này thì làm sao bây giờ?”

Từ Thụ suy nghĩ một lúc, hôm nay kiếm được không ít tiền, nếu không bán được thỏ thì cứ cầm về ăn, xem như bồi bổ cho mọi người, thế là cậu nói: “Cho vào sọt lại đi, lát nữa nếu không rảnh bày sạp bán thì mình mang về ăn”

Mọi người nghe vậy cũng không ý kiến gì.

Xong xuôi mọi thứ, Từ Thụ mới hỏi: “Mấy muội muốn ăn gì?”

“Muội không biết nữa, chúng ta chưa ăn trên trấn bao giờ mà” Từ Đào đáp lại. Huynh đệ Từ Hiên cũng không biết ăn gì mới được.

Từ La nghe vậy cũng choáng theo. Không ngờ đến lúc có tiền rồi lại không biết phải ăn gì như thế.

“Thế mình đi rồi quyết định nhé” Từ Thụ đề nghị. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Diễn Viên Cầm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bán Thực Đơn

Lúc mấy chị em đi qua một túp lều, Từ La nghĩ có lẽ túp lều này thuộc dạng cấp thấp mà thôi.

Nghĩ đến cơm trắng gạo tẻ, Từ La bèn nói với Từ Thụ: “Mình vào đây ăn được không ạ?” Từ khi xuyên qua đến nay, gần một tháng trời ngoài bát cháo có tào đồ, cầu kỳ mà đại ca mua cho mình để bồi bổ sức khỏe ngày đầu, nàng chưa được ăn gạo lần nào, mỗi ngày chỉ có bánh bột ngô, đến mức giờ nhìn thấy cơm tẻ là Từ La lại chảy nước miếng. Từ La lại thấy hối hận vì lúc ở hiện đại mình đã lãng phí lương thực như thế nào.

Từ Thụ nhìn thấy túp lều này thì ý nghĩ đầu tiên của cậu là chỉ sợ ăn không nổi, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của tiểu muội thì không nỡ từ chối. Cậu phân vân.

“Đại tỷ à mình ăn ở đây được không?” Từ Thụ trù trừ hỏi Từ Vi.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, mấy huynh muội họ chưa từng được ăn món gì ngon. nhìn thấy ánh mắt mong chờ của các đệ đệ muội muội, nàng nhìn túp lều rồi quyết tâm nói: “Được, mình vào ăn một bữa đi”

Nghe tỷ nói vậy, mấy chị em vui mừng nhảy cẫng hoan hô, trong mắt Từ Thụ và Từ Hiên cũng ánh lên nét vui mừng. Trong giây phút đó, Từ Vi cảm thấy quyết định của mình là chính xác.

Họ không biết rằng, cảnh tượng đó đã lọt vào tầm mắt của một thiếu niên trên lầu.

Lúc đi vào túp lều, ngoài họ ra thì không còn một vị khách nào khác. Tiểu nhị trước quầy còn đang ngủ gật. Thấy có khách đi vào, tiểu nhị cũng không che mấy chị em Từ La ăn mặc nghèo nàn, người ta vẫn nhiệt tình tiếp đãi.

Từ La cảm thấy rất lạ, túp lều này có vị trí tốt như vậy, phục vụ chu đáo, bàn ghế sạch sẽ, phải nói là rất đạt tiêu chuẩn, sao trong giờ cơm lại chẳng có mấy khách thế này.

Từ La buột miệng hỏi: “Tiểu nhị ca, sao trong quán ít khách thế ạ?”

Từ Thụ thấy Từ La hỏi thẳng đối phương như vậy thì chi lo bị đối phương quở trách, cậu vội nhắc nhở: “A La, không được vô lễ”

Tiểu nhị thấy Từ La nhắc đến chuyện buôn bán của tiệm, vẻ mặt tươi cười cũng trở nên ừ ừ, nhưng mà hắn vẫn trả lời: “Cũng không có gì đáng nói cả, việc này ai cũng biết cả mà. Bếp trưởng của tiệm lên huyện nhậm chức, cho nên vị trí bếp trưởng ở đây giao cho hai bếp phó, nhưng mà hai bếp phó không thể làm được hương vị như bếp trưởng trước kia, vì vậy khách càng ngày càng ít”

“Tiểu Lý nói đúng đó, tiểu điểm bây giờ không còn được như xưa. Nếu mấy khách quan khổng chế, cửa tiệm sẽ bót cho mọi người hai mươi phần trăm nhé” Lúc này, Lưu chương quỹ cũng đi ra, nói lại.

“Đây là ông chủ của bọn tôi, Lưu chương quỹ” Tiểu nhị ca giới thiệu.

“Chào Lưu chương quỹ. Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng sao bọn cháu nhận được chứ, giá bao nhiêu thì cháu trả bấy nhiêu” Từ Thụ thấy chuyện làm ăn của tiệm không khả quan là bao nên không nỡ nhận lời.

“Tiểu ca nói gì vậy, hôm nay chúng tôi còn chưa mở hàng, xem như là cảm tạ mấy cháu mở hàng cho quán đi” Lưu chương quỹ cười nói.

Từ La nghĩ thầm, ông chủ tốt như vậy, mình cũng biết một số thực đơn thời hiện đại, ở đây hình như không có những món đó, nàng cũng biết có nhiều nhân vật chính xuyên không trong tiểu thuyết đều bán thực đơn như vậy cả. Nếu bán một số món ăn không chỉ giúp ích cho người ta mà còn được lợi cho nhà mình, cứ sao không làm chứ.

Thế là Từ La nói: “Lưu chương quỹ à, đại tỷ nhà cháu có tài nấu nướng lắm, hay để đại tỷ chỉ cho ông mấy món ngon đặc biệt được không, đảm bảo chuyện làm ăn sẽ có khởi sắc”

“A La, đừng nhiều chuyện” Từ Vi thấy Từ La bao đồng quá thì không khỏi trách cứ.

Lưu chương quỹ thấy Từ La còn nhỏ mà đã khôn ngoan như vậy thì trêu chọc: “Tiểu nha đầu, ngoài thức ăn mà tỷ cháu làm, cháu từng ăn đồ ăn ở chỗ khác chưa? Sao cháu biết tỷ cháu nấu giỏi được?”

“Đương nhiên tỳ cháu nấu ăn giỏi lắm rồi. Tỳ có thể lấy da heo cứng làm thành món da đông ngon lắm, thịt sống cá sống cũng nấu thành canh ngon, ông xem đại tỳ của cháu có giỏi không?”

Lưu chương quý nghe thấy hai món lạ cũng khá là hấp dẫn. Nghĩ tới chuyện làm ăn bết bát trong cửa tiệm, ông quyết tâm biến ngựa chết thành ngựa sống, nói luôn: “Được, nếu tỳ tỳ của cháu nấu ăn ngon như vậy, tiệm của ta đồng ý bỏ tiền mua món ăn này.”

“Vâng ạ, quyết định thế nhé. Xin hỏi có thể mượn nhà bếp của quán không ạ?”

“Được chứ, đi theo ta” Lưu chương quý nói xong thì dẫn chị em Từ La xuống nhà bếp.

Vào bếp rồi, Từ La mới phát hiện ra không hề là nhà bếp của một tửu lâu lớn, nguyên liệu không thiếu thứ gì cả.

“Để muội ở lại giúp đại tỳ là được rồi, mấy đại ca đi ăn cơm trước đi” Lúc này Từ La mới phát hiện ra mấy huynh đệ Từ Thụ cũng vào theo.

Mấy anh em Từ Thụ thấy Từ La đảm nhiệm nhiều việc như vậy, thậm chí họ còn không kịp từ chối. Mặc dù biết Từ La hay nghĩ ra nhiều thực đơn đặc biệt, lúc ở nhà nàng cũng hay chỉ Từ Vi làm mấy lần, hơn nữa đều rất thành công. Nhưng họ vẫn thấy lo lắng thay Từ La. Cho nên sao có thể yên tâm để Từ La và Từ Vi ở lại nhà bếp được.

“Bọn huynh ở lại giúp đại tỳ nhóm lửa, phụ thêm một tay. Nếu Lưu chương quý yên tâm thì có thể ra ngoài ạ.” Từ Thụ cung kính nói. Lát nữa cậu phải nghĩ cách sao có thể cho mọi chuyện ổn thỏa.

Lưu chương quý nghe vậy lại hiểu nhầm Từ Thụ sợ người của ông học lớn, nhưng nghĩ lại yêu cầu này cũng hợp lý mà thôi, nếu là mình thì cũng làm như vậy. Thế là ông nói: “Vậy chúng ta ra ngoài chờ nhé. Các cháu có thể dùng bất kỳ nguyên liệu nào ở đây”

Nói xong, ông và mấy đầu bếp đi ra.

“Tại bọn tôi không giỏi, khiến cho việc làm ăn của tửu lâu tệ hại như vậy, giờ còn phải hy vọng vào mấy đứa trẻ con này” Hai đầu bếp áy náy nói. Mặc dù họ đã cố gắng hết sức, nhưng từ chất không đủ, nhiều năm làm đầu bếp cũng không học được mấy phần từ bếp trưởng. Chương quý lại luôn đối xử rất tốt với họ nên càng hồ thẹn hơn.

“Có sao đâu. Đầu bếp Vương không chia sẻ bí quyết, dù cậu muốn học cũng chẳng học được bao nhiêu. Có trách thì phải trách ta không giỏi làm ăn. Nếu không làm tiếp được thì chỉ có thể đóng cửa về quê trồng lúa thôi. Chỉ có điều Hoành Nhi tốn rất nhiều tiền đèn sách, nếu không làm ăn được thì không biết nên làm sao cho phải?” Lưu chương quý cũng thấy phiền muộn.

“Cũng tại đầu bếp Vương, sao lại vô tình như thế, chương quý tốt như thế mà ông ta lại vong ân phụ nghĩa” Một người khác nghe vậy thì tức giận trách. Hắn cũng sợ của tiệm không kinh doanh được nữa, thế thì họ cũng mất việc làm.

“Không nên nói vậy, nên làm gì thì cứ làm thế thôi” Lưu chương quý đáp.

“A La, sao hôm nay muội to gan vậy chứ, nếu chúng ta không nấu được món gì khiến họ hài lòng thì sao đây? Sau này không được hồ đồ vậy nữa nghe chưa? Từ Thụ không nhịn được trách mắng Từ La.

“Đại ca đừng lo, muội thấy Lưu chương quý hiểu chuyện như vậy nên mới dám. Nếu chúng ta không làm được món ngon thì mình trả tiền nguyên liệu lại cho họ, họ cũng không làm mình khó xử đâu. Hơn nữa quan trọng nhất là muội tin vào món ăn của mình. Nếu thành công, không chừng mình có thể gặp được Lưu chương quý, mà còn có thể kiếm được bạc nữa”

“Đại ca, đại tỳ, tiểu muội luôn có nhiều sáng kiến, muội ấy làm gì cũng có lý của muội ấy. Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách làm sao để phân công hoàn thành món ăn thì tốt hơn” Khác với vẻ lo lắng của Từ Thụ, Từ Vi, Từ Hiên lại khá lạc quan, cậu luôn có lòng tin vào tiểu muội nhà mình.

Từ Thụ, Từ Vi cũng thấy phải, thế là mọi người bắt đầu phân công công việc để làm. Từ La chuẩn bị làm món da đông, canh cá, gà cất khúc và canh cá đậu hũ.

Sau khi hoàn thành đủ các món, mấy người Lưu chương quý nhìn sắc hương vị của các món ăn cũng thấy hấp dẫn theo, đặc biệt là canh cá hầm, vừa nhìn đã thấy chảy nước miếng, mùi thơm xông thẳng vào đầu mũi.

Lưu chương quý càng nhìn càng thấy hy vọng vào tương lai khôi phục lại tửu lâu, không ngờ mấy đứa bé lại có tài đến vậy.

“Cô nương không sao chứ? Ngại quá” Lưu Hồng ngồi trên lầu ngửi thấy mùi thơm, lâu rồi nhà bếp mới nấu được một món ăn xuất sắc như thế. Vậy nên cậu không nhịn được vội xuống lầu xem thử.

Không ngờ lúc xuống cầu thang vội quá, không để ý có người đi ở phía dưới cầu thang. Thế là đụng phải Từ Vi vừa mới từ phòng bếp đi ra, chuẩn bị bung món canh cải trắng cuối cùng cho mọi người thưởng thức. May mà cậu kéo Từ Vi lại kịp thời, nếu không Từ Vi và bát canh cứ thế đổ hết mất.

Từ Vi thấy mình bị một thiếu niên xa lạ ôm vào lòng, mặt nàng thoáng đỏ lên. Nàng chưa từng thân thiết với một nam tử như thế bao giờ. Nàng vội tránh khỏi vòng ôm của Lưu Hồng.

Lúc này Lưu Hồng chỉ ôm lấy Từ Vi theo bản năng, giờ nghĩ lại mới thấy mình quá phận. Thế là cậu vội buông Từ Vi ra. Lúc Từ Vi rời khỏi lòng mình,

cậu mới hơi bùng tình.

“Cô nương... không sao chứ?” Lưu Hồng hỏi lại lần nữa. Cậu chỉ sợ Từ Vi sẽ hiểu nhầm mình là người lỗ mãng.

“Ta không sao? Từ Vi cũng thẹn thùng.

Giờ Lưu Hồng mới để ý Từ Vi chính là đại tỷ của đám huynh muội mà hắn nhìn thấy lúc trên lầu, nghe mấy câu họ nói khiến lòng người chua xót. Hơn nữa Từ Vi thương em như vậy càng khiến cậu có ấn tượng.

Mọi người cũng bị giật mình trước tình huống bên này. Từ La vội chạy tới xem Từ Vi có sao không, tay có bị phỏng không.

“Tỷ không sao, chỉ bị tràn canh thôi, mất một phần cái trắng rồi. May là nãy tỷ nấu còn dư, để tỷ đi bung một phần khác, mọi người thử các món kia trước đi. Để nguội lại không ngon” Từ Vi cười nói. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chuyện Vui Liên Tục

Từ La thấy đại tỷ không sao những cánh tay lại bị hắt một ít nước canh.

“Đại tỷ à, hay muội đi mua thuốc trị bỏng về, bôi lên chỗ này nhé” Từ La hỏi.

“Không sao đâu, canh không nóng lắm mà.” “Cô nương không sao thật chứ?” Lưu Hồng nghe vậy cũng sốt sắng hẳn lên.

“Đúng đó, cô nương bị bỏng ở đâu không?” Mấy người Lưu chương quỹ cũng đi tới hỏi.

“Mọi người đừng lo, không sao cả, canh cái trắng đã nấu được một lúc rồi nên không nóng lắm. Ta đi múc thêm một bát nữa” Từ Vi thấy mọi người đều ăn cần hỏi nàng có bị phỏng không thì càng thêm ngại ngùng.

“Để ta bung cho” Tiểu Lý nhanh nhẩu vào phòng bếp bung đồ.

Thấy Từ Vi không sao, mọi người mới trở lại bàn ăn. Đợi tất cả ngồi xuống, Lưu chương quỹ mới giới thiệu: “Đây là con trai ta, nãy ngại quá. Hoành Nhi à, con vội cái gì mà không nhìn đường vậy”

“Con ở trên lầu ngửi thấy mùi thức ăn thơm quá, cho nên tò mò không biết cha mời được vị bếp trưởng nào mới, thế nên mới vội vàng như vậy. Cô nương ta xin lỗi” Lưu Hồng áy náy nói.

Lúc này, Từ La mới quan sát kỹ Lưu Hồng. Không thể không nói, Lưu chương quỹ trung niên ngoài dáng vẻ trung hậu ra thì không quá mức xuất sắc, nhưng dung mạo của Lưu Hồng đúng là mi thanh mục tú, đúng kiểu thư sinh nho nhã, chỉ có điều giữa đôi mày có chút gì đó tương tự như Lưu chương quỹ. Thực lòng mà nói, từ lúc Từ La xuyên không đến nay, ngoài đại ca, nhị ca ra, hắn là người đẹp trai nhất mà Từ La gặp được. Đương nhiên, Từ La không thừa nhận quan điểm này có mấy phần bao che.

“Lưu chương quỹ, Lưu thiếu gia khách sáo quá rồi. Từ Vi không sao cả, hai vị đừng để bụng” Từ Vi thấy Lưu Hồng xin lỗi mãi thì cũng thấy bản khoăn.

Từ Thụ thấy nàng bối rối như vậy bèn lên tiếng: “Nếu mọi người đều không sao thì đừng để tâm nữa. Nào, chúng ta nếm thử mấy món này xem sao?”

“Được, mọi người dùng thử nào, mời” Lưu chương quỹ cũng cảm thấy không nên khách sáo quá lại làm Từ Vi thấy ngại, thế là nhanh chóng bắt chuyện với mọi người.

“Canh cá này ngon quá. Dù hơi cay nhưng lại khiến người ta càng thêm hơn” Vừa ăn được vài miếng canh cá, Trương Đại không ngớt lời khen ngợi.

“Đúng thế, mấy món này khiến lão phu kinh ngạc. Khoan nói đến cách làm món da đông này, nhưng có thể chế biến da heo thành món ăn ngon và đặc biệt như vậy, đúng là không dễ gì. Cách nấu thịt gà này cũng khiến người ta bất ngờ nữa, còn canh cá này thì ngon khỏi nói” Lưu chương quỹ cũng tán thưởng hết lời.

“Không ngờ cô nương còn nhỏ mà đã có khả năng nấu nướng bậc này. Trương Đại thực sự xấu hổ”

“Lưu chương quỹ và Trương sư phụ khách sáo quá, chỉ mấy món vật thôi mà” Từ Vi ngượng ngùng đáp. Đây là do A La chỉ nàng làm. A La bảo muốn nàng tự nhận là mình làm, nghĩ vậy nàng càng đỏ mặt hơn.

Lưu Hồng nghe nói những món ăn này là do Từ Vi nấu, cậu phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, đúng là một cô nương thiện lương tốt bụng.

“Là những nguyên liệu bình thường nhưng nấu thành món ngon thì lại không phải dễ. Vậy đi, Lưu Hương lần chúng ta mua hết những món này. Mấy cháu muốn bao nhiêu?” Lưu chương quỹ nói.

“Chúng cháu chưa bán món ăn bao giờ, Lưu chương quỹ xem thử” Mấy người Từ Thụ cũng không biết phải ra giá bao nhiêu.

“Ba món một canh, chúng ta đưa giá một trăm lượng bạc ròng, các cháu thấy sao?” Lưu chương quỹ trầm ngâm một hồi rồi nói.

Mấy anh em Từ Thụ cũng bị con số một trăm lượng này làm sợ hãi. Mặc dù hôm nay họ vừa kiếm được hơn bốn lượng, nhưng một trăm lượng là khoản tiền quá lớn, họ vẫn cố giữ cho mình bình tĩnh. Chỉ có Từ La cảm thấy cái giá này tạm ổn.

Thấy mấy người Từ Thụ đều im ắng, Lưu chương quỹ còn tưởng họ không hài lòng với mức giá này, ông thấp thòm hỏi: “Nếu các cháu không hài lòng thì mình có thể bàn bạc thêm nữa”

Từ Thụ, Từ Vi đều nhìn về phía Từ La. Bởi vì họ cảm thấy những món ăn này là do Từ La nghĩ, thì nàng cũng nên là người quyết định, hơn nữa trong lòng họ có một sự tin tưởng vô hình dành cho nàng.

Từ La thấy mọi người đều nhìn mình thì nói: “Chúng cháu thấy mức giá chương quỹ đưa ra rất hợp lý, một trăm lượng bạc ròng đi ạ”

Lưu chương quỹ thấy nhóm Từ La đồng ý thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu tăng giá nữa thì họ cũng chỉ có thể cắn răng đồng ý mà thôi, chỉ có điều nguy hiểm lại càng cao, dù gì một trăm lượng bạc ròng cũng không phải con số nhỏ. Mặc dù họ rất tin tưởng vào những món ăn này, nhưng chưa thấy được phản ứng của khách hàng, họ cũng không chắc chắn.

“Vậy đồng ý nhé. Nhưng mà, sau khi bán cho chúng ta rồi, các cháu không được bán cho nhà khác nữa. Các cháu thấy được không?”

“Chương quỹ yêu cầu rất hợp lý, bọn cháu bảo đảm sẽ không bán thực đơn này cho người khác, cũng không dạy người khác làm. Nhưng mà chỉ có nhà cháu nấu ăn thôi, chắc chắn sẽ không mang đi bán. Hơn nữa nếu sau này có người nào đó trong nhà cháu mở cửa tiệm, có thể bạn cháu sẽ dùng những món này, nhưng bọn cháu bảo đảm trong vòng năm năm, chắc chắn chúng cháu sẽ không dùng những món đó. Chương quỹ thấy sao?”

Lưu chương quỹ nghĩ, năm năm đủ cho họ vực dậy chuyện làm ăn, hơn nữa trong năm năm, món ăn này cũng không còn mới nữa. Khi đó có khi có nhiều người bắt chước được không chừng. Thế nên điều kiện này cũng không phải quá đáng, ông đáp luôn: “Không thành vấn đề, chúng ta viết giấy làm bằng chứng đi. Các cháu có vấn đề gì không?”

“Không ạ, chương quỹ suy nghĩ rất chu đáo” Từ La nói.

“Được, nếu mọi người đều không có ý kiến thì mình lên thư phòng lầu trên lập văn tự nhé”

Thế là mấy người Từ Thụ theo Lưu chương quỹ và Lưu Hồng đi lên thư phòng trên lầu.

Lưu chương quỹ viết văn tự xong thì đưa cho mấy người Từ Thụ xem: “Tiểu ca, cháu xem có vấn đề gì không?”

Từ Thụ đọc lui đọc tới nhiều lần, thấy không có vấn đề gì thì đưa cho Từ La xem thử. Từ La và Từ Hiên là hai người biết chữ nhiều nhất. Từ La có thể xem hiểu gần như tất cả các chữ. Trong khoảng thời gian này Từ Hiên cũng biết được không ít, cho nên cũng hiểu được đại khái. Từ Vi, Từ Đào và Tiểu Lục không hiểu được bao nhiêu, chỉ được vài chữ mà thôi.

Lưu chương quỹ thấy mấy huynh muội đều đọc văn tự thì không khỏi giật mình. Vừa rồi lúc viết văn tự ông còn nghĩ có khi mấy đứa trẻ này không biết chữ, còn định bụng nên hóa giải sự lúng túng đó thế nào. Không ngờ họ đều hiểu hết.

“Không có gì ạ, bọn cháu có thể ký tên” Từ Thụ cắt ngang khoảng trầm tư của Lưu chương quỹ

“Được, vậy chúng ta ký đi” Lưu chương quỹ nói xong thì cũng ký tên mình vào, tiếp theo Từ Thụ cũng ký lên. Lưu chương quỹ và Lưu Hồng càng ngạc nhiên hơn, không ngờ thiếu niên nhà bản hàn lại có thể viết chữ đẹp như thế.

“Được vậy giờ chúng ta viết cách nấu các món đó được không?” Lưu chương quỹ nói.

“Vâng ạ, đại ca cháu nói, bác nhớ kỹ công thức, đại tỷ và nhị ca sẽ đi chỉ cách nấu cho các đầu bếp, Lưu chương quỹ thấy sao?”

Lưu chương quỹ thấy Từ La nghĩ chu đáo như vậy thì cũng cảm phục sự thông minh của nàng. Xem ra, mấy huynh muội nhà này đều thông minh như thế, đặc biệt là tiểu nha đầu này. Nãy giờ ông để ý, toàn bộ quá trình đều do tiểu nha đầu này làm chủ.

“Không thành vấn đề, nhưng tiểu nha đầu này, cháu có thể đọc thực đơn này được sao?” Lưu chương quỹ hỏi.

“Tất nhiên ạ, cháu nhìn đại tỷ nấu quen rồi” Từ La đáp.

“Vậy Hoàng Nhi dẫn Từ Vi cô nương xuống lầu hướng dẫn mấy đầu bếp nấu đi”

Lúc Tử Thu trình bày các món ăn, Tử Vi cũng hướng dẫn một số bí quyết để nấu nướng, cuối cùng đến giờ Mùi mới xong việc.

“Đây là một trăm lượng bạc ròng, các cháu đếm xem” Chờ Lưư chương quỹ đưa họ xuống dưới lầu, ông mới vào quầy trong lấy một trăm lượng bạc ròng đưa cho Tử Thụ.

Tử La thấy Lưư chương quỹ đưa cho các nàng một nén năm mươi lượng, bốn nén mười lượng, một nén năm lượng, và năm miếng bạc vụn một lượng, nàng lại thấy cảm động vì sự tỉ mỉ của ông.

“Các cháu đi mua đồ thì cầm bạc vụn trước, biết không?” Lưư chương quỹ dặn dò.

Lúc này Lưư Hồng cũng cầm một cái rô đi ra: “Đây là ít điểm tâm, mọi người cầm theo ăn đường nhé”

“Đa tạ ý tốt của chương quỹ, còn cái kia Tử Thụ từ chối thì bất kính quá” Tử Thụ thấy nếu không nhận điểm tâm thì kỳ cục quá nên nhận ngay.

Lưư chương quỹ thấy nhi tử nhà mình hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy thì không khỏi gật đầu tán thưởng.

“Lão Lưư, hôm nay có món mới à? Sao ta ngửi thấy mùi cá là lạ trong quán thế?” Một đại hán trung niên mặc áo da hổ vẫn đi vào.

“Lão ca mũi thính ghê. Trong cửa hàng mới có vài món mới, có muốn thử không?” Lưư chương quỹ nói ngay.

Lúc này vị đại hán kia cũng chú ý đến sọt hồng trong tay Tử Hiên, tò mò hỏi: “Tiểu ca này, cậu gánh quả chất nhiều thế làm gì? Chẳng lẽ tính bán cho Lưư chương quỹ?”

Lúc trước Tử Hiên lấy vải thô bọc hồng lại, còn bây giờ cậu phải lấy vải bọc túi bạc nên mới lộ quả hồng ra.

“Đây là quả chất đã qua chế biến rồi, không chất đầu ă, ăn ngon lắm, bác có muốn thử không?” Tử Hiên thấy hình như đại hán này là khách quen của Lưư chương quỹ nên đáp lại.

“Ta thử xem” Đại hán kia nói xong thì cầm một quả ăn thử.

“Đúng là không chất mà còn rất thơm giòn nữa” Đại hán ăn xong thì khen ngợi.

“Các cháu bán bao nhiêu? Ta muốn mua một ít” Đại hán nói tiếp.

“Đây là ông chủ Chu, chuyên chạy hàng đó. Các cháu có trái cây có thể bán cho hắn.” Lúc này Lưư chương quỹ mới giới thiệu với mấy người Tử Thụ.

Hôm nay đúng là chuyện vui dồn dập đến, Tử La nghĩ thầm. Đầu tiên là bán được nhiều khăn thêu, sau đó hồng cũng tiêu thụ tốt, bán được món ăn với giá cao, giờ còn tìm được nguồn tiêu thụ hồng cho nhà mình nữa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Điện Viên Cẩm Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.